

PEGGY SUE ȘI FANTOMELE

SERGE
BRUSSOLO

Ziua câinului albăstru

Serge Brussolo

**PEGGY SUE ȘI
FANTOMELE**

volumul 1

**ZIUA CÂINELUI
ALBASTRU**

Traducere de Aurelia Ulici

Seria *Peggy Sue* și *fantomele* cuprinde:

1. Ziua câinelui albastru
2. Somnul demonului
3. Le papillon des abîmes (în curs de apariție)
4. Le zoo ensorcelé
5. Le château noir
6. La bête des souterrains
7. La révolte des dragons
8. La jungle rouge
9. La lumière mystérieuse
10. Le loup et la fée

Serge Brussolo, *Peggy Sue et les fantômes: Le jour du chien bleu* Copyright © 2001, Editions Plon

All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRUSSOLO, SERGE

Peggy Sue și fantomele: Ziua câinelui albastru/

Serge Brussolo; trad.: Aurelia Ulici. – București: Aramis Print, 2007

2 vol.

ISBN 978-973-679-524-4

Vol. 1. – 2007. – ISBN 978-973-679-523-7

I. Ulici, Aurelia (trad.)

821.133.1-31 = 135.1

Redactor: Florența Drăghicescu, Carmen Mârzea

DTP: Carmen Diana Mateescu

Ilustrația copertei: Victoria Argint

ISBN 978-973-679-524-4

Copyright © 2007 Aramis Print s.r.l. toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română

Aramis Print s.r.l. • Redacția și sediul social:

B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833, sector 4,

București, O.P. 82 – C.P. 38

tel: (021) 461.08.10/14/15; fax: (021) 461.08.09/19.

E-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro

Departamentul desfacere: tel: (021) 461.08.08/12/13/16;

fax: (021)461.08.09/19;

E-mail: desfacere@edituraaramis.ro

www.edituraaramis.ro

Tipărit în România

Pentru Peggy Me tchum

1

Fantoma intră în clasă tocmai când Flora Mitchell, profesoara de matematică, pune o întrebare la care numai Peggy Sue era în stare să răspundă.

Adolescenta se străduie să nu tresară; era obișnuită de multă vreme cu incursiunile „Invizibililor” în viața de zi cu zi, totuși, a se afla față în față cu unul dintre ei, era mereu o experiență *ex-tra-or-di-nar* de dezagreabilă pentru ea.

Creatura își trecuse capul prin ușă, ca și cum aceasta ar fi fost făcută dintr-un material moale, ușor de străpuns. Era un personaj de talie mică, albicios, care părea sculptat în frișcă.

— Peggy Sue, o strigă profesoara. Ai de gând să spui ceva?

Adolescenta se pregătea să răspundă, când fantoma îi sări pe genunchi... și-i puse mâna la gură ca s-o facă să tacă. Peggy încercă s-o dea la o parte, dar, vai, era imposibil! Invizibilii aveau o forță înspăimântătoare, contra căreia se dovedea inutil să lupți. Era ca și cum te-ai fi apucat să ridici un elefant în brațe! Peggy Sue știa că are un aer stupid, cu gura căscată, mută... și fața învinețită, pentru că era gata să se sufocă!

— Dac-aș vrea, rânji creatura lăptoasă, aș putea să țin mâna nemișcată până te sufoci. Nimeni n-ar înțelege ce ți se-ntâmplă și te-ai prăbuși pe pupitru, cu fața înnegrită. Ar fi nostim, *nu*?

Peggy Sue mai încercă o dată s-o alunge pe fantomă, dar mâinile îi trecură prin corpul mizerabil al omulețului. Ființele umane nu-i puteau atinge pe Invizibili, era o regulă fundamentală. În schimb, Invizibilii aveau toată

puterea asupra oamenilor. Puteau să-i frământa ca pe plastilină. De altfel, pentru Invizibili, întreaga lume era din plastilină. Peggy Sue îi văzuse pe unii turtind o mașină doar cu lovituri de pumni, fără dificultate. Iar starea vehiculului a fost atribuită apoi unui accident rutier.

Începea să-i fie frică. Spiridușul înspăimântător n-o slăbea din strânsoare și Peggy simțea cum sângele-i bubuie în tâmpile.

— Știi c-aș putea să te omor? continuă să rânjească fantoma. N-o s-o fac... pentru că astăzi sunt într-o dispoziție bună și mă simt ex-cep-țio-nal de bun.

Mîntea. În parte numai. Peggy Sue știa că Invizibilii nu puteau s-o omoare cu mâinile lor. O vrajă secretă puternică o apăra. O vrajă care-i făcea pe dușmanii ei să fiarbă de mânie.

Fața arătării nu înceta să se schimbe la fiecare replică.

Invizibilii aveau această deplorabilă manie de a-și schimba mereu înfățișarea. Se lungeau, se micșorau, își modificau chipul sau chiar imitau forma unui obiect ori a unui animal, dacă așa aveau chef. Cel care stătea pe genunchii lui Peggy Sue se distra adoptând pe rând înfățișarea diferiților președinți ai Statelor Unite, ale căror portrete decorau pereții clasei. Era o senzație foarte tâmpită să-l ții la piept fie pe George Washington, fie pe Abraham Lincoln, de mărimea unui copil de cinci ani.

— Peggy Sue! interveni Flora Mitchell. Încetează să te mai strâmbi! Ești congestionată, ești sigură că te simți bine? Vrei să te ducem la infirmerie?

În clasă, băieții râdeau. Nimeni nu putea pricepe ce se petrecea în realitate, pentru că doar Peggy avea tristul privilegiu de a-i vedea pe Invizibili. Pentru muritorii de rând, nu se întâmpla nimic neobișnuit, iar ora de clasă era la fel ca toate

celelalte... în afară de faptul că Peggy Sue, care era dusă cu pluta, era din nou gata să facă o criză!

În fine, creatura își ridică mâna de pe fața adolescentei, lăsând-o să respire din nou. Fata sughiță ca o înotătoare care-a stat prea multă vreme sub apă. Ceilalți elevi îi aruncau priviri dezgustate. O considerau „ciudată”, „nesociabilă”. Comportamentul ei îi deruta pe cei de-o vârstă cu ea, dar și pe adulți.

— Peggy? repetă d-na Mitchell, care începuse să se enerveze. Când o să încetezi să te dai în spectacol? Treci la tablă și scrie formula pe care ți-am cerut-o!

Peggy ar fi vrut să-i dea ascultare, dar creatura așezată pe genunchii ei refuza să se miște, ținându-o în loc. Așa erau Invizibilii: când erau ușori de cântăreau mai puțin ca un fulg, când își modificau densitatea într-atât încât deveneau mai grei ca o stâncă.

— Aștept! mormăi profesoara.

Omulețul lăptos acceptă în cele din urmă să se dea jos. Compoziția lui ca de cauciuc îl făcu să sară ca o minge când puse picioarele pe pământ; parc-ar fi avut un arc sub pantofi... și asta cu toate că n-avea pantofi. Ca și semenii lui, nu purta haine. Ar fi fost imposibil să spui dacă era fată sau băiat. Invizibilii n-aveau sex. I se arătau lui Peggy Sue sub aspect mai mult sau mai puțin uman, și asta mai mult din comoditate decât dintr-o necesitate genetică.

Nimeni nu-i vedea... *în afară de ea*. Și asta de când era foarte mică.

— La tablă! tună d-na Mitchell și-i întinse o bucată de cretă. Repede, crezi că toți suntem la dispoziția ta?

Adolescenta apucă creta. Avea mâinile umede. Știa formula; faptul de a o scrie nu pune nici o problemă, totuși se întreba ce idee o să-i vină spiridușului lăptos îngrămadit în spatele ei.

Se ținu după ea până la tablă și se legănă lungindu-și în mod grotesc unele părți ale corpului. Brațul drept avea acum cinci metri lungime și-l întinsese până deasupra capului elevelor, ca s-o tragă de păr pe Unda Browning, care stătea lângă ușă. Era o tâmpenie. Glume de puști obraznic!

Peggy Sue se săturase. Ar fi vrut s-audă sunându-se sfârșitul orei și s-o ia la fugă. Cu degetele crispate pe cretă, începu să scrie. Imediat, mâna Invizibilului se așeză peste a ei și o strânse s-o rupă. Adolescenta pricepu ce-avea să se-ntâmples și gemu disperată. *Creatura era gata s-o oblige să formeze litere, cuvinte pe care n-ar fi avut niciodată de gând să ie scrie.*

În clasă izbucniră strigăte de surpriză. Îngrozită, Peggy Sue citea pe măsură ce creta scria pe tablă:

Flora Mitchell este îndrăgostită la nebunie de director!

Fetele pufneau în râs, băieții se țineau de burtă. Profă era lividă. Aruncându-se spre burete, se grăbi să șteargă afirmația care se întindea pe tablă cu litere enorme.

— Lucrurile n-or să rămână așa, gâfâi ea, cu un nod de furie în gât. O să te duci la consiliul de disciplină. O să cer să fii exmatriculată!

Mâna Invizibilului, tot strânsă peste degetele lui Peggy Sue, o obligă să mâzgălească alte cuvinte, și mai jignitoare. Adolescenta simți cum lacrimile îi aburesc ochelarii, ochelarii ei groși, de care toate fetele își băteau joc.

— Destul! urlă profesoara. O iei razna!

Creatura rânjea în urechea victimei lui. Invizibilii aveau o voce șuierătoare, comparabilă cu bâzâitul unei insecte. Vorbeau atât de repede, încât numai Peggy reușea să descifreze cuvintele lor, din care oamenii obișnuiți nu percepeau decât un bâzâit enervant, ca al unui țânțar în acțiune.

— Vezi, spunea monstrul. Vezi ce bine ne distrăm? Dacă eram rău, te-aș fi făcut să scrii niște orori care te-ar fi băgat la închisoare. Îți imaginezi

ce-am putea face noi pe zidurile oraşului cu o cariocă bună? Toate grozăviile pe care le-ai putea mângăli despre primar, despre şerif... Ar fi suficient să nu-ţi mai dau drumul la mână.

— Nu, sfârşi adolescenţa prin a-l implora, asta nu.

Îşi muşcă buzele chiar la timp. Nimeni n-ar fi priceput la ce făcea aluzie.

Țipetele profesoarei îl atraseră pe responsabilul cu disciplina, care se precipită spre Peggy. Imediat, Invizibilul se-ndepărtă de victima lui, redându-i libertatea de mişcare.

Ce a urmat după aceea nu se deosebi cu nimic de ce i se întâmplase fetei şi prin alte locuri. În toate şcolile unde o înscriau părinţii ei, era precedată de un aviz nefavorabil. Pentru psihologii şcolari, era exemplul clasic de adolescentă sărită, victimă a halucinaţiilor ei. Invizibilii se distrau pe cînte pe seama situaţiilor pe care ei le puneau în scenă. Strategia lor era pe cât de simplă, pe atât de eficientă: cu cât o împingeau pe Peggy Sue mai tare în ridicol, cu atât scădea riscul să creadă cineva ce spunea ea.

*

Când era mai mică – în jur de şase ani – Peggy Sue făcuse greşeala să povestească celor din jurul ei despre ce vedea, ceea ce o făcuse să ajungă la doctor.

— Nu-i grav, mormăi acesta din urmă. Copiii singuri trec printr-o perioadă de fabulaţie. Inventează tovarăşi imaginari. Dar asta nu durează multă vreme.

Dar, la Peggy Sue, mania asta supărătoare s-a instalat în mod permanent şi niciodată, absolut niciodată, n-a încetat să vadă fantome.

— „Fantomă” e numele tîmpit pe care ni-l dau oamenii, îi explicase una dintre primele creaturi care i se arătase. În marea lor prostie, semenii tăi

ne iau drept strigoi, morți chitiți să-i bântuie. Alții văd în noi niște extraterestri. Ceea ce-i o idioțenie totală. Nu suntem niciuna, nici alta.

— Atunci ce sunteți? Cum puteți fi numiți? întrebuse Peggy Sue.

— „Invizibili” sau „Transparentii”, uite cei doi termeni care ne convin. Cel de „fantomă” ne dezgustă, este teribil de vulgar.

*

Pedagogul general o conduse pe Peggy la psihologul școlii. Nu era pentru prima oară. Adolescența trebui să meargă pe culoarele clădirii însoțită de privirile batjocoritoare ale liceenilor îngrămădiți în fața vestiarelor.

Fata se așeză zgribulită pe unul din scaunele de plastic din sala de așteptare. Creatura care fusese la originea nenorocirilor ei dispăruse cu o clipă înainte, bătându-și joc de ea și amenințând-o.

Peggy Sue își scoase ochelarii ca să-i șteargă.

Miopia i se trăgea de la răutățile puse la cale de Transparenti.

— Vrem să ne putem face farsele fără martor! îi strigase unul dintre ei. Nu ne convine să stai mereu pe capul nostru, să ne spionezi. Știu foarte bine că nimeni nu crede ce spui, dar tot e neplăcut!

Și proiectase în direcția adolescentei un fascicul de lumină care îi înțepase retina. De la acea întâlnire, vederea lui Peggy nu înceta să slăbească. În fiecare an trebuia să-și schimbe lentilele. Băieții o porecleau „Cârțița”. Cu toate că era drăguță, n-avea prieten și nimeni n-o invita niciodată la vreun bal al liceului. De fapt, niciun băiat nu ținea să fie văzut în compania acestei fete ciudate, care-și petrecea viața scrutând peisajul ca și cum ar vedea desfășurându-se spectacole invizibile pentru muritorii de rând.

Peggy își aranjă ochelarii și se duse până la fereastră. De cealaltă parte a peluzei se întindea orașul Chatauga, un fost teritoriu indian unde mai existau câteva totemuri, pe jumătate devorate de termite. Afară, oamenii credeau că duc o existență normală, asupra căreia ei singuri hotărau.

Se înșelau...

Invizibilii erau peste tot. Chiar în momentul ăsta, Peggy Sue îi vedea trecând prin zidurile caselor, ieșind din șosea în mijlocul coloanelor de mașini. Ei se aflau la originea nenorocirilor oamenilor. Adesea, Peggy îi surprindea preocupați de organizarea accidentelor. Într-o intersecție, săreau într-o mașină și apucau volanul, punându-și mâinile peste cele ale șoferului. Automobilistul pierdea atunci controlul vehiculului și se bușea de un copac sau dădea peste un pieton. Apoi bâiguia îngrozit:

— Nu înțeleg, volanul a început să mi se învâртеască singur în mâini...

Și nimeni nu-i credea declarațiile. În afară de Peggy Sue.

Invizibilii aveau toată puterea asupra materiei. Puteau să-și înfigă mâna în pieptul tău fără ca tu să-ți dai seama. Acolo, le era ușor s-apuce inima victimei și s-o strângă, provocând astfel o criză cardiacă.

„Sunt niște asasini, își repeta Peggy Sue. În fiecare zi comit mii de crime perfecte și nimeni nu le bănuiește existența. “

Nimeni, în afară de ea, și povara asta era greu de purtat.

Își sprijini fruntea de geam. Oscila între furie și disperare. Furia de a vedea lumea pe mâinile acestor creaturi periculoase, cu răs sadic, și disperarea de a nu fi în stare să îndrepte lucrurile.

Aveau oroare de ea. O detestau. Era singurul martor al blestemățiilor pe care le făceau. Când un ucigaș nebun cobora în stradă ca să înjunghie

trecătorii, în majoritatea cazurilor se întâmpla asta pentru că un Invizibil îi ghida gesturile.

*

— Peggy Sue? se auzi vocea psihologului în spatele fetei. Mi s-a spus că s-a întâmplat un incident. Ai vrea să vorbim despre asta?

Peggy Sue ridică atunci capul, ținându-și ochii plecați în continuare. Nu trebuia să-i descurajeze pe adulți, în realitate atât de neștiutori. Pericolul avea să vină dacă începeau să gândească: „Este irecuperabilă, trebuie închisă înainte de a deveni periculoasă pentru anturajul ei. “

Aici voiau s-ajungă Invizibilii.

Trei minute mai târziu, psihologul îi semnă un bilet ca să se poată duce acasă. Fata îi mulțumi. După toate cele întâmplate, nu ținea să înfrunte ironiile colegilor.

Strângându-și cărțile la piept, părăsi liceul. Imediat, Transparenții se adunară în jurul ei, formând o escortă. Îi adresau injurii, o batjocoreau. Ieșeau din pereții caselor, chiar din trotuare. Unii erau mici ca niște șoricei, alții erau mari ca niște elefanți. Unii se străduiau să adopte o formă umană, alții pluteau ca niște baloane, dar toți aveau în comun aceeași textură lăptoasă. Ca să se „distreze”, doi dintre ei apucară încheieturile fetei și o obligară să gesticuleze în toate direcțiile, ca și cum alunga niște viespi imagine. Cărțile și caietele îi căzuseră pe jos, dar Peggy nu putu să le adune, pentru că Invizibilii o împingeau înainte. Trecătorii, jenați, se făceau că n-o remarcă pe fata în transă, care mergea dând din mâini pe deasupra capului, ca și cum s-ar fi crezut un fluture uriaș, prea greu ca să-și poată lua zborul.

— E tot micuța Fairway, murmură o vânzătoare de la drogherie, biata copilă e gata să-și piardă mințile.

— Părinții ei sunt totuși oameni foarte la locul lor, oftă colega ei.

Transparentii o escortară pe Peggy prin tot orașul. Deși obișnuită cu umilirile de acest fel, fata se stăpâni extrem de greu să nu izbucnească în plâns.

Ca s-o provoace, una dintre creaturi îi arătă doi Invizibili care se pregăteau să declanșeze un incendiu într-un garaj. Odată, fata îi văzuse apucând țeava unei carabine cu care un băiat trăgea în cutii de conserve și obligându-l să îndrepte arma în direcția prietenilor săi. În ziua aia, „farsa” lor a făcut o victimă.

— De ce sunteți atât de răi? întrebă pentru a mia oară fata când Transparentii, dându-i drumul în cele din urmă, se îndepărtau.

— Nu suntem răi, răspunse una dintre creaturi. Ne plictisim și simțim nevoia să ne distrăm. Ce suntem noi de vină c-avem simțul umorului diferit de-al vostru?

— Dar glumele voastre ne provoacă moartea, protestă Peggy Sue. Nu vă fac decât pe voi să râdeți!

— Și asta-i tot ce contează! zise râzând zgomotos gnomul albicios înainte de a intra în pământ.

Adolescenta oftă. Își pierduse cărțile de școală, dar n-avea curajul să se-ntoarcă să le adune.

Ajunsese la marginea orașului. Lanurile de porumb înconjurau Chatauga ca o coroană aurie, pe care vântul o legăna cu un fâșâit continuu. Acolo se afla tabăra de rulote, înconjurată cu o tentativă de gard. Rulote de toate mărimile erau parcate; unele, mâncate de rugină, nu mai porneau la drum. Oameni foarte diferiți trăiau în ele. Unii n-aveau altă locuință, dar erau și alții care, ca și părinții lui Peggy Sue, al cărei tată era dulgher, umblau din șantier în șantier prin țară.

Fata își dădu seama că n-are niciun chef să se-ntoarcă acasă. Psihologul sigur o sunase pe mama ei și nu avea să fie scutită de țipetele disperate, ca de obicei. Ca să-ntârzie cât mai mult posibil acest moment, se adânci în lanul de porumb. Era o zonă frumoasă, un ținut interesant, de ce trebuia ca lucrurile să fie așa de complicate? Ar fi dorit atât de mult să fie o fată ca oricare alta, normală, să aibă după cum se obișnuiește un prieten cu coșuri pe față și cam prostuț, care ar încerca s-o sărute conducând-o acasă după inevitabilul film de la cinema... Ar fi vrut să n-aibă altă grijă decât cea de a-și alege rochia pentru balul de absolvire, pantofii asortați și coafura potrivită. Era prea mică pentru a înfrunta asemenea probleme. Deseori, invidia fericirea liniștită a celor de vârsta ei, care, evident, se credeau nefericiți! Imbecilii, ce-ar fi zis ei dac-ar fi fost nevoiți să-nfrunte în permanență batjocura Transparenților, așa cum făcea ea?

Asculta frunzele foșnind, știind că acest moment de liniște o să dureze puțin. Nu se înșela. O bulă albicioasă se materializă la nivelul solului, semănând cu o ciupercă enormă. Apoi ciuperca creșcu, palpită și luă forma dublurii perfecte a lui Peggy.

— E cumplit, nu-i așa? spuse creatura. Nu te-ai săturat să fii țăp ispășitor pentru ce facem noi? Știi că oamenii au început să fie îngrijorați de comportamentul tău. Le e teamă.

— De ce v-a picat pe mine așa? întrebă fata.

— *Pentru că tu ne vezi*, spuse cu o voce scârțâită Invizibilul. Privirea ta ne face rău. Ne arde. Vrem ca asta să înceteze. Te-ai gândit vreodată că viața ta ar putea reveni la normal dacă nu te-ai mai holba la noi?

Peggy ridică din umeri.

— Dar tot aș ști că sunteți acolo, oftă ea.

— La început, o corectă creatura. Dar, cu timpul, ai începe să uiți. Ai reuși chiar să te convingi că totul a fost doar un vis urât. Dacă

încetezi să ne mai vezi, încetăm și noi să te mai hărțuim.

— Vrei să încheiem un fel de pact, nu-i așa? întrebă adolescenta.

Invizibilul se legănă. Cum își păstrase aspectul lui Peggy, se distra deformându-și trăsăturile, pocind fața fetei.

„E ceva mai puternic decât ei, reflectă aceasta, chiar când vin ca ambasadori, nu se pot abține să nu fie cruzi. “

Se forță să privească transformările la care Transparentul o supunea pe dublura ei. Urechile îi atârnavă, nasul se mărea. Apoi, statuia lăptoasă începu să-mbătrânească, luând aspectul unei babe, și Peggy Sue putu vedea cum o să arate ea la șaptezeci de ani.

— Nu-i prea nostim, nu-i așa? rânji Invizibilul. Sunteți atât de fragili, voi, oamenii. Un fleac vă poate omori.

— Ce-mi propui? îl luă din scurt adolescenta. Dacă pentru asta te-au trimis, atunci vorbește!

Creatura reveni o bulă de materie anonimă.

— Dacă am putea să te omorâm, totul ar fi simplu. Am fi făcut-o de mult, spuse ea, dar uite: o putere magică te apără. Așa că trebuie să facem pe diplomații, să încercăm să încheiem un pact. Pactul e limpede. Poate fi rezumat într-o frază: dacă tu accepți să orbești, noi te lăsăm în pace. N-o să mai auzi niciodată vorbindu-se de noi și o să duci o viață de fată normală.

— O fată *normală* oarbă... îl corectă Peggy.

— Nu-i mai bine decât să ne vezi în permanență cum ne punem în scenă farsele? i-o întoarse Invizibilul. Gândește-te la asta. Acolo, în iarbă, o să găsești un flacon cu pipetă. Conține un elixir special. Este suficient să-ți pui o picătură în fiecare ochi ca să orbești fără dureri. Imediat, o să încetăm să te persecutăm.

— Și ție ți se pare înțelegerea asta cinstită? râse cu amărăciune fata. N-ai impresia că mă tragi pe

sfoară?

— Nu, declară creatura. Cecitatea e mai bună decât o viață întreagă legată într-o celulă capitonată, într-un azil pentru nebuni. Or asta o să se-ntâmple dacă tu continui să ne spionezi. Gândește-te la ziua de azi. Mâine te-am putea forța să iei un cuțit și să-l înfigi în oricine. *Mama ta, sora ta...*

(Încă o dată, mințea. Puterea vrăjită ce o apăra pe Peggy nu o lăsa să comită asemenea mârșăvii.)

Peggy Sue făcu repede câțiva pași, scotoci în iarbă cu vârful pantofului. Descoperi un flacon prăfuit, care părea că vine dintr-o epocă îndepărtată.

— Este elixirul, îi șopti Transparentul la ureche. O picătură, nimic mai mult. N-o să te doară. O picătură în fiecare ochi și o să scapi de prezența noastră. Gândește-te bine, merită sacrificiul.

„Asta-i o păcăleală, nu un târg“, gândi Peggy ridicând din umeri. Și, cu călcâiul, transformă flaconul în fărâmițe.

Când ridică apoi capul, fantoma dispăruse, profund jignită de reacția ei. Fata consideră că era timpul să se-ntoarcă acasă. Pe când ieșea din porumb, dădu nas în nas cu sora ei mai mare, Julia, care venea din tabăra de rulote. Julia avea șaptesprezece ani, cu trei mai mult decât Peggy Sue. Diferența asta de vârstă o făcea să se considere un adult și să-i dea surorii mai mici ordine neplăcute.

— Ah! șuieră ea, iată-te. Directorul liceului tocmai a telefonat. Ești exmatriculată iar. Se pare că de data asta ai scris porcării despre profesoara de mate?

Când se dezlănțuia, putea s-o țină așa o oră, pe același ton. Adora să facă pe tână responsabilă. Asta o apucase și în ziua când a fusesse aleasă cea mai bună angajată a lunii la *fast-food*-ul unde lucra. De atunci, visa să-și facă propria firmă și-i plăcea să lase impresia că duce pe umeri povara

întregii omeniri. Era o fată înaltă, blonzie, urâtă de un nas prea lung. Se enerva ușor și se antrena să zâmbească în fața oglinzii, ca s-o placă clienții.

Peggy Sue o lăsa să se-agite. Știa că părinților ei le era rușine cu fiica mai mică. Erau oameni simpli. Cinstiți și mai degrabă convenționali. Marele lor proiect era să se retragă în Nebraska imediat ce fetele se măritau și să-și construiască un ranch unde să-și omoare timpul crescând cai. Nimic nu-i îndemna la extravagante. „Crizele” lui Peggy Sue îi șocau.

— Nu pricep de ce se poartă așa, se văita cu regularitate mami. Nici măcar n-are vreo gașcă deocheată. După cum spun profesorii, n-are prieteni.

— Nu mai poate continua așa, întărea aproape mecanic Julia. O să ne facă o reputație jalnică... și o să-mi ruineze cariera pe viitor. Cum o să-mi mai fac propria firmă? Niciun bancher n-o să vrea să dea bani surorii unei nebune.

Peggy Sue suferea din cauza asta. Vedea bine că mama ei nu îndrăznea s-o privească în față sau că vorbea cu ea pe un ton cu care se vorbea, în general, copiilor colerici, de ale căror capricii te temi.

Tati dădea dovadă de și mai puțină răbdare. Era un om bun, dar dur, mai deprins să se plimbe în echilibru pe o grindă de oțel, la o sută de metri deasupra pământului, decât să descâlcească stările sufletești ale puștoaicelor. Fetele, în general, i se păreau „prea complicate”. De departe ar fi preferat ca soția să-i fi făcut băieți cu care ar fi putut bea bere și ar fi vorbit despre baseball. Agitația fetei mai mici îl indispucea. Se bârfea în oraș. În câțiva ani, devenise „tatăl puștoaicei într-o ureche, cu ochelari groși”.

— Ești exasperantă! încep să urlu Julia.

Când furtuna se abătea asupra ei, Peggy nu încerca niciodată să se apere. Dac-ar fi amintit de

Invizibili n-ar fi folosit decât să-și convingă familia că se ținise definitiv.

Epuizată de propriul discurs interminabil, în cele din urmă Julia tăcu. Punând brațele pe umerii surorii sale, o împinse spre tabăra de rulote.

— Haide, oftă ea. Să ne-ntoarcem. Încearcă măcar de data asta să n-o faci pe mama să plângă prea tare.

Lucrurile meraseră exact atât de prost pe cât prevăzuse. Maggy Fairway, mama ei, izbucnise în hohote de plâns de cum pășise pragul. Incidentele deveniseră atât de dese, că nu mai avea curajul să se-nfurie. Îi aruncă fetei mai mici o privire dezolată și murmură:

— Micuța mea, nu știu ce-o să ne facem cu tine.

— Du-te în camera ta, porunci Julia care, atunci când tata era plecat, lua din ce în ce mai des frâiele autorității în familie.

Peggy Sue se supuse. Caravana era formată dintr-un vagon lung, din metal. „Camerele” semănau mai mult cu cabinele unui submarin decât cu o adevărată încăpere de locuit. Puștimea din oraș găsea asta „super”, dar lui Peggy i-ar fi plăcut să locuiască într-o casă ai cărei pereți să fie din cărămidă, nu din tablă ruginită.

Se izolă în compartimentul ei, un loc pătrat cu latura de un metru și jumătate. Patul era atât de mic, încât trebuia să-și îndoie picioarele ca să încapă în el!

Neliniștită, dădu de-o parte perdeaua care ascundea hubloul ce ținea loc de fereastră. Transparenții erau acolo, în incinta taberei. Se strecurau în rulote trecând prin pereții metalici. O sfidau. Unul dintre ei îi arătă cât de ușor o să-i fie să facă să cadă un cablu electric într-o mică piscină gonflabilă în care se bălăceau niște copii.

Îngrozită, Peggy Sue îl fixă cu o intensitate ieșită din comun, sperând ca privirea ei să ardă „pielea” creaturii. Aproape imediat, percepu un

miros de zahăr ars. Era semnul că Transparentul nu se simțea prea bine. De altfel, se îndepărta scuturându-se.

„Nu sunt nici eu total dezarmată, gândi fata. Pot și eu să le fac rău. Grav e că, de fiecare dată când îi ard, îmi obosesc ochii.”

Își scoase ochelarii. Primele semne de migrenă începeau s-o înjunghie între sprâncene. Ce vânător de fantome jalnic mai era și ea!

2

Peggy Sue se trezi în zori, când ceața dimineții scălda lanurile de porumb. Simți dintr-odată nevoia să meargă să se plimbe în pădure, ca să profite de acest scurt moment de liniște, și părăsi caravana în vârful picioarelor.

Nici nu intră bine în luminiș, că o voce bâzâită îi zgârie urechile.

— Ai refuzat înțelegerea noastră, spuse fantoma jignită. Ți-am întins prietenește mâna, cinstit, iar tu ai zdrobit flaconul fermecat. Ai lăsat să treacă șansa pe lângă tine. Nu se poate spune c-ai făcut alegerea potrivită. Nu ești prea curajoasă... Faptul de a orbi este nimic față de ce te-așteaptă. Pentru că vrei să-ți păstrezi vederea, pot să te asigur c-ai să vezi stele verzi.

Peggy Sue se răsuci pe călcâie. Invizibilul se prelingea pe un trunchi de copac.

„Parc-ar fi picături care se scurg din arborele de cauciuc”, gândi fata. Creatura se distra luându-și chipul Juliei. Dădu trăsăturilor surorii lui Peggy o expresie de răutate caricaturală.

— Încă nu ești conștientă de puterea noastră, spuse creatura lăptoasă care pâlpâia între copaci. În comparație cu voi, noi suntem niște zei. Noi am creat Pământul, noi l-am populat ca să ne distrăm. Eram și eu acolo când au fost fosilizați dinozaurii, într-o după-amiază ploioasă când ne cam plictiseam. Făceam animalele astea mari ca să vedem cum se comportă. Ne întreceam să inventăm animalele cele mai nostime... Asta ne-a amuzat câteva mii de ani, apoi ne-a cuprins sila și am decis să le distrugem. Devenise monoton să le vedem cum se sfâșie între ele.

— Spui prostii! șuieră Peggy Sue, încercând să facă pe curajoasă.

— Știi foarte bine că nu, spuse Invizibilul. Noi suntem cei care am aruncat peste uriașele reptile meteoritul ce le-a transformat în cenușă. Atunci am creat o specie mai inteligentă, crezând c-o să fie mai amuzantă... și am modelat Omul. Cel puțin, primii reprezentanți. Asta ne ținea ocupați. Așa cum copiii oamenilor cresc șoricei albi într-un acvariu.

Peggy Sue simți cum groaza pune stăpânire pe ea. Pricepu că fantoma spune adevărul. Invizibilul și ai lui fuseseră întotdeauna acolo, de la începutul lumii, de la apariția oamenilor.

— V-am dat totul, adăugă creatura. Chiar și știința. V-am dăruit cele mai mari dintre descoperirile voastre! Ceea ce credeți c-ați inventat voi noi v-am suflat la ureche. Străfulgerările de geniu care trec prin mintea savanților voștri de noi sunt fabricate. Ne distrează să vedem ce faceți cu ele. Noi v-am dat bomba atomică, rachetele... toată panoplia necesară autodistrugerii voastre. Așteptăm să vedem dacă o să mergeți până la capăt. Punem pariuri. Unii cred că n-o să mai supraviețuiți multă vreme... Este interesant. Asta ne distrează.

— Ne folosiți ca pe niște păpuși trase de sfori, așa-i? întrebă Peggy.

— Da, admise Invizibilul. Ne place să credem că Terra este lada noastră cu jucării.

— Și dacă rasa umană se autodistruge, ce-o să faceți?

— O să creăm alta, răspunse spectrul. Unii dintre prietenii mei cred că Omul s-a demodat și că e timpul să trecem la altceva. Iată de ce împing lumea în haos, ca să-i grăbească sfârșitul. Sunt nerăbdători să meșterească o rasă nouă. Multe proiecte sunt în studiu. Ne adunăm seara, în luminișuri, ca să dezbatem înfățișarea pe care o s-o aibă cei ce vă vor urma. Este pasionant.

— Sunteți ca niște copii, șuieră Peggy. Vreți o jucărie nouă, dar o s-o distrugeți ca pe precedenta,

imediat ce vă obișnuși cu ea.

Invizibilul ridică din umeri.

— Fără îndoială, încuviință el, dar ăsta-i tot hazul jocului.

Adolescenta era pe cale să-i răspundă, când sora ei răsări dintre tufișuri. Își trăsese un impermeabil peste cămașa de noapte, iar în picioare își pusese niște bascheți cu șireturile desfăcute.

— Ce naiba faci aici? o repezi ea pe un ton iritat. Te căutăm de-o oră. Mama e deja convinsă c-ai fugit.

Gesticula fără să-și dea seama că, așa cum era îmbrăcată, avea aerul c-ar fi scăpat dintr-un ospiciu.

Peggy Sue o luă resemnată spre tabără. Julia tot nu se calma. Invizibilul se deplasa alături de ele rânjind. Le imita mimica, străduindu-se s-o facă și mai grotescă. Din când în când, se distra ridicând poalele cămășii de noapte a fetei mai mari, ca să le arate fundul locuitorilor campingului care, crezând că-i numai efectul vântului, pufneau în râs.

Mami aștepta în fața rulotei, supărată. Îi făcu semn Juliei să tacă din gură ca să nu-i agite și pe vecini.

— Vezi, șuieră Transparentul la urechea lui Peggy Sue, mereu o să fie așa... O să trăiești un infern.

Apoi, apucând mâna lui Peggy între degetele lui translucide, o ridică în aer și o izbi de fața Juliei. Adolescenta nu avu timp să reacționeze și palma pocni cu violență peste obrazul surorii ei, căreia i se tăie respirația. Mami scoase un geamăt de groază. Toți locuitorii campingului spuneau că Peggy Sue a pocnit-o pe Julia așa de tare, că era să-i smulgă capul de pe umeri. Nimeni nu putea bănui amestecul Transparentului.

— Ai... ai văzut, băigui Julia, luându-și mama de martor. E... e nebună. Într-o zi o să ne omoare în somn.

— Iată! rânji Invizibilul la urechea lui Peggy Sue, bună idee! Și n-o să mire pe nimeni!

— Destul, interveni mami. V-ați dat destul în spectacol. Îmbrăcați-vă și urcați în mașină! Plecăm. Nu se pune problema să mai rămânem aici după tot ce s-a întâmplat. M-am săturat să fiu arătată cu degetul la supermarket ca fiind mama unei extraterestre!

Peggy lăsă capul în jos și se supuse. În momentul când urcă în rulotă, Invizibilul o apucă de marginea T-shirtului.

— O să ai o surpriză frumoasă, șuieră el. Oriunde vei merge, o să fim acolo ca să te întâmpinăm. Suntem gata să punem la cale o glumă formidabilă, în care o să fii actorul principal.

Fata se eliberă cu o mișcare bruscă. Invizibilul rânji încântat.

— Drum bun! râse el în hohote. Cred că va fi frumos. Dacă intri într-o drogherie, nu uita să-ți cumperi o loțiune contra arsurilor de soare.

3

Ultimele formalități îndeplinite, părăsiră campingul.

Dna Fairway se instalează la volan, în timp ce surorile se strecurară pe bancheta din spate. Peggy aruncă o privire spre Julia. Palma ei lăsase o urmă roșie pe obrazul fetei.

„N-o să mă ierte niciodată, gândi ea. Mai mult, dacă părăsim orașul, o să-și piardă slujba de la *fast-food*.“

O liniște grea se așternu în mașină. Peggy simțea că, dincolo de faptul că erau supărați pe ea, se și temeau destul de tare. „Sunt pe cale să devin dușmanul lor, își spuse ea, cu inima strânsă. Ei nu înțeleg de ce mă comport așa.“

*

Pe drum, Peggy Sue ațipi. Cum i se întâmpla adesea, visă prima întâlnire pe care o avusese cu zâna...

Tocmai împlinea șase ani și mami o dusesese la un optician ca să probeze prima ei pereche de ochelari. Deodată intrase zâmbind o femeie cu părul roșu. Era foarte frumoasă, cu gesturi de o eleganță rară. O privise pe Peggy, îi făcuse cu ochiul și cu arătătorul schițase un semn cabalistic ciudat. În aer se stârnise un tremur albăstrui. Imediat, ca și cum se transformaseră în piatră, toți cei prezenți în magazin înlemniseră. Pleoapele li se închiseseră și adormiseră în picioare, cu mâinile înțepenite în mijlocul unui gest.

— Ascultă, spusesse doamna cu părul roșu, așezându-se în fața lui Peggy Sue. N-avem prea mult timp, pentru că vin de la celălalt capăt al cosmosului și nu pot să-mi păstrez multă vreme forma pe care am luat-o ca să apar în fața ta. Mă

numesc Azéna. Știu că vezi fantome, ai fost aleasă pentru această misiune de oamenii care încearcă să salveze Universul. N-o să fie ușor, dar este important să se opună cineva Invizibililor. Tu ai puterea asta. Pentru moment, nu este foarte intensă, dar o să se dezvolte pe măsură ce-o să crești. O s-o transmiți copiilor tăi, și așa mai departe. Într-o zi o să fiți destul de numeroși și destul de puternici ca să contracarați uneltirile spectrelor. Da, într-o zi..., dar până atunci o să fii singură încă multă vreme și o să trebuiască să suporti. Invizibilii te vor urî și vor încerca chiar să te omoare..., totuși n-or să reușească pentru că am aruncat asupra ta o vrajă care te apără. O vrajă puternică. Atenție! Asta nu înseamnă totuși că ești nemuritoare. Fantomele sunt îngrozitor de rele și se vor chinui să te facă să te sinucizi sau vor organiza accidente ca să te elimine. Când spun că nu te pot omori, vreau să zic că nu te pot sugruma cu propriile mâini și nu te pot împinge în gol de la înălțimea unei faleze. *Totuși, le rămâne posibilitatea de a convinge pe cineva s-o facă în locul lor sau de a provoacă prăbușirea falezei sub picioarele tale.* Pricepi? Diferența e subtilă, dar de ea depinde supraviețuirea ta. La fel, nu te pot forța să faci lucruri grave: de exemplu să omori pe cineva.

Era complicat! Peggy Sue dăduse din cap. Lângă ea, mami dormea în continuare.

— Știu că ți s-a făcut un cadou urât, oftase încă o dată doamna cu părul roșu. Trebuia să aleagă un copil și hazardul te-a desemnat pe tine. Ochii tăi au puterea să le facă rău Invizibililor. Puterea asta va crește cu timpul... dacă nu orbești de acum încolo. Pentru că fantomele o știu și or să se străduiască să te facă să-ți pierzi vederea. Așteptând să crești, nu-ți risipi energia vizuală, învață să te folosești de ea cu economie. Ai răbdare!

— De ce sunt răi Invizibilii? întrebuse Peggy.

— Pentru că asta este natura lor, răspunsese tristă Azéna. Când or să existe mai mulți oameni ca tine, n-o să le mai fie atât de ușor să se distreze pe seama altora. Tu ești prima, trebuie să fii curajoasă. Nu întotdeauna este o încântare să fii eroină. O să ne revedem de fiecare dată când va trebui să-ți schimbi ochelarii, în locuri ca ăsta.

Scosese din buzunar o pereche de ochelari și-i schimbase cu cei pe care opticianul se pregătea să-i pună pe nasul lui Peggy Sue.

— Nu sunt ochelari obișnuiți, îi explicase ea. Sunt aproape vii și vor fi aliații tăi fideli în lupta pe care o s-o duci. Lentilele sunt în realitate cristale extraterestre, cu funcția de a-ți amplifica puterea vizuală. Când cristalele mor, o să vin să-ți aduc unii noi.

Femeia cu părul roșu se ridicase, ciufulise cu tandrețe părul lui Peggy, apoi pocnise din degete. Imediat, viața își reluase cursul, oamenii din magazin redeschiseseră ochii. Nu-și dăduseră seama de nimic.

Ca urmare, de câte ori Peggy Sue trebuia să schimbe lentilele corectoare, Azéna apărea ca să se substituie opticianului. Lucrurile se petreceau mereu la fel: întrerupea viața lumii pocnind din degete, apoi examina ochii lui Peggy, înainte de a-i pune noi lentile magice.

În timpul ultimei lor întâlniri, Peggy Sue fusese frapată de mina obosită a Azénei. O întrebase dacă se simte bine.

— Călătoriile astea în spațiu mă epuizează, recunoscuse ea coborându-și ochii. În realitate, mă consumă și-mi scurtează viața cu mai mulți ani. De-acum trebuie să-nțelegi că n-o să mai fiu mereu aici ca să te apăr.

*

Familia Fairway merse toată ziua de-a lungul câmpurilor pustii, care se întindeau până la linia

orizontului. Julia se smiorcăia pufnind, mami nu deschidea gura, iar Peggy Sue încerca să-și amintească ultimele cuvinte pe care i le aruncase Invizibilul înainte de a dispărea.

Ceva în legătură cu soarele? Nu, ceva despre o loțiune protectoare... despre o ecranare totală sau ceva de genul ăsta.

Ceva lipsit de orice sens.

Seara se culcară în rulotă, la marginea drumului. În ziua următoare, la fel, și tot așa. Peggy pricepu că mami voia să se depărteze cât mai mult de Chatauga, ca să scape de bârfe. Atmosfera era neplăcută, pentru că nimeni nu vorbea.

Invizibilii rămâneau... *invizibili!* De când plecaseră din tabăra de rulote, fata nu mai văzuse niciunul.

„Este adevărat că-i întâlnești foarte rar în zonele de deșert, își spunea ea. Acolo unde nu există oameni, nu există nici perspectiva unor glume bune.“

*

Ajunseră în sfârșit la Point Bluff, un târgușor cu case cu flori. Există acolo o veche pompă de benzină cu mâner și un indian din lemn pictat în culori țipătoare în fața farmaciei. Era cald, vântul lua cu el un praf galben, care izbea pielea. În clipa aia, pneul din dreapta-față pocni. Aplecându-se la roată, dna Fairway murmură ceva printre dinți:

— Ciudat, e ca și cum un animal ar fi mușcat din cauciuc destul de tare ca să înțepe camera. Se văd urmele de colți.

Peggy privi în jurul ei. Ghici fără dificultate ce se petrecuse: un Invizibil țâșnise din pământ chiar în fața mașinii, ca să spargă pneul cu dinții.

„Speră să ne oprim aici, conchise ea. Deci în orașelul ăsta au de gând fantomele să-și pună în aplicare viitoarea farsă.“

Nu era deloc liniștită, pentru că bănuia că Transparenții doreau să dea marea lovitură înainte de venirea iernii

— Cu atât mai rău, mormăi mami. Nu mai mergem mai departe. Locul pare destul de bun. O să-l sun pe tatăl vostru ca să-l anunț că ne-am instalat aici.

— E mic, se văicări Julia. Niciodată n-o să reușesc să deschid o mare afacere în paragina asta.

*

Găsiră fără dificultate un nou loc pentru camping.

Julia se angajă la *fast-food*-ul de lângă cinematograful în aer liber, mami o duse pe Peggy la liceul din oraș și discută despre înscrierea ei cu directorul. Acesta se arată reticent. Dosarul școlar al adolescenței îl îngrozea. Telefonul dat la liceul din Chatauga nu-l liniștise deloc.

— Point Bluff e un oraș liniștit, repeta el, cu privirea în altă parte. Aici nu există nici drogați, nici scandalagii. Elevii noștri sunt niște copii drăguți.

Mami fu nevoită să-l implore. Directorul se lăsă convins, cu condiția ca Peggy să fie exmatriculată fără preaviz, la prima abatere.

A doua zi, adolescența se așează în clasă printre noii ei colegi. Absența Invizibililor o descumpănea. Ce puneau la cale? Nu înceta să se uite în jurul ei, încercând să-i repereze, dar în zadar.

— Cauți pe cineva? o întreabă Sonia Lewine, o fată roșcată cu fața acoperită de pistrui, care îi observase neliniștea.

— N... nu, bâigui Peggy.

— *Haide*, șopti Sonia. Mama ta te-a adus aici ca să te despartă de iubitul tău, nu-i așa? Și tu speri să-ți dea de urmă.

Sonia adora comploturile amoroase. Era gata să ajute pe oricine era încurcat într-o pasiune

interzisă.

— Era mai mare ca tine, nu-i așa? insistă ea. Oh! te-nțeleg. O fată de aici, Monica Greyhold, a pățit același lucru. Părinții ei nu-l plăceau pe *boyfriend*, au exilat-o într-un internat, la mii de kilometri de Point Bluff. Și-a fost atât de nefericită, c-a slăbit șase kile... și când s-a întors în vacanța de Crăciun, mi-a dat toate rochiile ei.

După două săptămâni, Peggy Sue realizează c-o place foarte mult pe Sonia. Erau ani de când nimeni nu-i mai arătase nici cel mai mic semn de prietenie. Aici, în Point Bluff, încă n-o considerau o nebună periculoasă, o fată cu care nu trebuie să ai relații. Absența Invizibililor îi permitea să se destindă și să se comporte normal, fără să tresară în fiecare clipă.

Nu știa cât o să dureze asta, dar era foarte plăcut. Se surprindea râzând la glumele prostești ale băieților, ca toate fetele de vârsta ei. Erau Mike, Stanley, Hopkins, *Dudley*... care cu toții încercau să-i intre în grații. *Dudley era incredibil de drăguț*, exact atât de timid cât trebuia ca s-arate că, deși era băiat, era amabil. Se străduia din răsputeri s-o facă pe Peggy să râdă, făcea din ce în ce mai multe glume (adesea nu foarte nostime!). Era foarte mișcător și fata se făcea că se prăpădește de râs în modul cel mai convingător posibil.

*

La Point Bluff, Peggy era considerată o fată care a călătorit enorm, pentru că adolescenții din orașel nu luaseră niciodată autobuzul. Tot o întrebau: „Cum este în altă parte?”, și ea trebuia să se-abțină să răspundă:

— În altă parte e îngrozitor..., pentru că acolo sunt Invizibili.

— Ăsta, mormăi Sonia Lewine, e orașul plictiselii. Nu-i nimic de făcut, nu se întâmplă

niciodată nimic.

— *Și n-o să se-ntâmple niciodată nimic!* întăriră băieții în cor.

Peggy Sue simți cum i se strânge inima. Ce naivi erau... ce inocenți! Ar fi vrut să le împărtășească seninătatea, să nu aibă decât problemele neînsemnate care-i preocupau pe ei: *Cineva a invitat pe cineva la cinematograful în aer liber? X chiar l-a sărutat pe Y la ultimul bal?*

— Văd limpede în ochii tăi că ești nefericită, îi șopti Sonia Lewine. Te gândești la iubitul tău? Dacă te gândești foarte intens la el, până la urmă te va găsi, te asigur, e ceva magic. Iubirea este ca o emisie radiofonică. Sunteți ca două telefoane mobile care funcționează pe aceeași frecvență și nimeni altcineva n-o poate capta.

Era adorabilă și Peggy Sue nu îndrăznea s-o dezamăgească. Și apoi nu-i displăcea să-și inventeze un iubit, ea, de care întotdeauna fugiseră băieții.

Totuși, tabloul era umbrat de ceva. La liceu, un anume profesor de matematică, numit Seth Brunch, se dovedea odios.

Era un bărbat înalt, chel, îngrozitor de slab și care-i zdrobea pe elevi cu disprețul lui.

— A primit un premiu pentru matematici când era tânăr, îi explică Sonia. De-atunci, s-a scrântit la creier. Se crede omul cel mai inteligent din ținut.

Nu mințea, lui Seth Brunch îi plăcea să-și umilească elevii scoțându-i la tablă ca să rezolve probleme de neînțeles. În timp ce nefericiții transpirau, cu degetele înțepenite pe o cretă inutilă, el rânjea la intervale de timp calculate. După un moment, striga: „Destul!”, și rezolva exercițiul în trei secunde.

— Sunteți prea proști, ofta el. Îți vine să plângi de disperare. Sunt sigur că, dacă le-aș preda câinilor vagabonzi din oraș sau vacilor care rumegă prin preajmă, aș obține rezultate mai bune.

Un șoarece de laborator este mai inteligent ca voi. Probabil c-ați fost iradiați din greșeală când erați bebeluși. Trebuie că vă lipsește o bucată din creier.

Adopta apoi o expresie îngrijorată și adăuga:

— Poate nu sunteți chiar umani?

Părea că-i foarte satisfăcut de glumele astea de prost-gust. Peggy Sue îl găsea antipatic. Se ferea totuși să emită o părere definitivă. Unii profesori, în secret îngroziți de elevii lor, se purtau astfel ca să-și ascundă frica, și ea știa lucrul ăsta.

Într-o seară, ieșind de la liceu, își întrebă noii colegi dacă nu consideră că Seth Brunch a depășit măsura.

Sonia Lewine ridică din umeri.

— Deh! oftă ea, nu greșește chiar de tot, știi. Este adevărat că-i genial și că toți ceilalți sunt cam cretini. Este în stare să joace zece partide de șah în același timp, legat la ochi, și noi, cum se spune, n-am inventat apa caldă. Sigur nu-i asta regiunea inteligenței, asta se știe deja.

Peggy Sue nu-i împărtășea defetismul.

Totuși, viața ei nu era ușoară. Se știa frumoasă (când își scotea blestemații de ochelari!), dar asta nu-i folosea la mare lucru, băieții se temeau de ea. Regula generală e că detestau fetele *complicate*, iar ea, din nenorocire, intra în categoria asta. Pe deasupra, avea atâtea griji, că-i era greu să se-arate la fel de veselă, de amuzantă ca tovarășele ei de clasă.

— Nu ești cool! îi spuneau adesea adolescenții. Chiar n-ai nimic cool! Lași impresia că stai în permanență pe o bombă gata să explodeze!

Cum ar fi putut să le dovedească faptul că era exact așa?

Și apoi mai era și familia ei. Mami, Julia, care o priveau ca pe un animal ciudat. Tati, mereu absent, mereu obosit... Se simțea deseori foarte singură.

Dar nu-și pierdea curajul. Știa că departe, undeva în alt capăt al universului, niște oameni îi contau pe ea. Mai ales Azéna, zâna cu părul roșu.

*

Într-o după-amiază, după ore, Peggy Sue, Sonia și băieții coborâră la râu și se schimbă în costume de baie.

— Nu putem să ne scăldăm pentru că sunt curenți periculoși, explică fata roșcată, dar te bronzezi mai bine aici datorită nisipului alb care reflectă razele soarelui. Astfel, reușești să te bronzezi și sub bărbie. Vino, o să-ți dau loțiunea mea solară.

Peggy simți o lovitură bruscă în stomac. Cuvintele „loțiune solară” îi aminteau de cele rostite de Invizibilul care venise s-o amenințe, chiar înainte de a pleca din Chatauga. Încercă să-și ascundă indispoziția. Fără îndoială, era vorba de o simplă coincidență?

— Mereu ai un aer misterios, îi șopti Sonia despăturind un prosop de baie. Se vede clar că ești una dintre fetele care au trecut prin multe. Poate într-o zi o să-mi spui secretele tale?

„Mai bine nu, gândi cu tristețe Peggy, sau o să-ncepezi imediat să mai râzi... și pentru totdeauna.”

Sonia se-ntinse, deschise o carte de matematică și o puse pe frunte, ca s-o apere de soare.

— Iată, conchise ea, ce numesc eu să nu te bronzezi prosteste.

În aceeași clipă, Peggy crezu că aude în spatele ei un ricanat. Tresări. Ar fi recunoscut acest râs dintr-o mie... *era cel al unui Invizibil.*

A doua zi, la liceu, profesorul de matematică, fidel obiceiului său, luă la rând, unul câte unul, culoarele care despărteau băncile. Din trei în trei pași se apleca spre un elev și bătea cu degetul îndoit în capul acestuia.

— Toc, toc! râdea el, e ceva înăuntru? N-ai zice, sună a gol.

Când îi veni rândul, Sonia Lewine se înroși de rușine. Evident, se lupta să nu izbucnească în

lacrimi.

*

În timpul weekendului, Seth Brunch se dădu în spectacol în sala mare de ședințe a primăriei, unde avea loc un concurs de șah. Acolo, legat la ochi, jucă „orbește” contra cincisprezece adversari. Totul era stocat în memoria lui. Câștigă toate cele cincisprezece partide cu ochii închiși.

— Ce minte! se auzea în sală.

Peggy Sue, care venise să asiste la spectacol însoțită de mama și de sora ei, avu impresia că oamenii erau, în același timp, mândri și rușinați de prezența lui Seth Brunch printre ei. Mândri pentru că inteligența profesorului aurea blazonul comunității, rușinați pentru că toți se simțeau proști în comparație cu el. De altfel, Brunch nu știa să triumfe cu modestie. Avea un rânjet disprețuitor pe buze, ca și cum ar fi gândit: „E prea simplu, voi sunteți niște jucători atât de slabi.”

*

În dimineața următoare, soarele groazei se materializă pe cer, fix peste Point Bluff, chiar deasupra primăriei.

O altă partidă începea: de data asta era rândul Invizibililor să mute pionii pe tabla de șah a terorii.

Peggy Sue își dădu seama când ieși din rulotă că strălucea ceva anormal printre nori, ca un ciob de oglindă aruncat pe cer.

— O să fie frumos! exclamau oamenii din camping. Rareori soarele strălucește în felul ăsta așa de dimineată.

Se înșelau, nu soarele era cel care strălucea astfel...

„Ai zice că deasupra capetelor noastre plutește o sferă, gândi Peggy Sue. O bulă luminoasă, care parcă s-a așezat între soarele *adevărat* și noi.“

Luă ochelarii negri de la Sonia Lewine ca să observe mai bine fenomenul. I se păru că descoperă turbulențe ciudate, ca și cum o formă zbuciumată și lăptoasă ar încerca să spargă o gaură în mijlocul norilor.

„Seamănă cu un vârtej, își spuse ea. O spirală de lumină. Am impresia că, dacă o s-o fixez mai mult de cinci minute, o să mă hipnotizeze până la urmă.“

— Încă îți mai cauți iubitul? glumi Sonia. Crezi c-o să sară cu parașuta în curtea liceului? Ar fi hiper-romantic!

— Nu ți se pare că-i prea multă lumină? o întreabă Peggy, curioasă. Ai zice că suntem sub un proiector. Uită-te la umbrele noastre, parcă sunt pictate pe pământ.

— Adevărat, admise Sonia. O să se facă îngrozitor de cald. Apoi își îndreptă atenția spre băieții care veneau și încercă încă o dată să afle care dintre ei era „cel mai drăguț”. Era sportul ei favorit, putea petrece ore întregi examinând comparativ defectele și calitățile fiecăruia dintre colegi.

Peggy Sue acordă o atenție distrată diversilor profesori. Soarele ăsta clandestin o neliniște. Nu-i plăcea culoarea lui; îi amintea prea mult de cea a Invizibililor. *Oare ce se petrecea?*

*

În clasă se făcea foarte cald și chiar Seth Brunch, așa slăbănog cum era, nu înceta să se șteargă cu o batistă mare. Mulți moțăiau. Picotind, Dudley Martin și Steve Petersky adormiră cu obrazul pe pupitru. La ora 10, responsabilul cu disciplina făcu un anunț prin difuzor. Le atrăgea elevilor atenția asupra riscurilor insolației pe care puteau s-o facă din cauza acestei canicule neașteptate. Pe străzile orașului, adjunctul șerifului patrula cu megafonul în mână și sfătuia persoanele în vârstă să rămână la umbră.

— Protejați-vă capul! repeta el. Nu ieșiți fără pălărie sau umbrelă.

Acum, Peggy Sue își putea îndrepta cu greu privirea înspre soarele clandestin care strălucea printre nori. Lumina lui albăstrie căpătase o nuanță total ireală.

„Nu se află la o înălțime firească, observă ea. Nu-i un astru normal. Abia dacă plutește puțin mai sus decât un elicopter. Razele lui aproape că nu depășesc marginile Point Bluff. Este un soare în *miniatură*, care strălucește pentru noi..., dar cu ce scop?“

Enervat de indolența elevilor lui, Seth Brunch hotărî să-i pedepsească trântindu-le o serie de exerciții pentru a doua zi.

— Chimia, declară el, a dovedit că temperatura crescută grăbește reacțiile și, deci, activează procesele. O să vedem dacă o să vă stimuleze activitatea cerebrală canicula!

Își marcă vorbele cu rânjetul lui etern, își luă sacoșa și plecă.

La sfârșitul orelor, Peggy, Mike, Sonia și Dudley rămaseră nemișcați în hol, ezitând să iasă din zona umbroasă care îi mai apăra încă de soare. Afară, lumina întărea contururile cu o precizie uimitoare. Cel mai mic obiect metalic strălucea ca și cum fusese lustruit pentru paradă. Mașinile păreau pe punctul de a se lichefia. Străzile erau goale. Puținii adulți care mai mergeau prin oraș purtau pălării gen cowboy sau umbrele.

— Nu mergem la râu? propuse Dudley. Măcar acolo o să fie răcoare.

Supraveghetorul general se grăbi spre cei patru prieteni, ca să le ceară să-și acopere capul. Ajutat de cei de la pază, împărțea caschete vechi de baseball, recuperate dintr-un depozit.

— Puneți-vă astea! porunci el. Dacă nu, soarele o să vă fiarbă creierii ca pe-o supă.

— Domnul Brunch v-ar explica sigur că nu riscați nimic... *pentru că sunt capete goale!* replică Sonia Lewine.

Și făcu un salt afară, în lumina puternică. Peggy Sue luă cascheta pe care i-o întindea supraveghetorul și o puse pe cap. Ceilalți o imitară.

— Ce urâți sunteți așa! râse Sonia când se întâlniră din nou.

Insistară în zadar, ea refuză să caute ceva care să-i acopere părul roșu. Era îngrozitor de cald. O căldură dușmănoasă, care părea că vrea să te fiarbă de viu. Peggy Sue nu s-ar fi mirat deloc dac-ar fi văzut părul prietenei ei luând foc. Adulmecă mâneca jachetei: mirosea a pârlit.

Un câine traversă strada în fugă, temându-se parcă să nu-i la blana foc.

Ajunși pe malul râului, se grăbiră spre apa rece ca să se stropească, apoi băieții se retraseră la umbra stâncilor. Peggy Sue îi urmă; numai Sonia se încapățâna să rămână în soare. Scosese un tub

cu loțiune solară din geantă și-și tot ungea brațele, umerii.

— Sunteți niște fraieri, le șuieră ea. Eu o să mă bronzez ca un star de la Hollywood, iar voi o să fiți cu toții geloși când o să mă vedeți așa de frumoasă!

— Așa o fi, mormăi Dudley, dar mai trebuie și să facem exercițiile date de Brunch, dacă nu, ne ucide mâine dimineață.

În timp ce Sonia lenevea la soare, Peggy și băieții se cufundară în cercetarea problemelor, dar nu izbutiră să găsească vreun răspuns. Două ore trecură, fără niciun rezultat, lăsându-i descurajați. Tocmai atunci, Sonia, de care și uitaseră, puse capăt siestei. Avea o expresie ciudată, ca și cum ar fi avut febră. Avea pupilele anormal de dilatate.

— Ți-e bine? o întrebă Peggy, îngrijorată.

— Da, răspunse fata. Am adormit, asta-i tot.

— Te prăjeai acolo fericită, în timp ce aici se muncea din greu, mormăi Dudley.

Sonia ridică din umeri, ceea ce însemna că n-o interesează chestia asta. Avea o expresie absentă... ca și cum, în timpul acelei simple sieste, ar fi îmbătrânit brusc.

„Are aerul unui adult, realizează Peggy Sue. Da, asta e. Are aceeași privire ca profu' de mate.“

— Eu mă-ntorc, decise Sonia. Mă plictisesc aici.

Peggy Sue încruntă din sprâncene. *Ceva nu era în regulă.* Sonia Lewine se schimbă. A fost destul să doarmă la soare ca să-și schimbe personalitatea. Peggy fu pe punctul de a le atrage atenția și prietenilor ei, dar se răzgândi.

Hotărârea să se-ntoarcă. Atmosfera era încărcată. La venirea serii, căldura se potoli și aproape se făcu frig. Când ridică ochii, Peggy Sue observă că bula opalescentă plutea încă deasupra orașului; nu mai lumina deloc.

„Are nevoie de soare ca să strălucească, gândi ea. Este o lupă care deformează razele solare și le transformă în ceva rău.“

Sonia se duse să-și bage capul în apă și se așeză să se pieptene.

— Deci? o întrebă îngrijorată Peggy Sue. Cum te simți?

— Nu știu, bâigui fata. Mă doare capul și simt că mi se-ntoarce stomacul pe dos. Haideți, să mergem.

După ce urcară spre strada principală, trecură prin fața localului *Cindy's Coffee*. Era aglomerație, pentru că oamenii, fugind de caniculă, își găsiseră refugiul în fața țăpilor de bere sau a sifonului.

Seth Brunch profitase de asta ca să facă una din celebrele lui „performanțe”, în timpul cărora juca legat la ochi cu toți șahiștii din Point Bluff. Adolescenții se apropiară de intrare ca să privească în sală. Niciunul dintre ei nu știa să joace jocul ăsta, care li se părea tuturor îngrozitor de respingător.

— S-o ștergem, gemu Dudley. Dacă profu' de mate ne vede, din nou o să-și bată joc de noi.

Peggy Sue schiță un gest ca să-l urmeze, dar Sonia nu se mișcă deloc. Cu sprâncenele încruntate, urmărea mutările pionilor pe pătrățelele diferitelor table de șah.

— Ce te-a apucat? se neliniști Mike.

— Învăț să joc, răspunse fata. Este simplu... Oh! cât de prost joacă... Taica Donovan o să piardă partida din trei mișcări... și ăla de acolo n-a văzut capcana pe care i-a întins-o Brunch.

— Termină! se enervă Dudley. Ce încerci să ne faci să credem? Tu pierzi tot timpul și la „x și 0 “. N-ai avut cum învăța șah în mai puțin de un minut, doar privind prin vitrină la oamenii care joacă.

„La naiba! gândi Peggy Sue, alarmată. *Și dacă spune adevărul?*“

Fără să-i mai pese de tovarășii ei, Sonia deja intrase în cafenea. Se așeză la o masă și ceru un șah, ceea ce-i făcu pe adulți să chicotească, pentru că micuța Lewine nu era cunoscută în Point Bluff pentru vioiciunea minții ei.

Mike o prinse pe Peggy de mână.

— Crezi c-o să...? se bâlbâi el.

— Da, spuse adolescenta, pe un ton neliniștit.
Cred c-o să-i bată, pe toți.

— Haide, șuieră Dudley, e imposibil!

Dar seara se desfășură așa cum prevăzuse Peggy Sue.

Seth Brunch, care se plimba printre mese legat la ochi, îi făcu repede șah mat pe ceilalți jucători. Încetă să mai zâmbească atunci când se găsi față în față cu Sonia, singura rămasă în luptă. Se juca cu el, inventa tot felul de strategii și-l urmărea până-n pânzele albe. De fiecare dată când ea își anunța mișcarea cu voce tare, Brunch strângea din dinți.

— Încă nu și-a dat seama că-i Sonia, remarcă Dudley. Ați priceput? Își schimbă vocea când își anunță mutările.

Profesorul de matematică începu să transpire. Picături de sudoare îi curgeau pe frunte și udau legătura caraghioasă pe care se-ncăpățâna s-o poarte la ochi.

În sală, toți adulții își țineau respirația. Cronicarul ziarului local nu înceta să ia notițe. Mergea de la unul la altul, încercând să afle cine era jucătoarea genială de care nu auzise vorbindu-se.

— E un nimeni, îi șopti una din barmanițe. Doar o găsculiță de la liceu. O puicuță fără creier. Nu pricep cum face să trișeze.

— Tocmai asta-i frumusețea, gâfâi ziaristul. *Nu trișează!*

Curând Seth Brunch fu făcut șah mat. Umilit, nebun de furie, își smulse legătura. Își privea adversarul ca și cum dintr-odată descoperea un monstru bubos de cealaltă parte a tablei de șah.

— Sonia..., bolborosi el. Sonia Lewine!

Și asta sună în gura lui ca o insultă dintre cele mai urâte. Se clătină, livid. Mergând împleticit până la ușă, dispăru în noapte. Imediat ce se făcu

nevăzut, mulțimea se grăbi spre câștigătoare și o copleși cu întrebări tehnice. Sonia le răspunse cu un aer de superioritate. Anunță c-o să țină o conferință de presă a doua zi dimineața, în același loc, la deschiderea cafenelei. Îi fu însă greu să scape. Peggy Sue și Dudley se văzură nevoiți să intervină ca s-o smulgă din mijlocul admiratorilor.

— Cum ai făcut? repeta fără încetare Mike. De unde ai știut?

Sonia nu răspunse. Părea că nu vede nimic, înainta ca o somnambulă.

— Știu ce ți s-a întâmplat, îi șopti Peggy Sue, luându-și prietena de mână. *Soarele este de vină...* Ai fost singura dintre noi care nu și-a pus cascheta. Razele lui ți-au încălzit capul timp de două ore. Nu știu de ce, dar razele ți-au pătruns în cutia craniană și au accelerat funcțiile creierului. Ai făcut un fel de insolatie care, pe moment, ți-a dezvoltat inteligența.

Își mușcă limba, regretând deja că vorbise prea mult. Era atât de obișnuită să trăiască în mijlocul întâmplărilor extraordinare, încât, în cele din urmă, ajunsese să le considere perfect banale.

„Ce idioată sunt! gândi ea, gata să izbucnească în plâns. Acum o să mă ia de nebună și n-o să vrea să mai vorbească nimeni cu mine. Și totuși sunt convinsă că am dreptate!”

Într-adevăr, adolescenții o cercetau curioși. Dar nu păreau ostili.

— E ciudat ce spui, șopti Dudley. Dar tocmai mă gândeam și eu la același lucru.

Atunci, lui Peggy i se păru mai adorabil ca niciodată și abia se abținu să nu-i sară de gât.

— Este adevărat, adăugă Mike. Este ciudat soarele ăsta. Nu-i o lumină normală. Ați văzut? Totul părea albastru... Ai fi zis că ești în zăpadă sau sub un ghețar.

Cu toate că seara era blândă, adolescenților li se făcu pielea găinii. Peggy Sue privi în jurul ei. Orașul, golit de trecătorii obișnuiți, avea ceva

dintr-un oraș-fantomă. Animalele – câini, pisici –, ascunse pe sub mașini și șarete, lăsau impresia că așteaptă un ciclon care va smulge casele rând pe rând.

— Și dacă Peggy Sue are dreptate? își zise ca prin vis Sonia Lewine. Dacă într-adevăr soarele m-a făcut inteligentă? La naiba! Toată lumea știe că sunt lipsită de minte, și eu la fel. Dacă eram în starea mea normală, n-aș fi fost niciodată în stare să-l bat pe Seth Brunch la șah. Abia dacă reușesc să-mi aduc aminte regulile de la Monopoly!

Instinctiv, ridicară toți capul ca să cerceteze astrul a cărui strălucire umplea cerul cu o pulsație aproape vie.

— Nu-i adevăratul soare, murmură Peggy Sue. Este ceva care plutește deasupra orașului. Un fel de meteorit... sau cam așa ceva.

— *Atunci vreau să profit de asta!* exclamă Sonia, ridicându-se. Este singura șansă care mi s-a dat vreodată ca să devin genială. Seth Brunch și-a bătut prea des joc de mine, o să-l pun la zid! Vreau să devin mai inteligentă decât el.

— Nu, o imploră Peggy Sue. Amintește-ți cum te-a durut imediat capul mai adineauri.

— Lipsă de antrenament, declară Sonia. Creierul este ca un mușchi, la începutul antrenamentului are crampe.

Începu să danseze în lumină, ciufulindu-și părul.

— Soarele trebuie să-mi pătrundă până la pielea capului, spuse ea. Măine o să mă ocup din nou de asta, și după două ore o să fiu în stare să construiesc un calculator cu ochii închiși!

Gluma nu păru amuzantă nimănui.

— Ești nebună, șopti Mike. O să cazi moartă de insolație.

— Chestia asta sigur e periculoasă, bâigui Dudley. E ca un soi de dopare, nu? După părerea mea, nu poate duce la nimic bun.

— Oricum, suspină Mike, oricui i-am spune n-o să ne creadă.

Peggy Sue își stăpâni un zâmbet trist. Cunoștea bine problema.

Fără un cuvânt, o însoțiră pe Sonia până acasă și se despărțiră. Când Peggy încercă să-și sune prietena din campingul de rulote, mama fetei îi răspunse că Sonia avea migrenă și nu voia să vorbească la telefon cu nimeni.

*

Dis-de-dimineață, jurnaliștii de la postul de radio local se postară sub ferestrele Soniei Lewine, pregătiți să-i ia un interviu. Dar fură decepționați. Vedeta din Point Bluff, adolescenta care l-a bătut măr pe marele Seth Brunch, părea că nu pricepe nimic din întrebările lor. După doar o noapte de somn și trei aspirine, toate cunoștințele ei de șah dispăruseră ca prin farmec. Peggy Sue o găsi pe Sonia plângând, așezată pe marginea patului, cu fața descompusă.

— M-am... m-am prostit din nou, suspina fata, ghemuindu-se lângă Peggy. În dimineața asta, la scolare... *Nu mai știam nimic*. Mă revedeam aseară, la cafenea, în fața șahului... dar aș fi incapabilă să-ți explic ce făceam. E ca și cum, timp de o seară, mi s-ar fi dat puterea să vorbesc chinezește, și acum am uitat și ultimul cuvânt din această limbă, în somn.

Gemu și se agăță de umerii lui Peggy Sue.

— O să fiu ridicolă, se văicări ea. Toată lumea o să mă creadă mai inteligentă decât sunt. O să fie groaznic. Oh! Niciodată nu m-am simțit atât de proastă.

Când cele două fete coborâră în bucătărie, observară că dna Lewine era stânjenită. Vecinii îi povestiseră aventurile fiicei sale pe parcursul concursului de șah, dar ei îi venea destul de greu să creadă. Descoperind mașinile presei oprite sub fereastră, intrase imediat în panică, iar această panică se transforma acum în furie.

— Nu știu ce-ați pus voi la cale, fetelor, mormăi ea, dar nu-mi place. Dacă ați pregătit o farsă cu care să vă ridiculați profesorul, o să iasă rău și vă sfătuiesc să mergeți cât mai repede să vă cereți scuze. Văd că sunteți la strâmtoare, nu încercați să mă păcăliți.

— Ooh! oftă Sonia, ieșind din casă. Dacă-aș putea să-mi pun un sac în cap!

Mai târziu, când se întâlnește cu Dudley și Mike, Sonia recunoscă sincer că era deprimată.

— Înainte, spuse ea, nu mă deranja că sunt proastă, acum e altceva. Am gustat din inteligență și știu ce efect are. *Mai vreau.*

— Te auzi ce spui? suspină Dudley, vorbești ca o drogată. Mă sperii.

— Nu poți să înțelegi, șuieră Sonia ridicând din umeri disprețuitor. Mai vreau... Mai vreau o dată. Nu pot să rămân așa.

— Cum adică „așa“? țipă Mike.

— Așa proastă ca tine! urlă Sonia. Na! Dacă voiai să știi!

Atunci începură să țipe unii la alții și Peggy Sue trebui să intervină. Băieții o îmbrânciră; era gata să-și piardă ochelarii.

— Terminați! strigă ea. În loc să ne certăm, mai bine să încercăm să cercetăm problema.

Instinctiv, ridicară cu toții capul în direcția cerului. Era acoperit. Un abur cald ascundea sfera luminoasă, plutind pe deasupra Point Bluff și-i intercepta razele.

„Măcar suntem protejați, gândi Peggy Sue. Pentru moment...”

— Nu trebuie s-o luăm de la capăt, se încăpățână Dudley. Este hiper-periculos. Cât se poate de sigur!

— Ba nu, ripostă Sonia. Sunt sigură că ne putem obișnui și că migrenele or să dispară în timp. Nu pricepi că ni se dă o șansă și că trebuie să profităm

de ea? Inteligența asta artificială care ne cade din cer este un fel de comoară, trebuie s-o înhățăm.

— Cum? zise tropăind pe loc Mike. Și de ce?

— Pentru că suntem niște bieți cretini, tu și cu mine! strigă Sonia gata să plângă. Dacă ne îndopăm cu inteligență dimineța devreme, avem o șansă să ne schimbăm cursul vieții în timpul zilei.

Peggy Sue încruntă din sprâncene. Începea să priceapă unde voia s-ajungă prietena ei.

— Vrei să spui, făcu ea, că ai încerca să profiți de deșteptăciunea pe care ți-o dă soarele ca să devii bogată înainte de venirea nopții... înainte ca somnul să te facă așa cum te-a lăsat natura?

— Da, murmură Sonia. Stând la soare dimineța devreme, poți deveni inteligent pe la ora 10 și chiar genial la prânz. Ar fi timp destul ca să inventezi ceva... nu știu ce: o mașinărie incredibilă, un mega-calculator. Invenția asta poate fi brevetată și devii super-bogat vânzând-o unei firme mari.

— Genial, bogat și din nou idiot, în aceeași zi, rânji Dudley, ce program!

Peggy Sue dădu din cap. Vedea clar cum se profilează pericolul. Sonia gustase din ceva care o depășea, cunoscuse ameteala înălțimilor și nu mai putea trece de asta.

— Toate astea sunt niște trăsnași, o întrerupse Mike. Mai bine ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic niciodată.

— Vorbește pentru tine, nimic ce ești! îi aruncă Sonia, întorcându-i spatele.

5

Timp de trei zile, ceața acoperi soarele albastru. Căldura rămase totuși apăsătoare, dar măcar razele nefaste nu mai bombardau capetele trecătorilor. În oraș, continua să fie evocat ciudatul caz al Soniei Lewine, această adolescentă care strălucise pentru o seară, ca apoi să recadă într-un anonimat complet.

La liceu, atmosfera la orele de matematică era încordată, iar biata Sonia nici nu mai îndrăznea să-l privească în ochi pe Seth Brunch.

— Nici n-ai idee, îi mărturisi ea într-o seară lui Peggy. Simt că toată lumea mă examinează ca pe un animal ciudat. Așteaptă ceva de la mine... Revistele de șah sună într-una acasă, profesorii de facultate la fel... organizatorii de concursuri... Ar vrea să accept să mă produc în public, mă imploră să scriu un tratat, să dau sfaturi cititorilor lor... Și ce-ar trebui să le răspund eu? Că în realitate mi-e greu să câștig la „x și 0” și că sunt genială doar din când în când? E îngrozitor. Niciodată n-aș fi crezut c-o să fie așa greu. Trebuie ca soarele să se-ntoarcă. Soarele albastru. *Am nevoie de el.*

6

De joi, ceața se risipi și totul o luă de la capăt.

Un copil de patru ani, care, scăpând de sub supravegherea mamei sale, se expusese razelor, prezenta simptome asemănătoare cu cele ale Soniei Lewine. Calculatorul tatălui său se stricase și el îl reparase folosind circuitul integrat al unei foste cărți de credit expirate! Noutatea făcu senzație. Mulți spuseră că-i o farsă, dar doctorul din Point Bluff se înființă la domiciliul părinților, ca să-l examineze pe puști. Carl Bluster, șeriful, îl însoțise.

— Nu-i imposibil să avem de-a face cu o febră meningiană, mormăi doctorul. A fost cazul micuței Lewine, acum acesta... O suprasolicitare mentală care slăbește după câteva ore. Este ciudat. Ar trebui făcute niște teste, să ne asigurăm că nu lasă sechele.

— E nenorocitul ăsta de soare, mârâi șeriful. El declanșează insolații în serie. Trebuie să fie avertizați toți oamenii care se plimbă fără pălărie.

În ce-o privește pe Sonia, ea devenise de nestăpânit. Peggy Sue simțea clar că prietena ei nu va rezista multă vreme să nu se expună razelor nocive ale soarelui albastru. Încercase din răspuțeri s-o facă să-nțeleagă, fără niciun rezultat. Sonia devenea din ce în ce mai irascibilă, ceda crizelor bruște de răutate și se dădea cu capul de pereți, strigând:

— Auzi? Auzi cum sună a gol?

Disperarea ei creștea. Într-o după-amiază, scăpă de sub supravegherea prietenilor și dispăru. Când Peggy Sue și băieții o găsiră pe malul râului, fata

era schimbată. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea și avea pupilele dilatate.

„Aproape ți se face frică, gândi Peggy, schițând gestul de a da înapoi. Ai zice că-i o vrăjitoare.”

— La naiba! șuieră ea, câtă vreme ai stat la soare? Te căutăm de la prânz.

Dar Sonia se mulțumi să rânjească. Își luase din nou aerul de superioritate, tratându-și prietenii ca o regină care-și descoperă dintr-odată sclavii deranjați.

— Mi-e foame..., spuse ea cu o voce schimbată.

— Trebuie să-mi fi rămas niște biscuiți cu ciocolată, îi propuse Dudley.

— Idiotule! șuieră Sonia. Mi-e foame de cunoaștere. Am ca o gaură în minte... O senzație de hămeseală. Da. Asta e. Creierul meu are nevoie de hrană, are nevoie să gândească.

Nu glumea. Avea trăsăturile crispate. Peggy Sue pricepu că inteligența disproporționată care se afla acum în cutia ei craniană se învârtea în gol... și suferea.

„Are dreptate, gândi ea. Este ca un stomac gol. La început, senzația de foame este plăcută, apoi devine insuportabilă, dureroasă... și începe să moară de foame.”

Întorcându-se spre băieții năuciți, strigă:

— Repede! Trebuie să-i dăm ceva la care să se gândească: dacă nu, creierul ei o să se autodevoreze.

— Ce? bâigui Dudley, făcând ochii mari.

— Creierul ei funcționează acum ca un stomac. Are nevoie de hrană intelectuală, trebuie să-i dăm ceva să digere, ceva chiar dificil, foarte complicat, care o să-l țină ocupat ore întregi, *dacă nu, se va mânca singur*.

— Nu-i adevărat, îngăimă Mike. Cred că-ncepi să fii la fel de nebună ca ea!

Cum niciunul, nici celălalt nu se mișcau, Peggy Sue deschise ghiozdanul ca să scoată două

manuale, unul de chimie, altul de fizică. Le aruncă pe genunchii Soniei.

— Uite, îi spuse ea, învață-le pe dinafară și fă toate exercițiile.

— E prea simplu, suspină Sonia. Nu-mi ia decât un sfert de oră.

— Trebuie să mergem la biblioteca liceului, decise Peggy. O să te punem la o masă și o să-ți dăm să devorezi tot ce-o să găsim pe rafturi. Chestiile cele mai complicate... manuale de medicină, de astronomie, de geologie.

— Este o secție dedicată informaticii și electronicii, se hazardă Mike.

— E bine, făcu Peggy Sue. Cu cât va fi mai complicat, cu atât va fi mai bine. Creierul ei trebuie să facă indigestie.

Se întoarseră la liceu cât de repede putură. Bibliotecara, dra Suzie Wainstrop, ridică din sprâncene când îi văzu trecând. Nu-i mai fusese dat să vadă până atunci elevi atât de grăbiți să meargă să lucreze și care să se-arunce pe cărți cu o asemenea... lăcomie.

O instalară pe Sonia într-un colț izolat, unde să nu stârnească prea mare mirare celor care o zăreau răsfoind lucrări care nu erau în programă. Peggy Sue, Mike și Dudley se apucară apoi să dea din mână în mână cărți, furnizându-i fetei hrana necesară pentru satisfacerea exigențelor creierului ei. Nu era ușor, căci Sonia rezolva problemele cu o viteză fenomenală și cerea într-una altele. Peggy avu ideea de a-i da mai multe metode de inițiere în diverse limbi străine, cu dicționarele aferente, și-i porunci să le învețe pe dinafară.

— Asta poate o să ne lase timp să respirăm, îi spuse lui Dudley.

Cei doi băieți erau palizi. Le era teamă și o priveau pe Sonia pe furiș.

— Când o să se termine toate astea? murmură Mike. Dacă o să-nghită tot conținutul bibliotecii?

Cum poate să facă asta? În locul ei, mie mi-ar fi explodat capul.

Nu de asta se temea Peggy Sue. Ea se gândea mai degrabă la o implozie. Dacă Sonia se pomenea fără hrană pentru minte, creierul i s-ar fi transformat într-un fel de gaură neagră cosmică, aspirând tot ce o înconjură. Fata ar fi dispărut înghițită de acest puț de antimaterie. Ar fi fost victima foamei ei de cunoaștere.

— Pe mine mă sperie, recunosc Dudley. Nu mai e Sonia pe care o știam noi. I-ai văzut ochii? Ne privește ca și cum am fi niște câini morți.

Dar nu avură timp să spună mai multe, că Sonia înlătură teancul de cărți pe care le terminase de parcurs și spuse ceva de neînțeles.

Peggy Sue avu nevoie de două secunde ca să priceapă că prietena ei vorbea în japoneză. Nu-i trebuise nici măcar o oră ca să ajungă să stăpânească această limbă; vorbit și scris.

— Repede, porunci Peggy. Să-i găsim altceva, mai complicat. Unde sunt lucrările de electronică?

Deși încercaseră să fie discreți, manevra lor nu trecuse neobservată și dra Wainstrop veni repede să vadă ce luaseră. Bifând titlurile volumelor care se îngrămădeau în brațele lui Peggy Sue, întrebă:

— Ce faceți voi cu manualele astea? Sunteți mult prea tineri ca să pricepeți asemenea lucruri. De-a ce vă jucați? E o glumă? Un pariu protestesc?

— Nu..., se bâlbâi adolescenta, este... este pentru un concurs! Da, un concurs de cultură generală! Încercăm să găsim răspunsurile corecte...

— Hmm, făcu bibliotecara. Aș putea să vă ajut?

— Mulțumim, spuse Peggy, sunteți foarte drăguță, dar asta ar însemna să trișăm. Preferăm să ne descurcăm singuri.

— Bine, bine, cum vreți, capitulă dra Wainstrop, îndepărtându-se.

Dar se vedea că nu era convinsă.

Astfel se scurse după-amiaza, într-o atmosferă de panică ascunsă. Din cauza trei Wainstrop, trebuia să pară zâmbitori și să se prefacă binedispuși. În realitate, Peggy Sue tremura la gândul s-o vadă pe Sonia prăbușindu-se, cu sângele curgându-i prin urechi. Nimic nu reușea să stăvilească nemaipomenita ei foame de cunoaștere. Înghițea tot, indiferent ce: geologie, teoriile matematice cele mai complicate, manuale de anatomie pentru uzul studenților la medicină (nu-i trebuia decât treizeci de secunde ca să învețe pe dinafară lista oaselor scheletului uman și să fie în stare să le repete în mare viteză).

Totul îi părea simplu... *prea simplu*.

Voia mereu ceva și mai complicat și se plângea de încetineala tovarășilor ei.

— Am impresia că sunt chelner într-un restaurant, mormăi Dudley. Nu transport cărți, ci farfurii de spaghetti cu perișoare de carne!

Spre ora 5, Sonia avu o amețală. Era gata să leșine. Era palidă, transpira. Mâinile îi tremurau.

— O să moară, se văicări Mike. Asta e, creierul ei e pe cale să pocnească.

— Nu, făcu Peggy Sue. Cred că știu ce este. Face hipoglicemie. Creierul consumă zahăr, iar ea a muncit atât de mult, încât s-a terminat carburantul. Are nevoie de bomboane, de sucuri, de prăjituri. Tot ce conține zahăr.

Se văzură nevoiți să plece în căutare de dulciuri și să devalizeze aparatele din hol. Ascuseră mâncarea sub haine, pentru că era interzis să mănânci în incinta bibliotecii. Sonia avea o față îngrozitoare, palidă, cu cearcăne. Ai fi zis că-i gata să moară de hemoragie.

— Este formidabil, mormăi ea. Înțeleg lucrurile... *Universul*... încep să văd cum funcționează. N-aveți idee.

Vorbea foarte repede. Folosea una după alta japoneza, greaca veche, latina. Gândurile ei o luau

razna, sărea de la un subiect la altul. Își luase notițe folosind ideogramele chinezești. Dar le citea cu voce tare, traducând în germană.

„Parc-ar avea o sută de ani, gândi Peggy Sue, cu un frison. Are o privire de femeie bătrână.“

Când începu să scotocească în pungile cu bomboane, Sonia Lewine se simți mai bine și se puse pe treabă și mai abitir.

Hotărâse să-și inventeze propria limbă, spunea ea, care să-ngăduie exprimări mai performante. Tovarășii ei schimbau priviri neliniștite. Ora închiderii se apropia și dra Wainstrop o să-i dea afară; ce se va întâmpla când n-o să mai aibă ce să-i dea să rumege creierului înfometat al Soniei?

„Trebuie să-l ținem ocupat, gândi Peggy. Să-i dăm să dezlege enigme de nerezolvat. Perpetuum mobile, poate? Sau să-i cerem să inventeze ceva imposibil. Motorul cu apă? Piatra filosofală care schimbă plumbul în aur?“

Da, poate era o soluție. În minutele care urmară, puseră la cale mii de șmecherii ca să-i atragă atenția prietenei lor.

— Sigur ai devenit mai inteligentă ca noi, rânji ea, dar ai fi capabilă să inventezi un motor de mașină care să funcționeze cu apă de la robinet? Ei? Pariez că nu.

Spera ca Sonia, ofensată, să accepte provocarea. Ceea ce se și întâmplă.

Imediat, Sonia se lansă în calcule și desene complicate. În același moment, soneria anunță închiderea bibliotecii. Erau nevoiți s-o ia din loc. Sonia se lăsă dusă de prieteni. Era într-o stare total nefirească și mormăia în timp ce lua notițe. Când nu mai avu hârtie, începu să-și scrie pe mâini, pe haine.

Prietenii se grăbiră s-o ducă acasă. Din fericire, mama ei era de gardă la spital.

— Ce ne facem dacă tatăl ei ne ia la întrebări? întrebă Peggy.

— E agent comercial, răspunse Mike, nu vine acasă decât la cincisprezece zile.

Pe scări, se văzură nevoiți s-o sprijine pe Sonia. Părea epuizată. Odată întinsă în pat, ea închise ochii și adormi imediat.

— Asta o s-o liniștească, se hazardă Dudley. Data trecută totul a încetat la apusul soarelui.

Peggy Sue își arată îndoiala printr-o strâmbătură.

— Depinde de doza de radiații pe care a absorbit-o, observă ea. Cred c-a stat ore bune sub soarele din ce în ce mai puternic, asta-i problema. Este ca un acumulator, care trebuie să fie pus la reîncărcat atunci când se consumă.

Se așezară pe mochetă, în jurul patului. Și ei se simțeau foarte obosiți. Sonia dormea, dar mâna ei cu degetele crispate pe un pix continua să scrie pe cearșafuri, acoperind țesătura cu ecuații de nepriceput.

— Dacă va continua, gemu Dudley, va descoperi cu siguranță secretul motorului care merge cu apă de la robinet!

Peggy Sue nu răspunse. Era îngrozită de starea prietenei ei. Fata trebuie că slăbise cu vreo zece kilograme în timpul după-amiezii. Prodigioasa activitate cerebrală a cărei victimă fusese se hrănise din trupul ei, luându-și carburantul de oriunde putuse.

— Organismul ei este la capătul puterilor, dar creierul nu reușește să-și încetinească activitatea, șopti ea. Continuă calculele în somn. E ca și cum ar fi somnambulă.

— O somnambulă care trece examenele ca să devină inginer specialist în atom! rânji Mike, pentru a-și ascunde frica.

Nu mai era pastă în pixul cu bilă, dar Sonia continua să scrie fără să-și dea seama că pixul zgâria cearșaful degeaba. În fine, în jur de miezul nopții, mâna încetă să se mai miște. Cei trei adolescenți schimbă o privire. Peggy Sue se

aplecă spre prietena ei, ca să verifice dacă mai respira.

— Doarme, anunță ea, cu o voce nesigură. Gata, în sfârșit! Creierul ei a terminat rezerva de energie.

— La naiba! șopti Dudley. Dacă n-aveai prezența de spirit s-o încurci cu povestea asta cu motorul cu apă, cred că era moartă acum.

„E foarte posibil”, gândi Peggy, ridicându-se.

Cei trei prieteni coborâră scara în liniște.

— Părinții noștri probabil că ne caută peste tot, se văită Mike. Am pierdut complet noțiunea timpului. Ce scandal o să-mi facă!

Se despărțiră, știind că n-aveau niciun alibi serios ca să-și scuze întârzierea.

În zilele care urmară, „miracolele” au fost din ce în ce mai frecvente; ceva anormal era pe cale să se întâmple. Cazul Sonia Lewine nu mai era ceva izolat. Copii de vârstă mică, distribuitori de pizza se transformau brusc în înspăimântătoare genii capabile să bată viteza calculatoarelor. Ipoteza febrei meningiene fusese adoptată de autorități, chiar dacă medicul din Point Bluff nu era decât pe jumătate convins de această explicație.

La liceu, elevii începeau să vorbească tot mai mult despre „misterul Lewine”. Unii băieți se arătau foarte interesați de experiență.

— Un fel de insolație, murmurau ei. Te lovește direct în cap și pe urmă devii mai inteligent ca un inginer de la NASA.

— Ar fi super, ca să treci examenele, adăugau amicii lor. Te bronzezi zece minute, te-ntorci în clasă și poți să răspunzi la întrebările care ți se pun, *fără să fi învățat vreodată ceva!*

Pe deasupra, perspectiva de a-i bate pe profesori în propriul lor teren îi incita în mod special pe liceeni. Astfel că „epidemia de inteligență spontană” luă amploare. Mulți elevi luaseră obiceiul să se expună la soare ca să-și ofere plăcerea de a-și sfida profesorii. Cu creierul clocotind, se întorceau în clasă și se distrau sfidând profesorii de matematică, de fizică sau de chimie, calculând mai repede decât ei. În curte, puteau fi văzuți acum băieți – care până atunci nu citiseră niciodată altceva decât benzi desenate – gata să înghită lucrări de matematici superioare, luate de la bibliotecă.

O exaltare, asemănătoare celei pe care o cunoscuse Sonia, puneă stăpânire pe ei și, timp de

o oră, acopereau tabla cu ecuații care-l lăsau mască pe Seth Brunch.

— Trișați! urlă el într-o zi. Cunoștințele voastre dispar o dată cu noaptea și vă treziți la fel de proști ca înainte de a sta la soare. N-aveți decât o falsă inteligență... nimic mai mult. Și se termină pe măsură ce-o folosiți, ca benzina dintr-un motor.

— Ce contează, rânji Jude Hopkins, un elev ce era cunoscut ca leneș, dacă putem face din nou plinul fără probleme!

Și, cu o mișcare a degetului, arată spre soarele care strălucea deasupra Point Bluff-ului.

Acest duel verbal anunță începutul unui scandal adevărat, căci profesorii, care nu mai suportau să fie umiliți, deciseră și ei să stea la soare.

— Este un caz de legitimă apărare! tună Seth Brunch. Nu se pune problema să ne lăsăm călcați în picioare de niște imbecili care-și dopează creierul cu razele soarelui! Trebuie să fim în stare să le dăm replica! De asta depinde onoarea corpului profesoral.

De atunci, profii puteau fi văzuți cum se grăbeau în curte imediat ce soarele albastru își făcea apariția. Seth Brunch, chel, era foarte avantajat, se bronza foarte repede. Colegii lui, din nefericire dotați cu păr, nu ezitară să se radă în cap, arătându-și „bilele tunse zero“cel puțin surprinzătoare.

— E o nebunie, observă Peggy Sue. Nu vedeți că totul este gata să se ducă de râpă? Trebuie oprită chestia asta.

Dar nimeni n-o asculta. În clasă, puteai asista la dueluri îngrozitoare, luptători de geniu își aruncau în față ecuații și teorii științifice. Peggy, Dudley și Mike, care continuau să se apere de soare, nu pricepeau nimic din ce se vorbea. Cât despre Sonia, după după-amiaza delirantă de la bibliotecă, se opri, prizonieră a unui soi de somnambulism din care nimic nu putea s-o scoată.

— Mă-ntreb dacă creierul nu i-a fost afectat, îi mărturisi Peggy Sue lui Dudley. Ai observat cât e de... bleagă?

— Da, recunosc băiatul. Își caută cuvintele. Ieri dimineață, nu-și amintea cum mă cheamă.

— Asta o să li se-ntâmple TUTUROR! explodează Peggy, arătând spre elevii și profesorii ocupați să se bronzeze în curte. Creierile noastre nu sunt concepute să suporte atâta tensiune. Se uzează ca pneurile unei mașini care merge cu o viteză extrem de mare.

*

În oraș se instalează o atmosferă ciudată. Dacă unii se fereau să creadă povestea cu soarele miraculos, mulți începeau să considere că era ceva adevărat în toate astea.

La drogherie, Peggy fu martoră la o conversație ciudată între un vânzător și una dintre cliente.

— De ce-ar trebui să rămâi prost când inteligența e la îndemâna tuturor? bombănea el. Părinții mei n-au fost bogați ca să mă dea la facultate, dar văd limpede că aceia care au studii au astăzi buzunarele pline. Acest soare albastru e un adevărat chilipir pentru noi, cei săraci, ne dă o șansă, restabilește dreptatea! (Prinzând-o de umeri pe biata femeie care-l asculta, vociferă:) Nu v-ar plăcea, doamnă Bowers, să construiți rachete spațiale în loc să vă ocupați de gospodărie?

— *Rachete spațiale?* se miră bătrâna doamnă.

— Soarele albastru este revanșa noastră, mormăi comerciantul. Nu trebuie scăpată. Pentru oamenii din Point Bluff strălucește, nu pentru alții. Este un chilipir, v-am spus. Un chilipir curat!

Cu toate că mașina șerifului continua să patruleze repetând că era interzis prin decret să ieși afară fără pălărie, Peggy Sue vedea din ce în ce mai mulți oameni care se hazardau să treacă pragul casei cu capul descoperit. Înaintau timid, priveau în sus, apoi își scoteau cascheta de baseball sau

pălăria de cowboy. În primul moment, rămâneau încordați; apoi – constatând că părul nu le ia foc! –, se relaxau și rămâneau acolo, cu pălăria sau cascheta în mână, lăsând razele soarelui albastrui să-i pătrundă.

În general, nu se grăbeau deloc și intrau în casă numai când îi obliga șeriful.

— Funcționează! i se confesă bătrâna dră Lizzie lui Peggy. Nu credeam, dar am rămas un sfert de oră cu capul gol ieri după-masă. Când am intrat, am rezolvat toate cuvintele încrucișate în zece minute. La vârsta mea, e un miracol. Pentru oamenii bătrâni ca mine, care-și pierd memoria, acest soare albastru e o binefacere.

*

Într-o dimineață, pe când ieșea din rulotă, Peggy detectă mișcarea fluidă a unui Invizibil în spatele unui copac. Se grăbi spre el. Răsetele răutăcioase o conduseră în mijlocul unui luminiș. Un grup de Transparenti o așteptau acolo. Se distrau luând aspectul prietenilor adolescenței.

Folosindu-se de plasticitatea formelor lor, modelară o Sonia, un Mike și un Dudley lăptoși ca ectoplasma. Peggy Sue făcu o mișcare îndărăt. Timp de o secundă, avu iluzia că admiră fantomele tovarășilor ei. Nu era o senzație foarte plăcută. Ochii lor albi o fixau cu o expresie morbidă, ca și cum proprietarii lor reveneau din morți.

— Destul! se adresă ea Invizibililor, nu mă speriați.

(Nu putea să fie sinceră în privința asta.)

Transparentii continuară totuși oribila scenetă și chiar se distrau legănându-se cum ar fi făcut-o niște morți vii. Peggy Sue se strădui să ascundă că i se făcea rău privind-i.

— Bineînțeles că voi ați fabricat soarele albastru, nu-i așa? șuieră ea.

— Bineînțeles, hohoti unul dintre Invizibili. Te-am prevenit că punem la cale o farsă de mare

anvergură. Ceva ca un super Halloween.

— Asta o să degenereze, oftă ea. Știți foarte bine că situația o să se degradeze.

— Exact, făcu fantoma Soniei. Asta ne și distrează. Să asistăm la explozia finală, să vedem cum oamenii din rasa ta se devorează între ei.

— Sunteți mizerabili! le aruncă în față adolescența.

— Noi suntem Invizibili, ripostă creatura. Ne distrăm în felul nostru... Pe deasupra, voi ați inventat pescuitul, vânătoarea. Oare aceste „jocuri” ale oamenilor sunt mai puțin crude decât ale noastre? Nu sunt foarte sigur. Totul depinde de unghiul din care privești: din cel al vânătorului sau din cel al vânatului.

— Presupun că-i inutil să vă implor? spuse Peggy Sue. N-o să renunțați?

— Bineînțeles că nu! strigă fantoma lui Dudley. O să fie o brambureală. Lucrurile sunt atât de bine puse la punct! Ai văzut? Războiul a început. Profesorii ăia și elevii care se bat pe inteligență sunt teribil de nostimi! O să te zbați în zadar, o să-ncerci să-i convingi, dar nimeni n-o să te-asculte... Nu ai decât paisprezece ani, de ce-ar asculta o fată atât de mică? N-o s-accepte să le dai tu lecții.

Fata se răsuci pe călcâie. Era inutil să le cadă în genunchi, n-ar fi obținut nimic.

Disperată, se-ntoarse în camping.

Mama ei o aștepta lângă mașină, neliniștită.

— Nu-mi place deloc ce se petrece aici. Am încercat să dau de tatăl vostru la șantier, dar liniile telefonice sunt tăiate. Nici chiar mobilele nu funcționează. Nu știu ce se pune la cale, dar toate astea mă sperie. Când am fost la cumpărături, am întâlnit oameni care mi-au spus lucruri ciudate. Povești incredibile despre soarele albastru.

Își frângea mâinile și o privea pe Peggy Sue chiondorâș, ca și cum ea era vinovată de întorsătura evenimentelor. Adolescența se urcă în

rulotă. Sora ei, Julia, o aștepta înăuntru, mâncând în silă dintr-un sandvici.

— E adevărat ce se povestește? atacă ea. Că-i suficient să te expui la soare ca să devii genial? (Fără să-i lase lui Peggy timp să răspundă, adăugă:) Știi, mi-a venit o idee. Dacă m-aș bronză câteva ore, poate aș deveni destul de deșteaptă ca să descopăr metoda de a face avere, nu?

— Este periculos, șopti Peggy. E adevărat că creierul este ca și dopat, dar imediat dă înapoi, ca un sufleu cu brânză, și nu-și mai amintește niciuna dintre ideile geniale pe care le-a avut.

Julia se strâmbă. Cu un gest de enervare, puse sandviciul pe farfurie.

— Zici așa ca să mă descurajezi, șuieră ea. În realitate, nu-ți pică bine să reușesc eu. Ai prefera să rămân chelneriță la *fast-food* toată viața.

Peggy Sue își puse mâna pe cea a surorii ei.

— Nu vreau să-ți pierzi mințile, spuse ea cu blândețe. Asta-i tot. Nu-i asculta pe oamenii din oraș. E periculos. E o capcană. Cât ai clipi din ochi, totul o să dispară.

Julia își trase mâna și plecă bosumflată în celălalt capăt al caravanei.

Mami se-ntoarse în rulotă.

— M-am hotărât să plecăm mâine în zori, anunță ea. Nu vreau să-mi asum niciun risc. Nu știu ce strălucește pe cer deasupra Point Bluff-ului, dar mă tem că-i vorba de o porcărie nucleară. Dacă ar fi aici, tatăl vostru mi-ar da dreptate. O să coborâm spre sud, ca să-l găsim pe șantier.

Se duseră la culcare. Peggy Sue nu reușea să adoarmă. Îi venea foarte greu să-și abandoneze prietenii. Nu știa cum să-și convingă mama să rămână. De altfel, știa că mami luase o decizie înțeleaptă. A rămâne în preajma soarelui albastru ar fi însemnat o nebunie.

*

A doua zi dimineața, familia Fairway părăsi campingul. Dar, pe drumul care ducea la șoseaua principală, dădură de un baraj pus de-a curmezișul. Unul dintre adjuncții șerifului făcea de pază alături, cu pușca pe umăr.

— Regret, doamnă, spuse el amenințător, nimeni nu părăsește Point Bluff fără autorizație specială.

— Cum?! exclamă Mami. Ce vrea să însemne asta? Nu trăim într-o țară liberă?

— Îmi pare rău, doamnă, replică adjunctul, dar e în legătură cu această epidemie de febră meningiană. S-au primit directive ca bolnavii să fie ținuti într-un anume perimetru. Nimeni nu trebuie să treacă de cordonul sanitar.

— Dar nici eu, nici fetele mele nu suntem bolnave! protestă mami.

— N-aveți de unde ști, doamnă, rânji adjunctul. Asta numai doctorul v-ar putea spune. Până atunci, faceți cale-ntoarsă și intrați în camping.

Nu glumea deloc. Dna Fairway făcu deci cale-ntoarsă.

— Ce se-ntâmplă? se agită Julia, rozându-și unghiile. Credeam c-o să tragă în noi.

— Nu știu, oftă mami, dar și mie mi-e frică.

— Nu pricepeți, spuse Peggy. Oamenii din Point Bluff nu vor ca asta să se știe. Vor să rămână singurii care să profite de „binefacerile” soarelui albastru.

8

Peggy Sue constată că adulții prindeau curaj. Observând că nu le exploda creierul după cincisprezece minute de expunere la soare, lungeau în fiecare zi ședințele de bronzat. Facultățile mintale li se dezvoltau proporțional cu timpul petrecut cu capul gol la soare și deveneau din ce în ce mai ambițioși. La început, se mulțumeau să citească lucrări complicate, să-și repare singuri televizorul, calculatorul..., apoi, foarte repede, foamea de cunoaștere puneă stăpânire pe ei, voiau să știe mai mult. Peggy Sue îi văzuse pe factorul poștal și pe băcan bătându-se la secția de „lucrări tehnice”, pentru a obține un manual de astronomie legat de calculul curburii spațiu-timp.

— Asta-i pentru mine! urla băcanul, tu nu pricepi nimic din ea!

— Nu-i adevărat! vocifera factorul poștal, sunt mult mai bine bronzat decât tine!

*

Cu cât se expuneau la soare mai mult, cu atât oamenii deveneau mai albaștri. Pielea lor bătea spre indigo. Începea de la cap și se întindea pe restul corpului. Ai fi zis c-au căzut într-un cazan cu vopsea sau că un vopsitor de caroserii i-a stropit din greșeală cu pistolul de vopsit.

Mai multe familii hotărâseră să părăsească orașul forțând barajele sau tăind-o direct prin pădure. Asta se termina de fiecare dată prost.

— Familia Borowsky, murmură Dudley într-o dimineată. Au murit. Tatăl, mama și cei doi fii. Mașina a ieșit de pe drum și s-a ciocnit de un copac. A luat foc. Este îngrozitor. Au încercat să

fugă. A fost de parcă asta ar fi trebuit să-i împiedice.

— Și n-a fost vina paznicilor, adăugă Mike. Tata era acolo când s-a întâmplat. Spune c-a văzut mașina cum ieșea singură de pe drum, uite-așa. În mod inexplicabil. Ca și cum șoferul a ales de bunăvoie să se izbească de copac.

Peggy Sue își mușcă buzele. Nu-i era greu să priceapă ce se întâmplase. O dată în plus, Invizibilii erau stăpâni pe situație. Strecurându-se în interiorul mașinii, apucaseră volanul ca să provoace accidentul.

„Vor să ne împiedice să fugim, gândi ea. Nu le convine ca partida să se termine din lipsă de jucători. Toți cei care vor încerca să scape o să fie omorâți.”

Două zile mai târziu, avu loc un alt accident mortal. O familie, care încercase să fugă la volanul unei camionete, se răsturnase într-un canion fără ca nimeni să poată înțelege cum putuse șoferul să piardă controlul mașinii.

De fapt, agitația din oraș era atât de mare, că le păsa prea puțin de asemenea fleacuri.

— La urma urmei, râse băcanul, există și oameni destul de proști ca să întoarcă spatele norocului. Îi privește!

Se formară două tabere: cei care, speriați de fenomen, refuzau cu încăpățănare să se expună la soare... și ceilalți, care abuzau de el. Primii mergeau cu pălării, cu cămăși cu mânecă lungă și mănuși de bumbac, ceilalți se plimbau în costum de baie, bikini și deveneau... albaștri.

— Este simplu, decretă băcanul, care bătea, și el, în albastru. În câțva timp, în Point Bluff vor fi două grupuri: elita și proștii. Proștii nu vor avea nicio scuză, pentru că, de data asta, au ales să fie așa. Nimic nu justifică obscurantismul, când e suficient să-ți scoți pălăria în fiecare dimineață și să simți cum devii genial.

— Sunt cu toții pe cale să-și piardă mințile, gemu mama lui Peggy. Este îngrozitor. Și nici nu există vreun mijloc de comunicare cu exteriorul. Între timp, vă interzic să vă expuneți la soare. Pricepeți? Dacă pe una dintre voi o s-o tenteze să se facă albastră, o să aibă de-a face cu mine!

Julia se strâmbă.

— Mami, se smiorcăi ea. Nu poți să-mi ceri asta. Este un noroc care n-o să se mai repete. Nu aveți destui bani ca să mă trimiteți la facultate. OK, pricep, dar astăzi, când mi se oferă posibilitatea de a scăpa de slujba de chelneriță, nu vreau să spun nu!

— Nu-i ceva firesc, zise supărată dna Fairway. I-ai văzut pe toți oamenii ăia care se fac albaștri?

— Tocmai sunt gata să-și ia partea leului! insistă Julia. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei va face o descoperire genială, care va valora mult, iar el va avea averea asigurată. Apoi, o să poată deveni la loc idiot în liniște, ce mai contează câtă vreme și-a vândut invenția pe bani buni?!

— Nu inventează nimic serios, observă Peggy.

— Bine! miorlăi Julia. Deocamdată bâjbâie, dar n-o să dureze. Scânteia se va produce și unul dintre ei va lua potul cel mare. Tot ce mă interesează este să mă umplu de știință o zi, atât cât trebuie ca să inventez o chestie formidabilă și să-i schițez planurile. A doua zi, o să iau un brevet pe planurile astea și o să le vând unei firme mari.

— O zi, spuse încetișor Peggy Sue, este suficientă ca să-ți prăjești creierul. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să te duci s-o vezi pe prietena mea, Sonia Lewine. Nu mai știe nici să-și scrie numele.

— Oh! Ce mă enervezi! i-o trânti Julia. Dacă vrei să faci parte dintre idioți, te privește, dar nu conta pe mine să-ți mai dau bună ziua când o să te întâlnesc pe stradă.

Și plecă trântind ușa.

— O să facă o prostie, se văită mami. Ah! de-ar fi fost aici tatăl vostru.

*

Peggy Sue îl auzi pe Berkovitch, instalatorul, declarând:

— Nu știu ce-am inventat chiar ieri, dar părea al naibii de complicat. Azi dimineață, nu puteam nici măcar să intru în bucătărie, blestemata aia de mașinărie ocupa tot locul! Am examinat-o atent pe toate părțile! N-a fost chip să aflu la ce folosește. Un adevărat mister.

Majoritatea „inventatorilor” duceau o cursă contra cronometru, străduindu-se să pună capăt muncii înainte ca somnul ignoranței să șteargă totul. Asta îi făcea să mângălească planuri și calcule ilizibile, care ai fi zis că ieșeau din mâna unui cimpanzeu. Vai, mașinile, abandonate fără nicio indicație de folosire utilizabilă, lăsau pe toată lumea perplexă. Nimeni nu îndrăznea să le atingă, de frică să nu declanșeze o catastrofă.

Invențiile erau destul de neobișnuite.

— Astăzi instalatorul face o mașină care, în loc de benzină, consumă banane! anunță Dudley.

— Poștașul a decis să-și transforme casa în navă spațială, spuse Mike. E aproape gata să instaleze reactoarele în cele patru colțuri ale căsuței.

— Și farmacistul vrea să pună la punct o baterie electrică inepuizabilă, încheie Peggy Sue. Mâine, o să aibă fiecare altă toană.

Totul se dezorganiza. La liceu, majoritatea claselor rămâneau goale. De ce s-ar mai fi predat cursuri elevilor care se dovedeau mai inteligenți ca profesorii? Nici chiar Seth Brunch nu mai venea. Se hotărâse să nu mai iasă din casă decât la venirea nopții. Refuza, după spusele lui, să „devină mutant”.

Peggy Sue și prietenii ei umblau prin localurile goale. De o săptămână, încercau s-o învețe din nou pe Sonia să citească, care nici măcar nu mai știa să

descifreze literele alfabetului. Era jalnic s-o vezi pe fata roșcată buchisind ca un copilaș abecedarele folosite la grădiniță. Uita totul.

— Ce-i intră pe-o ureche îi iese imediat pe cealaltă, oftă Dudley trist. Nu cred să mai revină la normal.

— Nu se poate ști, decretă Peggy. Trebuie continuat. Poate nu-i decât o confuzie trecătoare.

— Ceea ce mă sperie, șopti Mike, este că, refuzând să ne expunem la soare, ajungem de râsul tuturor. Până la urmă, o să ne considere niște animale. Mi-e cam rușine să fac parte dintre cei care nu inventează nimic. Și dacă ceilalți sunt cei care au dreptate? Dacă noi lăsăm să treacă pe lângă noi șansa vieții noastre?

— Întreab-o pe Sonia care-i este părerea, spuse încetișor Peggy Sue.

Mike lăsă ochii în jos, rușinat.

*

Într-o seară, când Peggy Sue se așează la masă pentru a lua cina în familie, constată că sora ei, Julia, se albăstrează.

— Fără comentarii! se răsti aceasta din urmă. V-am prevenit, nu se pune problema să rămân pe peron câtă vreme trenul norocului se îndepărtează.

Nu mai era nimic de replicat.

*

Peter Boyle, fermierul „cosmonaut”, muri într-un accident cu tractorul zburător pe care-l inventase. Mașina lui continua să meargă în zigzag prin aer, căzând uneori ca un bombardier nebun, apoi prindea din nou altitudine, în ultima secundă. Cu carburantul terminat, sfârși prin a se zdrobi de câmpul de porumb, spre ușurarea generală.

În fine, Billy Downing, ajutorul farmacistului, făcu descoperirea secolului: cu ajutorul unui lichid misterios, reușea să schimbe metalul cel mai banal în aur pur!

Făcu o demonstrație în piața primăriei, în fața tuturor locuitorilor adunați acolo, și transformă vechea lui mașină rablagită într-o sculptură în aur masiv.

— Este formidabil! bâigui primarul. Iată, în fine, ceva util comunității. Sper că ți-ai notat bine formula și c-o să fii în stare să fabrici un nou bidon mâine dimineată.

— Stați liniștiți, făcu Billy. Asta o să pot s-o fac, nu aici e problema.

— Ah, da? mormăi primarul încruntând din sprâncene. Atunci unde?

— În durata fenomenului, explică ajutorul farmacistului rușinat. Transformarea nu-i durabilă. Când apune soarele, obiectul își recapătă aspectul inițial. Asta înseamnă că, dacă facem lingouri din cărămizi obișnuite, va trebui să le vindem înainte de venirea serii.

Mulțimea scoase un oftat decepționat.

— Evident, e o mare problemă, admise primarul. Dacă vindem aurul ăsta o să devenim niște escroci.

Urmă o discuție înflăcărată, fiecare încăpățânându-se să-și susțină punctul de vedere. Cearta se întetea și curând se încăierară. Peggy Sue și prietenii ei se retraseră, considerând că văzuseră deja destul.

Se despărțiră. Pe drumul care ducea la camping, Peggy îi auzi râzând pe Invizibili. Spectacolul din seara aceea îi distrase grozav.

Ceea ce trebuia să se-ntâmplesse se întâmplă. Din dorința de a-și dezvolta inteligența, locuitorii din Point Bluff își arseră neuronii. Creierul lor, epuizat de acumularea atâtor cunoștințe, făcuse scurtcircuit. Erau văzuți bătând pe străzi, cu privirile goale, uitându-și până și numele. Mulți nu mai știau nici să citească, nici să numere, unii se dovedeau incapabili să vorbească. Creierul lor, ars din cauza exceselor, redevenise cel al unui nou-născut.

— Toate acestea trebuie oprite, imploră doctorul într-una din adunările consiliului municipal. Nebunia asta nu mai poate dura. Mergând tot așa, în Point Bluff n-o să mai fie decât amnezici. Spitalul este plin! Toți acești oameni au creierul spălat. Pornesc de la zero, ca niște copii mici. Va trebui să reînvete totul. Și unii dintre ei nici măcar nu sunt siguri că mai sunt în stare.

Adunarea protestă, nemulțumită. Atracția câștigului îi determina pe oameni să continue pe drumul invențiilor nebunești. Mai era și povestea asta cu cărămizile schimbate în lingouri de aur...

Oare chiar trebuia renunțat la toate acestea?

— Mai dați-ne un răgaz, negocie băcanul. Știți foarte bine că suntem aproape de lovitura cea mare. Până acum, Point Bluff era un orașel amărât, plin de oameni sărmani, condamnați să bată pasul pe loc. Epidemia asta de febră meningiană este singura șansă pe care o vom avea vreodată ca să scăpăm de mediocritate. Nu trebuie să ne speriem de cele câteva rebuturi care s-au făcut. Șeriful n-are decât să împiedice excesele, să reglementeze timpul de expunere la soare.

— Orice ar inventa, îi spuse Peggy lui Dudley, o să fie ca lingourile de aur ale ajutorului de farmacist, care or să devină la loc cărămizi în mai puțin de douăsprezece ore. Nimic nu va merge.

*

Băcanul fu găsit prăbușit în „laboratorul” lui, cu sângele curgându-i din urechi. Gângurea ca un bebeluș și nu era în stare să se țină pe picioare. Ajutorul de farmacist muri de congestie cerebrală. Cumetrele care asistaseră la sfârșitul lui pretindeau c-au văzut cum i se aprinsese părul în cap.

— Creierul i-a luat foc! tot trâncănea bătrâna doamnă Pickins. Așa cum vă spun. De altfel, fumul îi ieșea prin nări.

În consiliu, Seth Brunch propunea să se ceară ajutorul guvernului.

— Toate liniile telefonice sunt tăiate, se văită șeriful. Undele sunt bruiate. Emițător-receptorul meu nu prinde nicio frecvență.

— Atunci trebuie trimis un mesager, pe jos, mârâi profesorul de matematici, prin pădure. Îi încredințăm o scrisoare contrasemnată de primar, de doctor... și de mine, ca să facă o bună impresie. Nu trebuie decât să ajungă până în comitatul învecinat și s-o dea șerifului de acolo.

Ideea stârni un entuziasm moderat. Fără să îndrăznească s-o spună, mulți se gândeau la ce li s-a întâmplat oamenilor care încercaseră să fugă din oraș. *Toate accidentele astea de mașină, atât de nefirești...* Ar fi avut un mesager mai multe șanse să treacă de bariera nevăzută care părea să închidă Point Bluff?

O ordonanță a primarului fu lipită pe clădiri. De-acum, era interzisă expunerea la soare. Cei care nu respectau ordinul erau închiși.

— Este inadmisibil! tună Julia, tocmai când eram gata să-mi termin lucrarea.

— Cred că-i mai bine așa, zise Mami, cu voce tremurândă. Uită-te cum arăți. Ai zice că ești o marțiană dintr-un film din alea vechi care se dădeau la televizor.

— Sigur! șuieră Julia. Dacă te uital mai bine la filmele în chestiune, te bucurai mai puțin de decizia primarului. Vrei să știi ce-o să se-ntâmpale? Armata va încercui teritoriul, apoi o să fim închiși într-un laborator secret, ca să facă experiențe pe noi. O să ni se taie creierul felii ca să se determine ce ni s-a întâmplat. Da, așa se va întâmpla și n-o să-ți mai ardă de glume când niște țipi în bluze albe o să înceapă să-ți taie cutia craniană! Sigur că după asta o să faci economie la coafor!

— Încetează să mai spui grozăvii! țipă mami, care se albise la față.

*

Trebuia desemnat un mesager. Șeriful propuse să fie organizată printre adjuncți o tragere la sorti, pentru că niciunul dintre ei nu se oferise voluntar.

Un anume Tommy Balfour se trezi însărcinat cu delicata misiune de a traversa pădurea ca să ajungă la șosea. Fusese sfătuit să nu plece cu mașina. Peggy Sue remarcă faptul că nimeni nu îndrăzneă să vorbească despre pericolul care părea că pândește la marginea orașului Point Bluff.

„Presimt că-i ceva, își spuse ea, dar n-au curajul să vorbească despre asta. Îi înspăimântă, deși se încăpățânează să nu recunoască.”

Era o atitudine obișnuită pentru niște adulți, observase ea. În cazul de față, știa că pericolul era real. Invizibilii nu acceptau niciodată ca vreo inițiativă umană să strice spectacolul pe care ei se străduiseră atât de tare să-l pună în scenă. Cu stomacul strâns, îl privi pe bietul Tommy Balfour. Era un tânăr înalt, puțin arogant (ca majoritatea băieților!), care încerca să zâmbească mereu cu toată gura, dând asigurări că o să fie la înălțime.

I se înmână un document oficial, semnat de autoritățile din Point Bluff. Un SOS care – măcar așa sperau – o să fie luat în serios de locuitorii comitatului vecin.

— Oamenii ăștia nu ne iubesc prea tare, mormăi bătrâna dnă Pickins, și n-am avut niciodată legături cu ei. Nu văd de ce ne-ar veni astăzi în ajutor.

Majoritatea populației din Point Bluff nu se amesteca. Oamenii nu erau foarte convingși de pretinsul „pericol” despre care vorbeau Seth Brunch și primarul.

Se adunară ca să asiste la plecarea lui Tommy Balfour. Tânărul, jenat să fie în centrul atenției, făcu stângaci cu mâna și o tăie peste câmp, ca să ajungă în pădure.

— Crezi c-o să reușească? șopti Dudley la urechea lui Peggy Sue.

Adolescenta ridică din umeri. Se aștepta la ce era mai rău. Cu coada ochiului, observă fețele din jurul ei. Îngrijorarea mulțimii era evidentă. Toți știau că în pădure exista ceva amenințător, care încercuia orașul. Ceva care, puțin mai târziu, o să-l hăituiască pe Tommy Balfour ca pe un amărât de iepure... și o să-i pregătească o soartă crudă.

Îl auzi pe șerif șoptindu-i lui Seth Brunch:

— Tommy este înarmat. Nu l-am lăsat să plece fără muniție. Și-a luat pistolul de serviciu și cincizeci de cartușe. Am încredere, este un bun trăgător. N-o să i se-ntâmples nimic. În patruzeci și opt de ore, toată această poveste se va aranja.

Mulțimea rămase pe loc, chiar și după ce Tommy dispăruse prin porumb. Aștepta îngrijorată. Șeriful fu nevoit să ordone oamenilor să se împrăstie.

— Și nimeni să nu iasă fără pălărie! urlă el. Sunt cu ochii pe voi! Dacă peste trei zile cineva mai prezintă urme de bronz albastru, o să aibă de-a face cu mine.

Câtiva comentară. Povestea asta cu bronzarea îi plictisea pe șmecherii care sperau să continue să facă băi de soare pe ascuns.

*

Peggy Sue și Dudley se duseră să-i facă o vizită Soniei. Fata îi recunoscuse și păru bucuroasă să-i vadă. Începea din nou să vorbească, dar conversația ei era cea a unui copil de cinci ani. Mama ei le spusese că-și petrece multă vreme privind casete video pentru copii foarte mici și că se străduia, mai mult sau mai puțin încântată, să fredoneze refrene.

Spunând astea, dna Lewine avea lacrimi în ochi.

— O să dureze, dar o să câștige terenul pierdut, o asigură Peggy Sue, cu părere de rău.

Cei doi adolescenți petrecură după-amiaza cu Sonia, dar comunicarea se dovedi dificilă. Fata roșcată devenise capricioasă și se enerva că nu era înțeleasă destul de repede. Vru să se joace cu păpușa, apoi se jucară de-a masa. Peggy Sue îi blestemă pe Invizibili că i-au adus prietena într-o asemenea stare de infantilism.

„Oare când se va stinge soarele albastru, gândi ea, lucrurile vor reveni la normal?”

Oare până atunci va mai rămâne vreo ființă vie în Point Bluff?

*

Douăsprezece ore mai târziu, avu o surpriză urâtă. Ieșind din birou ca să-și facă primul rond, șeriful distinse o formă neobișnuită în vârful unui copac. Punându-și binoclul, își înăbuși un strigăt de groază.

Pata înfiptă în vârful unui pin înalt era corpul lui Tommy Balfour. Tânărul era agățat acolo, ca un spânzurat, cu brațele bălăbănindu-se, cu bărbia atingându-i pieptul. După unghiul nefiresc pe care-l făcea capul, se ghicea fără greutate că-i fusese

sucit gâtul. Cineva îl omorâse de cum intrase în pădure.

Vestea făcu turul oraşului, umplându-i pe locuitori de groază. Acum nu se mai putea nega: exista, evident, cineva în pădure. Un duşman misterios care veghea ca nimeni să nu poată fugi din Point Bluff.

Mai mult ca orice, îngrozea modul în care fusese executat Tommy.

— Cine a putut să-l agaţe atât de sus? se şoptea. Copacul ăla măsoară douăzeci de metri!

Numai Peggy Sue ştia că, pentru Invizibili, acest tur de forţă nu prezenta nicio dificultate.

— La naiba! oftă şeriful. Suntem încercuiţi...

— Nu se pune problema să stăm cu braţele încrucişate, comentă Seth Brunch. O să constituim o miliţie din bărbaţi înarmaţi şi o să explorăm pădurea. Dacă se ascunde acolo un ucigaş, o să-l găsim... şi o să scăpăm de el cât ai bate din palme!

Lui Peggy Sue i se păru jalnic. N-avea nicio idee despre cine era vorba. Avea chef să strige: „Nu faceţi asta! Dacă trimiteţi oameni în pădure, o să fie ucişi ca Tommy! Nu în felul ăsta se poate lupta contra Invizibililor.”

Dar cine ar fi ascultat-o?

Propunerile profesorului de matematici rămaseră fără niciun ecou. Nimeni n-avea chef să calce în pădure. Şerifului i-a fost, de altfel, foarte greu să-şi convingă subalternii să meargă să ia rămăşiţele lui Tommy.

Când coborâră cadavrul, găsiră o scrisoare în buzunarul lui. Faimosul SOS pe care avea misiunea să-l ducă în oraşul vecin. Misiunea fusese ruptă în mii de bucăţele.

„Este răspunsul Invizibililor, gândi Peggy Sue. Ne fac să înţelegem c-ar fi inutil s-o luăm de la capăt.”

10

La insistențele lui Seth Brunch, șeriful trimise în pădure o trupă de bărbați înarmați. Peggy Sue îi privi disperată cum pleacă. O oră mai târziu, focuri de armă izbucniră ca și cum se dădea o bătălie în frunziș.

Cu toată distanța, se auzeau țipetele de groază ale patrulelor. Apoi împușcăturile se răriră și liniștea se așternu.

„Sunt morți cu toții, gândi adolescenta. De data asta, Invizibilii au ținut să lovească dur, ca să ne dea o lecție. “

Un singur om ieși din pădure, cu fața și hainele sfâșiate. Se bălăbănea de-a lungul câmpului de porumb, buimac, și se prăbuși când ajunse la marginea orașului. Când îl ridicară, nu reuși decât să îngaime:

— Crea... creaturile invizibile... ele ne-au atacat... Apar din neant...

— Și ceilalți băieți? întrebă Seth Brunch. Unde sunt ceilalți?

— Morți..., se bălbâi omul. Toți sunt morți.

Îl ridicară. Toată seara se zvârcoli, pradă delirului, explicând medicului de la căpătâiul lui că vedea spectre ieșind din pereți. Spectre care-și băteau joc de el. Apoi muri, fără îndoială de frică.

— De data asta, este sigur, spuse șeriful. Suntem încercuiți. Există în pădure ceva care ne vrea pielea.

*

Străzile se goliră, toți se baricadară. Peste tot se îmbulzeau în spatele obloanelor ca să vadă ce-o să apară dintre copaci.

În campingul de rulote, mami își frângea mâinile de disperare.

— Nu suntem în siguranță în fierătaniile astea vechi, se văita ea. Oh! Ne-ar trebui o casă adevărată.

Peggy Sue se mulțumi să ridice din umeri. O casă adevărată n-ar servi la nimic, pentru că Invizibilii puteau trece de orice obstacol. De altfel, „fantomele” nu luau cu asalt Point Bluff. Ceea ce doreau Invizibilii nu era decât să rămână îngrămădiți în pădure, în lanul de porumb, ca spectatorii din gradenele unei arene.

„Vor să privească urmarea coridei, gândi adolescenta. Până la moartea victimelor.”

Ceea ce încă nu știa era forma pe care o va lua această trimitere la moarte.

*

În adunarea consiliului, Seth Brunch sublinie că acum era necesar să se organizeze o tabără fortificată. Point Bluff trebuia să se transforme într-o fortăreață capabilă să reziste asaltului dușmanului.

— Este esențial să încetăm expunerea la soare, decretă el. O să inversăm obiceiurile. Începând de mâine, o să dormim ziua și o să lucrăm noaptea. Astfel, razele nefaste n-or să ne mai tulbure creierele; oamenii or să redevină normali. Toate invențiile absurde care umplu străzile vor trebui distruse.

— Să trăim noaptea? șopti Dudley la urechea lui Peggy. Ca vampirii?

— O să punem santinele la marginile orașului, hotărî Seth Brunch ca și cum devenise stăpân pe Point Bluff. În afară de paznici, nimeni n-are dreptul să umble pe străzi în timpul zilei. Toți cei care vor fi prinși vor fi împușcați.

Discursul fu întâmpinat cu un val de proteste. Seth Brunch bătu cu pumnul în birou.

— Cer aplicarea legii marțiale! tună el. Cei care fac parte din Garda națională trebuie să se prezinte în uniformă de acum într-o oră, în sala de festivități.

— Lucrurile iau o întorsătură proastă, mormăi Dudley. Presimt că n-o să ne distrăm foarte tare în săptămânile care urmează.

*

Marini, Julia și Peggy Sue se văzură nevoite să părăsească totuși campingul. Fu evacuat pentru că șeriful îl considera situat într-o zonă prea expusă „creaturilor pădurii”. Se decise ca sala de festivități să fie transformată în dormitor. Paturile de campanie se înșirau de la un capăt la altul al sălii, separate de mici paravane. Ambianța n-avea nimic încântător.

— Ai văzut? murmură Julia, arătând spre ferestre. Țicnitul ăsta de Brunch a pus să fie vopsite geamurile în albastru închis. La naiba! Nu se mai vede nimic.

În obsesia lui legată de soare, profesorul de matematică convinsese autoritățile din Point Bluff că toate ochiurile de geam trebuie să fie vopsite cu o vopsea opacă, pentru a împiedica razele nocive să pătrundă în clădire. Majoritatea ferestrelor fură astfel camuflate. Gărzile care patrulau pe-afară purtau salopete, în întregime din pânză albă. O cagulă și niște ochelari groși negri completau această neliniștitoare deghizare.

— Ai crede că ești într-un oraș contaminat de radiații atomice, mormăi Julia. Nu știi de cine trebuie să ne fie mai frică... de creaturile din pădure sau de Seth Brunch.

Peggy Sue știa că măsurile luate de profesorul de matematică erau inutile, nu făceau decât să amplifice climatul de îngrijorare din oraș.

Prizonieri în propriile case, oamenii deveneau morocănoși. Mulți, lipsiți de trăsnăile științifice pe

care soarele albastru îi făcuse să le descopere, aveau imense dificultăți să-și reia viața normală.

— Întotdeauna am fost un elev prost, mormăi bătrâna dnă Pickins. Detestam școala, nu mi-am imaginat niciodată că a învăța este atât de fascinant. Astăzi, sunt obligată să recunosc că-mi lipsește teribil.

Trăiau în semiîntunericul întreținut de ferestrele opace, în mijlocul sforăiturilor celorlalți refugiați. Trebuia să se obișnuiască să doarmă ziua, înconjuțați de o mulțime de necunoscuți. Nu era deloc plăcut. Bronzul Juliei se ducea. Toate deschiderile spre exterior erau încuiate, nu se scoteau lacătele decât noaptea, ca să-i lase pe prizonieri să-și exercite ocupațiile profesionale.

Era destul de ciudat să vezi orașul rămas luminat până la primele raze ale zorilor. Pe câmp, fermierii munceau la lumina lămpilor sau a proiectoarelor. În cele din urmă, se întrebau ce ciudățenie de recoltă o să se facă astfel, în plin întuneric.

Populația voia să facă impresie bună, dar oamenii n-aveau inima împăcată. Comunicațiile nu se restabiliseră. În ce privește soarele albastru, el strălucea acum deasupra unui oraș cu străzile goale.

„Invizibili au prevăzut asta, fără îndoială, gândea Peggy Sue. Deci au organizat alte distracții pentru a doua parte a programului.“

Pe unul din coridoarele sălii de festivități, zgâriase vopseaua unei ferestre ca să-și facă o mică „gaura cheii”, prin care să se uite afară. Aștepta, convinsă că pericolul o să vină de unde nimeni nu se aștepta.

11

Pentru Peggy Sue, cel mai greu era să doarmă ziua. Nu se obișnuia cu schimbarea ritmului de viață hotărât de Seth Brunch. Și, apoi, era dificil să-ți vină somnul în dormitorul plin de sforăituri, cu paturi de campanie îngrămădite. Lipsa de intimitate o deranja. Adesea, când toată lumea dormea, ea se scula și se plimba în pijama pe culoarele clădirii, o fostă școală comunală transformată în sală de festivități.

Și așa îl întâlnește pe câinele albastru...

Scotocea prin lăzile de gunoi din sala de mese, încercând să sfășie cu dinții sacii cu gunoi. Era o biată corcitură de rasă incertă, un soi de foxterier cu păr scurt. Blana lui albă lăsa să se ghicească o piele albastruie, „bronzată” de soarele malefic care plutea deasupra orașului Point Bluff.

Văzându-l, Peggy Sue realizează că nimeni nu se gândise să apere animalele de razele nefaste. Nicio clipă n-avuseseră în vedere faptul că animalele pot fi și ele victimele vrăjilor astrului artificial fabricat de Invizibili.

Când Peggy intră în bucătărie, câțelul ridică botul ca să-l cerceteze și privirea i se înfipse în cea a adolescentei, cu o precizie ciudată.

Avea o înfățișare mai degrabă caraghioasă: piept lat, labe scurte, codiță mică ținută în sus, covrig. Avea tot ce-i trebuia ca să fie un tovarăș de joacă simpatic, până și mica pată neagră de pe ochiul drept și urechile croite în triunghi echilateral, una ridicată, cealaltă îndoită. Dar avea acea privire... supărătoare, insistentă.

— Ce cauți aici? îi spuse Peggy, cu o voce nesigură. Sigur ți-e foame. Stai, mă duc să caut

ceva mai bun de mâncare decât resturile astea vechi.

Se îndreptă spre dulapuri, conștientizând că nu-i plăcea să-și întoarcă spatele cățelului. *De ce?* Era o prostie, nu?

Deși se străduise să se calmeze, încerca o stare reală de rău simțindu-i privirea de corcitură înfiptă între omoplați.

„Nu mă privește ca un câine normal...”, gândi ea.

Da, asta era. Avea impresia c-o privea atent un copil, un copil bosumflat, cu mască de câine, ca la Halloween. Era ceva în expresia ochilor... prea inteligenți. Deschise dulapurile ca să găsească ceva de mâncare și sfârși prin a da de un rest de pateu pe care-l fărâmiță pe o farfurioară. Câinele o privea deschis, dar fără să fie cuprins de acea agitație care poate fi observată de obicei la animale la ora mesei.

„Este rezervat, gândi Peggy Sue. Mami ar zice: binecrescut. Cam exagerat pentru un câine vagabond.”

Continua să-i vorbească în timp ce starea de rău i se accentua. Se simțea din ce în ce mai proastă.

Câinele mănca, fără să hăpăiască, tacticos. Sentrerupse s-o privească pe Peggy Sue, ghemuit alături de ea.

— Cum te cheamă? murmură ea. Bineînțeles, nu poți să-mi spui. Vrei să te botez Toby?

Animalul mârâi cu răutate, ca și cum tocmai fusese jignit. Fata crezu chiar că o să-și arate colții. Se pregătea să-l mângâie, dar se abținu, de teamă să n-o muște. Imediat, cățelușul o șterse, ieșind din bucătărie, și se pierdu în întunericul coridoarelor.

„Ciudat”, își spuse adolescenta îndreptându-se de spate.

Cum se strecurase în fosta școală? Printr-o conductă de evacuare, probabil.

Curioasă să afle mai multe, urcă la etaj și intră în debaraua unde mucezeau vechile echipamente

sportive. Acolo, râcâi vopseaua albastră a unui ochi de geam ca să se uite la ce se petrecea afară. Cățelușul alb se plimba cu pași mărunți pe strada principală. Minusculul animal, care rătăcea pe lângă magazinele închise, pe lângă fațadele cu obloanele trase, accentua imaginea de oraș fantomă pe care o avea acum Point Bluff. Ajuns la jumătatea drumului, câinele se întoarse ca s-arunce o privire în urmă și Peggy Sue avu certitudinea că se știa observat. În ciuda distanței, încercă din nou șocul tulburător al privirii lui cercetătoare.

„Am impresia că-și bate joc de mine, gândi ea, tremurând. Dacă ar fi posibil, aș zice că zâmbește.“

Un zâmbet ciudat, chiondorâș. Puțin răutăcios.

Dădu înapoi. La intersecție, corcitura se-ntâlni cu o haită de alte javre care-l așteptau, nemișcate, cu limba scoasă. Animalele rămaseră multă vreme față în față, ca și cum se concentrau. Peggy Sue nu mai văzuse niciodată la câini un asemenea comportament.

„Sunt prea înțelepți, gândi ea. Ar trebui să țopăie, să muște, să alerge... în loc de asta, au aerul că țin o adunare. Curând o să voteze o rezoluție ridicând urechea dreaptă!”

Încerca să glumească, dar o îngrijorare surdă își împrăstia otrava în ea. În fine, haita se urni și vântul începu din nou să împrășteie praful pe suprafața de lemn a obloanelor închise.

*

Îl revăzu pe câinele albastru două zile mai târziu. Deranjată de căldura îngrozitoare care domnea în interiorul gimnaziului, plecase să caute o cană cu apă rece în sala de mese. Trecând prin fața sălii de recreere, acolo unde fuseseră păstrate masa de ping-pong, șahurile și cărți de joc, îl zări pe animal cățărât pe un scaun. Cu labelle din față puse pe masă, agitându-și ușor coada, părea să contemple un șah abandonat în timpul unei partide.

— Hei, salut! făcu adolescenta, pe un ton fals amuzat.

Câinele îi aruncă o privire rapidă, care părea să spună: „Ce vezi e adevărat!”, apoi își mută atenția la șah. Cu vârful labei drepte, făcea să alunece o piesă dintr-o căsuță în alta. După această treabă, sări de pe scaun și o luă la fugă, ca și prima dată, lăsând-o pe Peggy Sue în culmea mirării.

Fata se așeză, stupefiată. Mișcarea făcută de animal fusese prea precisă, nu se putea spune că fusese una întâmplătoare. Sigur, ea nu știa nimic despre șah, dar văzuse foarte limpede cum câinele mișcase calul alb în mod studiat, cu atât mai mult cu cât această piesă nu era cea mai accesibilă de pe tabla de șah.

— Deci și tu te pricepi, se auzi vocea lui Seth Brunch în spatele ei.

Peggy tresări și se strădui să lase o impresie bună. Profesorul de matematică se apropie de masă ca să privească șahul. Zâmbetul îngăduitor îi înțepeni pe buze.

— Hm..., mormăi el. Frumoasă lovitură! O să-i dea bătaie de cap adversarului tău. Contra cui joci?

— Contra nimănui, bâigui Peggy. Șahul era acolo, abandonat.

— Atunci permite-mi să contraatac, scrâșni profesorul. Ce zici de asta?

Mută una dintre piesele negre cu un zâmbet răutăcios.

— Gândește-te bine înainte de a muta orice, rânji el. Ai putea fi mat din două mutări.

Astea fiind zise, părăsi sala de recreere și-și continuă rondul. De când luase orașul în mâini, se dădea în spectacol, mândru de el. Oamenii începeau să se teamă de el, iar lui îi convenea această situație.

Când soarele apunea, se deschideau ușile sălii de festivități, iar toată lumea lua drumul slujbelor cotidiene. Peggy Sue se întâlnește cu Dudley și Mike.

Cei trei adolescenți încă nu se obișnuiseră cu mersul la școală la miezul nopții. Era cel puțin ciudat să stai într-o sală de clasă, în timp ce luna plină strălucea pe cer și strigătele cucuvelelor răsunau în toiul testelor scrise!

— Sonia ar fi considerat asta teribil de romantic, oftă Mike. Păcat că nu este cu noi.

— Mama ei încearcă să obțină o dispensă ca s-o înscrie la grădiniță, murmură Dudley. Povestea asta mă deprimă complet.

„Ce e mai rău poate încă nu s-a întâmplat”, se feri Peggy Sue să spună. Nu îndrăznea să le vorbească despre câinele albastru și despre comportamentul ciudat al animalelor. Aceste jivine abandonate, care rățăceau toată ziua sub soare și care, poate, începeau să se transforme.

„La început, nimeni nu le-a dat atenție, se gândi fata. Când soarele albastru a apărut, instinctul le-a spus că e pe cale să se producă ceva nefiresc și au avut reflexul să se retragă într-o ascunzătoare, așa cum fac atunci când se abate o tornadă sau un ciclon. Multă vreme, umbra i-a apărut de raze. Apoi, cu trecerea timpului, au prins curaj și au început să iasă. Atunci au început să se schimbe...”

*

Părăsind colegiul — în zori! —, Peggy își promisese să reziste somnului și să pândească venirea câinelui albastru. Avea certitudinea c-o să se strecoare în școală ca și în zilele precedente.

„Încearcă să-mi spună ceva...”, își repeta ea.

Ajunse în pat căscând. Renunțase să mai facă duș, pentru că trebuia să stea prea mult la coadă. Când toți cei care o înconjurau adormiră, se strecură în sala de mese ca să bea o cană de cafea neagră, apoi se grăbi spre sala de distracții, lângă masa pe care stătea șahul. Remarcă faptul că profesorul de matematică lipise pe masă o hârtie

care anunța: *Partidă în desfășurare. Nu mutați piesele, vă rog. Seth Brunch.*

Auzi pașii câinelui albastru chiar înainte să-l vadă. Ghearele lui țacăneau pe pardoseala coridoarelor. Intră în sală ca o vijelie, sări pe scaun, mută o piesă cu laba și o luă la fugă.

Seth Brunch își făcu apariția o oră mai târziu. Intră rânjind și plecă îngrijorat. Partida nu se desfășura cum prevăzuse el.

Jocul ăsta dură timp de trei zile. Profesorul de matematică și cățelul duceau un duel încrâncenat. A patra zi, Seth Brunch scăpă o înjurătură, apoi se îndreptă spre Peggy Sue cu un aer răutăcios.

— Destul! mormăi el. O ia de la capăt povestea cu Sonia Lewine? Te-ai expus la soare ca să-ți bați joc de mine!

Apucând fata de păr, îi dădu capul pe spate ca să-i examineze fruntea, urechile. Căuta urme de bronzare indigo. Dar fu decepționat.

— De ce sunteți furios? ripostă adolescenta, cu lacrimi în ochi.

— Cum, nu știai? explodă Brunch. Am pierdut! Orice-aș face, sunt mat în două mutări! Ai câștigat... Ei, ești mulțumită? M-ai bătut!

Era livid. Își reveni și părăsi încăperea trântind ușa.

„Ce-ar mai fi zis dacă ar fi aflat c-a fost bătut de un câine?”, gândi adolescenta, ridicându-se. Își trecu mâna prin păr. Seth Brunch o ciufulise. Contemplă șahul cu piesele răsturnate. Acum pricepea ceea ce încerca animalul s-o facă să-nțeleagă. Animalele profitaseră de soarele albastru ca să-și dezvolte inteligența. Mai rămânea o întrebare: cum aveau de gând s-o folosească?

*

În aceeași noapte, Peggy Sue le înfățișă adevărul tovarășilor săi, Dudley și Mike. Băieții o priveau încurcați; simți că nu-i crezută. Decise deci să-și

continue ancheta de una singură și să vadă ce pun la cale animalele.

N-a fost ușor, pentru că Seth Brunch o luase la ochi. Își băgase în cap că ea nu-l putea învinge decât trișând. O suspecta că recursese la un oarecare subterfugiu ca să-și șteargă de pe piele urmele de bronzare indigo și părea foarte hotărât s-o înfunde.

Împinse îndrăzneala până la a o interoga pe biata Sonia, pentru a verifica dacă nu recuperase destulă inteligență ca să-i sufle prietenei ei modul în care trebuia să joace partida.

*

Căinele albastru reveni. Peggy Sue îl surprinse așezat în fața unei reviste, încercând neîndemânatic să-ntoarcă paginile. Îl ajută și făcu ceea ce el nu prea putea. „Se pregătește să citească sau încearcă să mă impresioneze?” se întrebă ea.

Când era gata cu o pagină, scotea un mic mârâit ca s-o anunțe pe adolescentă că putea trece la pagina următoare. Era în același timp uimitor... și puțin umilitor, căci Peggy Sue se simțea ca o sclavă.

— Mă-nțelegi? îl întrebă dintr-odată. Știu că soarele albastru te-a schimbat. Fii atent! Ai văzut ce li s-a întâmplat oamenilor. Pericolul este același și pentru voi.

Căinele mormăi și plecă să caute altă revistă. Evident, avea gusturi precise. Detesta toate revistele de tipul *Animalele, prietenele noastre*. Când Peggy îi arată un număr, se grăbi să-l sfâșie într-un acces de furie. Adora revistele de modă și se cufunda în contemplarea cataloagelor vestimentare, fără ca fata să poată stabili de ce.

De-a lungul timpului, obiceiurile lui evoluară. Nu mai voia să se așeze pe jos, ci avea pretenția să se instaleze într-un scaun. Trebuia să pună revista pe masă și să-i întoarcă paginile de fiecare dată când dădea din cap.

„Dacă m-ar vedea Brunch!” își spunea uneori Peggy Sue, înăbușindu-și un râs nervos.

Într-o după-amiază, îl descoperi pe câinele albastru gata să răsfioască tocmai cartea de telefon și trebui să-i întoarcă paginile, pe măsură ce le parcurgea cu privirea. Ce căuta? Învăța pe dinafară lista locuitorilor din Point Bluff?

Apoi încetă să mai vină. De sus, din magazia de materiale, îl vedea umblând cu pași mari pe străzile goale, în lumina albastră, în miezul zilei. La intersecții, se întâlnea cu alți câini și se oprea ca să le „vorbească”. Cel puțin asta era impresia pe care i-o făcea de la distanță.

Regreta că nu-l mai vedea, chiar dacă, în realitate, o speria.

Acela fu momentul când începu să audă lătratul... *în interiorul capului.*

La început, Peggy Sue crezu că toată lumea auzea, ca și ea, lătrăturile câinelui albastru. Deveni conștientă de contrariu într-o dimineată, după ce se întorsese de la colegiu și se zvârcolea în patul de campanie, incapabilă să-și găsească somnul din cauza lătrăturilor.

— Javra asta mă înnebunește! Dacă o continue așa, n-o să pot închide un ochi.

— Care javră? mormăi Julia, care era gata să ațipească. Nu e niciun câine. Delirezi, fetițo!

Peggy încruntă din sprâncene. Mârâiturile animalului răsunau totuși în urechile ei; le auzea clar. Ridicându-se, se duse s-o vadă pe dna Pickins, de cealaltă parte a culoarului. Bătrâna doamnă suferea de insomnie și avea întotdeauna nevoie de o eternitate ca să adoarmă.

— Câinele ăsta vă deranjează și pe dumneavoastră? se hazardă Peggy Sue.

— Ce câine? se miră dna Pickins, care încerca să dea de cap unui careu de cuvinte încrucișate. Nu aud nimic. Oare am surzit? E foarte posibil, adevărat, la vârsta mea totul se strică.

Adolescenta se retrase scuzându-se. *Începea să înțeleagă faptul că animalul care urla în capul ei nu urla decât pentru ea.* Fără să știe de ce, avea convingerea că era câinele albastru. Dar de ce nimeni altcineva nu-l auzea?

„Oare îmi vorbește transmițându-mi gândurile?”, se întrebă ea dintr-odată.

Fu străbătută de un frison.

„Este adevărat că animalele nu se mai aud scoțând vreun sunet, gândea ea. De când se plimbă singure în plin soare, se pare c-au dezvoltat un alt mijloc de comunicare. Câinii nu mai latră, vacile nu mai mugesc deloc. Or fi devenit telepate?”

Tot ce era posibil. În plus, nu se știa nimic despre modul în care razele solare acționau asupra creierului animalelor.

„Animalele au puteri pe care noi nu le avem, observă Peggy Sue. Se bucură de un instinct care pe noi ne depășește, flerul lor este impresionant...”

Soarele albastru ar fi putut dota animalele cu puterea de a se insinua în spiritul oamenilor, de a se infiltra în gândurile lor.

„Dacă vorbeau, își spuse fata, aş fi auzit cuvinte, fraze, dar nu știu decât să scoată anumite sunete.”

Iată de ce auzea lătrături în cap!

Faptul de a înțelege ce i se întâmpla o liniștea puțin, dar nu schimba cu nimic aspectul penibil al fenomenului, căci câinele albastru nu tăcea niciodată.

De fiecare dată când ea așipea, începea din nou să urle, făcând-o să tresară și să sară din pat cu inima bătându-i tare.

— Ai avut un coșmar? o întreabă într-o zi mama ei.

— Nu, se bâlbâi Peggy, abia trezită din somn, este tot câinele...

— Nu există niciun câine, îi răspunse mami. A fost în visul tău. Încearcă să adormi la loc.

Pentru ceilalți nu exista niciun câine, sigur, totuși o amărâtă de potaie se distra lătrând în mintea ei, fără ca alții s-o audă, împiedicând-o să-și găsească odihna.

Curând avu dureri de cap și suferi din cauza lipsei de somn. Mârâiturile javrei vrăjite îi acordau trei ore de odihnă pe noapte, și era puțin.

„O face din răutate, se întreabă ea, sau încearcă să-mi spună ceva?”

Decise să-i vorbească despre asta lui Dudley. Băiatul o privi cu un aer ciudat. El nu auzea nimic...

— Poate îți imaginezi tu? se hazardă el, stânjenit.

— Nu-mi imaginez nimic, ripostă Peggy Sue. Este o chestie între mine și câinele albastru. M-a ales ca interlocutor, nu știu de ce, și m-aș lipsi foarte bine, dar asta e. Încearcă să stabilească un contact. Problema e că nu înțeleg nimic din lătrăturile lui și că durerea de cap o să mă înnebunească înainte de a ști ce spune „câinele”.

— A, da? făcu evaziv Dudley. Nu-i prea amuzant.

Peggy simți că n-o credea. Fără îndoială, considera că era pe cale și ea să-și piardă mințile, ca Sonia Lewine.

Era inutil să insiste.

— Gândește-te un pic, îi spuse ea, înainte de a se despărți. N-ai remarcat că animalele din Point Bluff au amuțit?

— A, da? se repetă Dudley.

Peggy îl lăsă în pace, băieții erau uneori exasperanți în încăpățânarea lor de a nu vrea niciodată să învețe nimic de la fete.

Noaptea (adică în timpul orelor petrecute la liceu, căci cursurile se țineau acum la lumina stelelor!), adolescenta se bucura de o perioadă de acalmie.

„Câinele albastru este probabil gata să adoarmă!”, își spunea ea. Atunci liniștea se reinstala în capul ei, binefăcătoare, iar Peggy avea tendința să ațipească, ceea ce-i aducea muștrări din partea profesorilor.

„Ce liniște, se gândea ea, indiferentă la ce se petrecea în jur. Ce fericire să fii în sfârșit singură cu tine.”

Vai, imediat ce răsărea soarele, câinele albastru se trezea și-și relua hărțuiala, lătrând doar pentru Peggy Sue Fairway. Fata avea impresia că lătratul animalului era gata să-i facă o rană sângerândă în creier.

— Doamne, exclamă Julia, ce mutră îngrozitoare ai, prostuțo!

Cel mai rău e că avea dreptate. Lipsa de somn, durerile infernale de cap îi imprimaseră cearcăne mari, albastrii, sub ochi. Se îngrozea de fiecare dată când se privea în oglinda din sala de dușuri.

„Javra asta nenorocită o să mă omoare, se surprindea ea gândind. Dacă continuă așa, o să mor de epuizare.”

Mai mult, îi era neplăcut să simtă un gând străin care i se infiltra în cap. Lătrăturile telepatiche nu făceau parte din gândurile ei personale, era prea mult.

De asemenea, e atât de neplăcut să fii spionat de un intrus sau să descoperi că frățiorul mai mic îți scotocește prin lucruri ca să-ți citească jurnalul intim... și să mâzgălească niște comentarii ironice pe margine!

Într-o dimineață, când se ridică din pat ca să caute o aspirină, o zări pe Frida Partridge, o lucrătoare de la lăptărie, care se ținea și ea cu amândouă mâinile de cap.

— Ceva nu e în regulă? se îngrijoră Peggy Sue.

— Nu, mormăi Frida. E vaca asta... mugește într-una, ca să vin s-o mulg. N-o auzi?

Peggy ciuli urechea. Nu, nu auzea nicio vacă. Numai un câine... mereu același.

„Asta e, gândi ea. I se întâmplă același lucru ca și mie, cu diferența că ea e persecutată de o vacă. Există vreo noimă în toate astea?”

Împărți pastila cu Frida Partridge și se întoarse la culcare.

*

În aceeași noapte, în timp ce Peggy Sue era la cursul de matematică ținut de Seth Brunch, șeriful se năpusti în sala de clasă. Ținea în mână un walkie-talkie care, de obicei, îl ajuta să rămână în legătură cu adjuncții. Lătrături fornăite se auzeau din emițător.

— Ascultă aici! spuse el. La naiba, de săptămâni întregi nu pot să prind nimic pe unde, și uite că acum se aud lătrături pe toate posturile.

— Toate? se miră proful de mate.

— Da, confirmă șeriful. Radiouri portabile, dar și cele de la mașini, toate, îți spun! Pe televizor e la fel. Aparatele captează strigătele animalelor, ca și cum animalele stau în fața unui microfon din studio, acolo unde se face emisiunea.

— Trebuie să aud și eu, mormăi Seth Brunch.

Părăsi clasa alergând și coborî în biroul directorului instituției. Un aparat mare de radio era deschis. În timp ce manevra butonul ca să schimbe posturile, dădu peste un concert de lătrături și un cor de mugete.

— Ce vrea să însemne asta? spuse încurcat proful de mate.

— Habar n-am, bâigui șeriful, dar toate animăluțele astea sunt pe unde, este sigur. Ai crede c-au un emițător agățat în jurul gâtului.

Peggy Sue se îndepărtă, ea știa că nu era vorba de o farsă. Animalele se exprimau acum prin intermediul undelor hertziene, pe care le emiteau în spațiu. Posturile de radio puteau să le capteze, dar și creierele unor indivizi.

— Acum mă crezi? i se adresă lui Dudley. Câinii, pisicile, toate animalele... nu se mai folosesc de coardele vocale, au găsit ceva mai bun. Strigătele lor călătoresc în spațiu ca undele unui telefon mobil. Nu trebuie decât să alegi un destinatar pentru ca sunetele să-nceapă să-i răsună în cap. E foarte simplu: direct de la emițător la receptor... și nu avem posibilitatea să respingem comunicarea. Pricepi ce-nseamnă asta?

— Nu, recunosc Dudley.

— Asta vrea să spună că ne pot bombarda cu strigăte atâta vreme cât vor... până înnebunim sau murim de epuizare din lipsă de somn.

— Dar nimeni, în afară de tine, nu le aude... mormăi băiatul.

— Asta urmează, murmură Peggy Sue. Poți fi sigur. O să se generalizeze. Știu că Frida Partridge le aude și ea. Măine va fi altcineva. O să vină și rândul tău.

— Dar de ce? gemu Dudley.

Fata ridică din umeri.

— Cred că încearcă să ne vorbească, oftă ea. Dar, din păcate, asta se întâmplă înainte ca noi să fim în stare să comunicăm cu ele.

În zori, trei ocupanți ai dormitorului auziră în cap lătrând, mieunând sau nechezând. Așa cum prezisese adolescența, fenomenul luă amploare. La prânz, chiar Julia și mami erau bântuite de ecouri sâcăitoare, care le făceau să tresară și să-și astupe urechile.

— Nu folosește la nimic să vă lipiți palmele de tâmpile, le explică Peggy Sue. Asta nu vine din afară, este în interiorul vostru. Dopurile Quies n-o să vă fie de niciun folos.

— Nu pot să le suport! urla Julia. Este îngrozitor.

În dormitor, multă lume se lamenta și se ținea de cap cu amândouă mâinile. Unii erau persecutați de vaci, alții de porci, unii de oi... *Strigătele* erau când îndepărtate, când foarte puternice.

Medicul își făcu apariția îngrijorat. După cât de crispată îi era fața, se vedea că suferea de același bombardament mental.

— Nu pot face nimic pentru voi, mormăi el, doar să vă dau somnifere care să vă oblige să dormiți. Nu-i decât o soluție provizorie, căci rezerva mea nu-i foarte mare.

Nimeni nu-l asculta. Mâini lacome se întinseră după flacoane. Toată lumea voia să doarmă, ca să scape de insuportabilele emisii telepatice.

— Asta nu mai poate continua! mormăi Seth Brunch. Cel mai bine este să omorâm animalele cât mai repede! (Și, întorcându-se spre șerif, porunci:) Adună-ți oamenii, să-și ia armele și

muniție suficientă, ca să putem distruge toate animalele din Point Bluff.

— Nici să nu te gândești! protestă doctorul. Dacă omorâți toate vacile, transformați crescătorii în cerșetori.

— Preferi să înnebunești? urlă profesorul de matematică. Crezi c-o să rezistăm mult timp la acest bombardament mental, ei? Câte zile?

Îl apucase pe doctor de guler și-l zgâlțâia. Șeriful fu nevoit să-i despartă.

Peggy Sue se apropiase ca să le spună că, după părerea ei, un masacru general nu era o soluție bună, dar o respinseră fără s-o asculte. Nu era decât un copil.

Șeriful își adună oamenii în fața biroului, ca să treacă la distribuirea armelor. Cu toate astea, primul adjunct abia puse mâna pe armă că se și prăbuși ducându-și mâinile la tâmpile. Cei din jurul lui făcură la fel. Unii începură să sângereze pe nas.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Julia care urmărise scena prin geamurile râcâite de la parter.

— Animalele au înțeles ce li se pregătește, îi explică Peggy. Presupun c-au mărit volumul emisiilor... și asta până ce le-au făcut de nesuportat.

Afară, Seth Brunch, șeriful și oamenii lui se zvârcoleau în praf, își zgâriau fruntea sau își smulgeau părul. În mintea lor, strigătele animalelor răsunau cu puterea unui difuzor de bâlci.

— Spui prostii, șuieră Julia, albindu-se la față.

*

Se văzură nevoiți să renunțe la partida de vânătoare. Oamenii, neliniștiți, se îngrămădeau în spatele ferestrelor vopsite în albastru ale fostei școli. Ca să vadă ce se petrecea afară, râcâiseră vopseaua în mai multe locuri și se îngrămădeau în spatele acestor „găuri de cheie” improvizate.

Dar animalele se ascundeau în continuare vederii.

— Se zice că și-au părăsit stăpânii, explică dna Gangway. Chiar cele mai domesticite, câinii, pisicile cele mai drăguțe. Au spălat putina ca să se alăture altora... animale sălbatice. Vulpi, bursuci, lincși.

— Este adevărat, întâri Flossie Johnson. Vacile au ieșit din staule, hălăduiesc prin preerie, în tovărășia cailor. Se zicea că nu vor să se mai supună oamenilor. Niciodată nu s-a mai văzut așa ceva.

— Doctorul spune că soarele albastru poate le-a făcut mai inteligente decât noi! se lamentă dna Pickins. Ți se face părul măciucă în cap.

— S-a întors lumea cu fundul în sus, conchise adunarea savantă.

Încet-încet, Peggy Sue percepse o schimbare în interiorul capului ei. Lătrăturile deveniră... *altceva*. Un fel de mormăit. Era destul de greu de explicat. S-ar fi zis că animalul încerca să pronunțe cuvinte omenești. Rezulta un vacarm în care silabe greu de identificat se intercalau între două mârâituri.

— Asta mă face să mă gândesc la filmele științifico-fantastice în care extratereștrii se chinuiesc să ne vorbească limba, îi mărturisi fata prietenului ei, Dudley.

— Și ce-ți povestește? se neliniște băiatul, cu o silă abia disimulată.

În timp ce puneă această întrebare, cerceta fruntea interlocutoarei sale cu o insistență supărătoare.

— Nu mă mai privi așa! șuieră Peggy Sue. Poate crezi c-o să auzi lătrăturile ieșindu-mi prin urechi?

Atitudinea băiatului o întrista. Avea o slăbiciune pentru Dudley, chiar dacă încerca să nu se gândească prea mult la asta.

*

De fapt, câinele progresa rapid. Numai în două zile, fu capabil să facă fraze simple.

„Se folosește de mine, realizează adolescența. Săpă în amintirile mele, în cunoștințele mele. Mă vampirizează.”

Avea impresia oribilă că-i perchezitiona creierul, deschizând unul după altul sertarele spiritului. Câinele scotocea, răsturna totul, golea etajerele, nu păstra decât ce-i putea fi de folos.

Acest jaf o epuiza într-atât pe Peggy Sue, încât suferea de goluri de memorie.

„Tot câinele, își spunea ea, mi-a mai furat o amintire!”

Într-o zi, în fine, pe când era singura trează din dormitorul plin de sforăituri, vocea răsună în capul ei. O ciudată voce mică, în același timp copilăroasă și foarte bătrână.

„Un gnom sau un spiriduș exersează în felul ăsta”, gândi ea imediat.

Era vocea unei creaturi care nu vorbise niciodată limba oamenilor și care încerca, ezitând, să imite un copil mic. Peggy Sue se strâmbă totuși, căci cuvintele aveau efectul unei lămâi stoarse pe o zgârietură.

— *Sunt eu*, spuse câinele albastru. *Acum sunt în stare să vorbesc cu cuvintele tale... Am învățat.*

— Știu, răspunse mental fata, mi-ai săpat prin cap, ca și cum căutai oase vechi. Am impresia că mi-e capul plin de găuri.

— E cam adevărat, zise câinele. Am făcut-o repede. Sunt mai inteligent decât celelalte animale. Am înțeles cum funcționează mintea ta. Mai știu și că nu ești ca fetele obișnuite. Tu-i cunoști pe zei.

— Ce zei? se miră Peggy Sue.

— Cei care au creat soarele albastru, spuse câinele.

— Nu sunt zei, ripostă fata. Sunt Invizibilii... Își petrec vremea făcând rău.

— *Taci din gură!* urlă câinele (și vocea lui se transformă într-o mușcătură care o făcu pe

adolescentă să se chircească). Nu trebuie să-i vorbești de rău pe zei. Ei sunt cei care ne-au dat nouă inteligența.

Peggy își duse mâinile la urechi. Avea impresia că are dinții animalului înfipti în creier.

— Știu că-i vezi, reluă câinele. Am cercetat și spiritul altor oameni din jurul tău, nu sunt conștienți de prezența Invizibililor. Din cauza asta te-am ales ca interlocutoare. Ești singura care știe despre ce vorbesc.

— Trebuie să te temi de efectele soarelui, gândi Peggy Sue. Uite ce-a făcut din oameni. Au înnebunit.

— Oamenii au mintea fragilă, ripostă câinele. Sunt dintr-o rasă imperfectă, debilă. Poartă războaie, iubesc banii, luxul. Au inventat munca... Nimic din toate astea nu există la noi, animalele. Noi trăim în armonie cu natura, ne mulțumim cu puțin, visăm la soare. Viața noastră este scurtă, dar o folosim cum trebuie; viața oamenilor este îngrozitor de lungă, dar nu știu cum s-o petreacă iar plictiseala îi împinge la cele mai rele prostii.

— Dar soarele..., îl întrerupse fata.

— Soarele nu ne face rău, continuă vocea mentală. Creierele noastre sunt mai bine construite decât cele ale oamenilor. Funcționează diferit. Când oamenii din Point Bluff se bronzează ca să devină mai inteligenți, uită în fiecare noapte ce-au învățat în timpul zilei, ceea ce nu-i cazul nostru. Ce s-a câștigat rămâne pentru totdeauna. Asta ne dă o incontestabilă superioritate.

Cuvintele lui erau însoțite de vanitate. Pentru prima oară, Peggy Sue încerca în privința lui o adevărată antipatie. „Nu-și dă seama, gândi ea, dar deja și-a pierdut mințile.”

— Atenție la ce gândești! șuieră câinele. Nu uita că sunt în mintea ta și că aud tot ce spui.

Adolescenta roși, în același timp rușinată și iritată că se lăsase surprinsă.

— Cum te cheamă? îl întrebă ca să schimbe vorba. Toby? Fido?

Un val de furie îi străbătu creierul. Parcă un ac îi intra printr-o ureche și-i ieșea prin cealaltă.

— Am oroare de aceste nume stupide și disprețuitoare! urlă câinele. Le credeți simpatice, voi, oamenii, și ne alinați stupid cu nume imbecile: Kiki, Zuzu... Asta vă distrează! Va trebui să aduci la cunoștința semenilor tăi că timpurile-astea au trecut. Vrem să ni se dea nume onorabile. Vreau să mă numesc Jonas Barnstable... Jonas Henry Bamstable. Sau chiar Henry James Carnaggie. Am găsit numele astea în cartea de telefon, dar încă nu m-am oprit la unul. Toate animalele poartă de-acum nume precedate de un prenume și vor trebui consemnate în registrul de stare civilă de la primărie.

Se bâlbâia de furie și avea vocea ca o lamă înroșită care sfârâie când îi dai drumul într-un lichid.

— O să vă schimbați cu toții numele? se miră Peggy Sue.

— Da, vacile, porcii, vulpile..., confirmă câinele. Ne grăbim să fim recunoscuți. Și nu-i decât primul nostru pas spre onorabilitate. Curând vom deveni cetățeni cu drepturi depline. Spune-le concetățenilor tăi. Spune-le chiar că ziua câinelui albastru a venit, și că totul va fi reorganizat în funcție de schimbările din ultimele săptămâni. O nouă societate va lua naștere. Spune-le asta!

— N-or să mă asculte, suspină fata. Pentru ei, nu sunt decât o puștoaică, numai în romane adulții dau ascultare copiilor!

— Vor fi nevoiți să te-asculte, rânji răutăcioasă vocea spiridușului, care ricoșă dureros în mintea lui Peggy Sue. Dacă nu, o să le facem rău, foarte rău... O să le urlăm în cap până le umplem creierul de sânge. O să fii ambasadoarea noastră. Numai tu, pentru că-i cunoști pe Invizibili. (Câinele făcu o pauză înainte să adauge:) Ah! un lucru: fă-mi o

listă de nume care sună bine, ca să pot să-mi aleg! Cu aceeași ocazie, spune-le oamenilor care te înconjoară c-or să fie rebotezați. Eu și semenii mei vom decide care va fi noua lor identitate. Poți deja să-i aduci șerifului la cunoștință că se va numi Zuzu. Îl urăsc pe acest om, a încercat în trei rânduri să-i pună pe hingheri să mă ia. M-ar fi gazat și la ora asta aș fi fost mort. Zuzu... da, este bine. I se potrivește ca o mănușă.

Câinele râdea, dar râsul lui era ca un fierăstrău ruginit care alunecă pe un lemn prea tare.

În fine, vocea se stinse și presiunea insuportabilă care se exercita asupra creierului lui Peggy dispăru.

„A plecat, gândi ea. Poate nu reușește să mențină contactul prea multă vreme? Poate-i obositor pentru el?”

Alergă în sala de dușuri, ca să-și pună capul sub jetul chiuvetei. Apa rece îi făcu bine.

În restul după-amiezii, vocea nu se mai manifestă și Peggy putu, în fine, să se odihnească. După ce se lăsă noaptea și veni ora să se ducă la liceu, se întrebă cum o să primească adulții declarația ei. Se îndoia că o să fie prea încântați.

Pe drumul spre școală, îi întâlni pe Dudley și pe Mike. De ceva vreme, cei doi băieți o evitau.

— Părinții mi-au interzis să vorbesc cu tine, recunoscui Mike. Spun că tu ai adus nenorocirea în Point Bluff și că toate lucrurile astea ciudate au început o dată cu venirea ta.

„Ia uite, gândi Peggy Sue, în cele din urmă au observat. Trebuia să se întâmple.”

Cu Dudley, lucrurile stăteau altfel. Îi era teamă de ea. Toți regretau existența modestă și plicticoasă pe care o aveau înainte de venirea acestei fete ciudate cu ochelari groși. Ar fi dat orice să se întoarcă la epoca în care Seth Brunch îi copleșea cu sarcasmul lui.

În timp ce se îndreptau spre colegiu, le comunică pretențiile câinelui albastru. O priviră cu ochii la fel de rotunzi ca bilele de biliard.

— Tu... tu glumești? bâigui Mike.

— Șeriful se va numi Zuzu? pufni nervos Dudley. Și tu o să-l anunți? Succes!

— Nu pot face nimic în privința asta, spuse fata. Câinele albastru cred că este atins de nebunia grandorii, dar că nu-i conștient de asta. Dacă nu i se satisfac dorințele, se va încrâncena împotriva noastră și o să ne facă creierul bucățele. Sunteți în stare să pricepeți asta?

— E-n regulă, suspină Dudley, nu te supăra.

Odată ajunsă la liceu, Peggy Sue ceru să-l întâlnească pe Seth Brunch, ca să-i transmită cererile reprezentantului animalelor. Profesorul de matematică reacționează destul de prost la acest anunț.

— Deci, așa, rânji el, câinele ți-a vorbit, ție... *numai ție*, o puștoaică de paisprezece ani! Ce ciudat! Și de ce nu mi s-a adresat mai degrabă mie, omul cel mai inteligent din Point Bluff?

Peggy simți cum o cuprinde sila. Ca nimic să nu meargă, șeriful își făcu apariția în cancelarie și adolescenta se văzu obligată să ridice problema spinoasă a numelor.

— Deci, se înecă acesta din urmă, făcându-se roșu ca ardeiul, n-o să mai am dreptul să mă numesc Carl Bluster? Va trebui să port o poreclă stupidă?

Începuse să urle. Seth Brunch ridică o mână hotărâtă, cerând să se facă liniște. Privirea lui devenise cercetătoare, o fixa pe Peggy Sue cu răutate.

— Fie încerci să te distrezi pe seama noastră, șuieră el printre dinți, fie... emisiile mentale de care suferim cu toții te-au înnebunit, dar nu cred o clipă în povestea asta cu ambasadoarea. Întoarce-te în clasă!

— Greșiți, insistă adolescenta. Animalele doresc să se lupte, o știu bine.

— Destul! urlă Seth Brunch. N-o să vină o puștoaică să-mi spună cum să mă port! Ieși de-aici, înainte să-ți aplic o pedeapsă pe care s-o ții minte!

13

Cum se făcu dimineață, câinele albastru se năpusti în mintea lui Peggy Sue.

— N-au vrut să mă creadă, gândi ea imediat.

— Știu, făcu vizitatorul mental. Or să regrete. Te-ai gândit la nume?

Fata se grăbi să înșire la întâmplare nume de oameni celebri. Câinele le repeta după ea, ca și cum încerca o haină în fața unei oglinzi.

— Stuart Wisdom Carruthers..., spunea el. Îmi place grozav ăsta. Cred că o să-l iau... Ah! mai trebuie să specifici tovarășilor tăi că de-acum vor trebui să se adreseze animalelor dându-le un titlu: doamnă, domnule... și că vor trebui să le salute când se-ntâlnesc pe drum. Animalele s-au săturat de lipsa de politețe a oamenilor. Salutul va trebui însoțit de o plecăciune. Dacă omul poartă pălărie, va trebui s-o scoată. Dimpotrivă, este inutil să zâmbească. Atunci când un om zâmbește, își arată dinții, ceea ce, pentru noi, animalele, este o manifestare de agresivitate și semnul că se trece la atac în mod iminent.

— Bine, domnule, gândi Peggy. Dar nu știu cum vor primi oamenii aceste schimbări.

— Nu-ți face probleme, ricană „Stuart Wisdom Carruthers”, după lovitura de avertizare pe care ne pregătim să le-o administrăm, or să se arate mult mai cooperanți.

Și dispăru din mintea fetei.

O oră mai târziu, locuitorii din Point Bluff se țineau de cap cu amândouă mâinile și gemeau de suferință sub asaltul urletelor telepatice. Era ca și cum o haită sau o turmă se stabilise cu locuința în creierul lor și se distra după pofta inimii.

Orașul se umplu de vaiete. Cei mai loviți cădeau în genunchi și se dădeau cu capul de pereți. Îi vedeai pe unii – era cazul șerifului Bluster – cum alergau în patru labe lătrând.

— Trebuie să-nțeleagă faptul că, odată intrați în capul lor, îi putem obliga să facă ce vrem noi, șopti câinele albastru în mintea lui Peggy Sue. Creierul oamenilor este ca un pupitru de comandă. Dacă știi pe ce buton să apeși, omul devine o marionetă.

— *Și dumneavoastră...*, se hazardă fata, *voi știți, bineînțeles.*

— Da, răspunse câinele. Dar nu trebuie să te arăți atât de ceremonioasă cu mine. Îmi placi și avem o relație privilegiată, nu-i așa? Nu ești ca ei. Ești ambasadoarea noastră. Nu mă lua cu „domnule”, rămâi cool.

Peggy Sue se strădui deci să rămână calmă, în timp ce tot orașul se tăvălea pe jos. La o intersecție, dra Wainstrop, bibliotecara, mugea pe o notă de disperare, în timp ce dna Pickins behăia ca un mielule pierdut.

Groaza deforma trăsăturile victimelor lipsite de orice voință. Peggy Sue știa prin ce treceau: o oribilă senzație de a nu fi stăpân pe tine, de a nu avea control nici asupra corpului, nici asupra gândurilor.

— Într-o oră, spuse câinele, o să mergi din nou să-l cauți pe șerif și o să-i comunicî revindicările noastre. Cred c-o să te asculte cu mai multă atenție.

Șaizeci de minute mai târziu, emisiile telepatice încetară, lăsându-și victimele sufocate, cu ochii sticloși și bale la gură.

Peggy Sue avea conștiința încărcată: era singura care nu suferise atacul mental al animalelor. În stradă, oamenii îi aruncau priviri răuvoitoare. Aproape tuturor le curgea sânge din nas.

— Tovarășii mei de luptă nu sunt cu toții experți în mânuirea undelor telepatice, interveni câinele în

mintea adolescentei. Au tendința de a exagera și asta poate avea urmări. Este ca și cum te-ai brânșa la un aparat electric supraalimentat, sfârșești prin a te arde. Când gândirea animală este prea puternică, se imprimă ca un fier înroșit în creierul uman.

Pătrunzând în biroul șerifului, Peggy Sue îi descoperi pe subalternii lui prăbușiți la pământ, gemând buimaci. Carl Bluster nu reușea deloc să-și reia poziția verticală și își presăra frazele cu lătrături necuviincioase, de care se rușina. Fata îi transmise cererile animalelor și o șterse fără să mai aștepte. Îl bănuia pe câinele albastru că se ocupase personal de șerif și că îl bruscase în exces, ca să se răzbune pe loviturile de picior pe care grăsanul i le dăduse cândva la colț de stradă.

Chiar când intra în dormitorul fostului gimnaziu, Seth Brunch îi apărură deodată în față. Era livid. Vene groase i se zbăteau la tâmpale.

— Deci așa stau lucrurile, improșcă el cu salivă. Ești cu ei! Mergi alături de dușman! N-ar fi trebuit să mă-ndoiesc... În plus, nu ești decât o străină în Point Bluff, ți-e ușor să trădezi.

— N-am avut de ales, replică fata. Pentru moment, nu cer nimic important. Nume, să fie salutați pe stradă, să fie numiți „domnule”... Astea sunt fleacuri care nu fac rău nimănui. Dacă lucrurile n-or să meargă mai departe, putem aprecia c-am făcut o afacere bună.

— Gâsculițo! șuieră proful de mate. Nu știi ce vorbești. După aia or să ceară dreptul la vot!

Peggy ridică din umeri și-i întoarse spatele. În dormitor se întâlneau cu mama și sora ei. Dacă mami nu suferise deloc din cauza emisiilor mentale, Julia încasase o doză zdravănă de mieunături. Rămăsese tremurând, cu enervantul obicei de a-și linge mâna dreaptă, ca apoi să și-o treacă după ureche.

*

Primarul convocă încă o dată consiliul municipal. Se deschise un registru nou la secțiunea de stare civilă, pentru a consemna numele alese de noii cetățeni din Point Bluff.

Animalele care, de la o vreme, se retrăgeau de pe străzi imediat ce oamenii ieșeau din case, la căderea nopții, își făcură din nou apariția. Câinele albastru se prezintă primul; urmară apoi trei vaci și o droaie de pisici. Înaintau cu capul sus, nu priveau pe nimeni, cu o morgă regală, care le dădea un aer de animale împăiate mișcate de un sistem de rotițe.

— Doamne! gemu dna Pickins arătând spre un motan, priviți, este Mitsy, pisica mea. A fugit acum o săptămână... se face că nu mă recunoaște.

— Tăceți din gură! o imploră Peggy Sue, o să vă audă.

Dar bătrâna doamnă, furioasă, își tăie drum prin mulțime și agită mâna în direcția animaluțului, o pisică maidaneză, cenușie, împopoțonată cu o zgardă cu clopoțel.

— Mitsy! Mitsy! strigă ea. Unde ai plecat? Întoarce-te acasă imediat! Oh! Nerecunoscătoarea!

Peggy Sue strânse din dinți. Ca toate persoanele în vârstă din Point Bluff, dnei Pickins îi venea greu să se adapteze regulilor neașteptate care domneau acum în oraș.

— Nu-l strigați pe numele de pisică! îi șopti adolescenta, încercând să prevină o catastrofă.

Dar dna Pickins se încăpățâna să strige: „Mitsy! Mitsy! “.

Dintr-odată dădu înapoi, ducându-și mâna la frunte, cu trăsăturile crispate de suferință. Motanul întorsese ochii în direcția ei și o privea cu o intensitate îngrijorătoare.

— Ier... Iertați-mă... *Excelența-Voastră*, bâlbâi bătrâna doamnă. Am reținut... schimbarea de identitate... de-acum o să vă numesc Patrick Stainway-Hopkins... Pe viitor o să-mi amintesc... da... da...

Se legăna pe picioare, iar Peggy Sue pricepu că motanul o bombardase cu o emisie telepatică deosebit de agresivă.

Își strecură mâna sub brațul dnei Pickins ca s-o susțină.

— Nu mai e Mitsy pe care-l știați, îi șopti ea la ureche. S-a schimbat. Nu vă sfătuiesc să-i dați ordine. Nu acum. O să vă facă să plătiți scump.

— John Patrick Stainway-Hopkins..., se bâlbâi bătrâna doamnă, e prea lung, n-o să-mi amintesc niciodată. Va trebui să mi-l notez pe o hârtie.

Dintr-odată înțepeni.

— Ce-o să mă fac dacă vine acasă? gemu ea. O să mai accepte să mănânce din vechiul lui castronaș?

— Nu cred, făcu Peggy, prudentă. În locul dumneavoastră, l-aș servi la masa unde aveți obiceiul să luați prânzul. Și din vesela cea mai fină. Nu-mi bat joc de dumneavoastră. Încerc să vă ajut să evitați alte neplăceri.

Scoțând o batistă din buzunar, i-o întinse dnei Pickins, murmurând:

— Ștergeți-vă, vă curge sânge din nas.

*

Animalele veneau la primărie în procesiune; instalaseră un funcționar în hol. Celebrul registru de stare civilă era pus pe o masă, în fața funcționarului care privea cu o îngrijorare evidentă cum se apropie această turmă amestecată. Câini, vaci, porci, pisici defilau așa, fiecare comunicând prin telepatie sau propunând numele ales. Unele animale își controlau cu dificultate puterea emisiilor mentale, iar Peggy Sue îl vedea tresărind pe bietul om de fiecare dată când un alt animal stabilea un contact cu el. Foarte repede transpirația începu să-i brobonească fruntea și sângele să-i curgă din nas, pătând registrul.

Înscrierea terminată, noii cetățeni din Point Bluff se retraseră în piața mare ca să delibereze. O

făceau prin telepatie, mulțumindu-se să miște din urechi, ca și cum această mișcare favoriza propagarea undelor mentale.

— Ce umilintă! gemu primarul, ștergându-și fața cu batista. Niciodată, în cele mai rele coșmaruri ale mele, nu mi-aș fi imaginat să trăiesc o asemenea rușine.

Oamenii prezenți aproară. Erau acolo mai mulți fermieri care trebuiseră să facă o plecăciune în fața propriilor porci. Formalitatea asta le rămăsese în gât.

Peggy Sue se îndepărtase de adulți. De la o vreme, cerceta cu atenție sfatul animalelor. Adunarea asta nu prevestea nimic bun.

— Ce pun la cale? șopti Dudley, în spatele ei. De ce nu se duc pe câmp, în pădure... sau oriunde?

— Vor să se instaleze în oraș, răspunse fata. Va trebui să te obișnuiești să le vezi în fiecare zi... și să le arăți respect.

— Respect pentru un porc! se enervă băiatul.

— Dacă asta te deranjează așa de tare, murmură Peggy, gândește-te că porcul ăsta poate să facă să-ți explodeze creierul dacă are chef.

Dudley scoase un zgomot ciudat, de înghițit în sec, și nu mai spuse nimic.

— Trebuie să câștigăm timp și să-ncercăm să ne arătăm mai vicleni decât ei, adăugă fata punând mâna pe brațul băiatului.

Acolo, în piață, câinele albastru ieși din cercul format de animale și înaintă spre primărie. Mergea cu pași mărunți, cu capul sus, pe labele lui scurte, arcuite. Peggy Sue se îngrozi presimțind dialogul telepatic care nu va întârzia să se stabilească.

Așa cum prevăzuse, vocea câinelui îi răsună în minte, nazală.

— Am luat o decizie, spunea ea. Tovarășii mei și cu mine dorim să inaugurăm sosirea noastră în comunitatea din Point Bluff printr-un act simbolic.

Poruncim ca resturile pământești ale fraților noștri asasinați să fie îngropate cu onorurile care li se cuvin. Și asta chiar astăzi.

— *Ce resturi pământești?* întrebă fata. Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre carnea congelată îngrămădită în frigidererele din supermarketuri, răspunse câinele albastru pe un ton violent. De peștele pane, de fripturile de curcan, de cârnați, de bucățile de slănină care pot fi găsite pe rafturi... și care pentru noi reprezintă triste cadavre ale fraților noștri masacrați. Pentru voi, băcăniile nu sunt decât temple ale lăcomiei, pentru noi, ele sunt cimitire unde se vaită spiritele a mii de victime cu patru labe. Asta trebuie să înceteze. Nu putem fi complici cu aceste acte de canibalism zilnic. De-acum, oamenii din Point Bluff o să înceteze să mănânce carne. Or să se hrănească natural, cu vegetale, legume. Așa am decis. Și n-o să ne dăm înapoi de la nimic ca să facem să fie respectată legea.

— Bine, făcu adolescenta. Nu te enerva, o să le transmit.

Și, întorcându-se spre primar, șerif și Seth Brunch, le expuse cererea animalelor. Crezu că cei trei bărbați or să se sufoce de furie.

— Tu... tu glumești? gemu primarul.

— Absolut deloc, suspină Peggy. Mai mult, vă implor să nu-i contrariați. Nu glumesc. Dacă-i sfidați, o să plătim urmările.

— Fie, gâfâi primarul. Ce vrea?

— Vrea ca populația din Point Bluff să se înarmeze cu lopeți și cazmale și să sape o groapă în piața mare, unde să îngroape conținutul camerelor frigorifice din oraș. Totul va trebui golit, chiar și frigidererele particulare. Conservele sunt și ele rechiziționate prin această lege.

— Și ouăle? gemu dna Pickins.

Peggy Sue se informă la câinele albastru. Posesia de ouă era acceptată, ca și untul, smântână

și brânza. Orice altă substanță animală va fi de-a doua zi considerată ilegală și echivalentă tănuirii de cadavre.

— Ascunderea unui biftec în frigider va fi echivalentă cu o crimă? bâigui șeriful.

— Da, confirmă Peggy Sue. Și cel care-l mănâncă va cădea sub incidența legii contra canibalismului.

— Bine, admise primarul. O să facem cum s-a hotărât. Șerif, transmite consemnul... Fiecare să meargă să caute o lopată și o cazma la serviciul de drumuri. Să se termine cât mai repede cu gluma asta.

Locuitorii din Point Bluff se apucară să sape pământul în fața primăriei, ca să facă o groapă destul de adâncă. Toată lumea puse mâna la treabă, se alătură și Peggy Sue.

— Am halucinații! strigă Dudley. O să adorm, sigur, o să mă trezesc, o să se facă ora să merg la colegiu și totul va fi ca înainte. Nu-i decât un vis cretin. Nu poate fi adevărat. Asemenea lucruri sunt imposibile.

— Calm! îi spuse fata. Nu-ți pierde mințile, nu-i momentul. Toate astea sunt cât se poate de reale. Cel mai înțelept este să fii cooperant, așteptând să găsești răspunsul care trebuie.

Odată groapa săpată, se formă un lanț ca să golească frigiderule și camerele frigorifice. Nimic nu fu uitat, nici băcăniile, nici *fast-food*-urile. Conservele, fripturile și puii în celofan fură îngrămădiți curând în groapă. Câinele albastru, ajutat de trei vulpi, supraveghea lucrările. Ceru să fie golite conservele înainte de a fi îngropate, ca nimeni să nu poată să le recupereze.

— Spune-le să nu încerce să ne păcălească, îi șoptise el lui Peggy. Mirosul nostru o să ne spună imediat unde este ascunsă mâncarea. Să nu uite că

putem mirosi prezența unei bucăți de carne prin trei metri de beton!

Adolescenta știa că nu glumea și că animalele or să fie fără milă față de infractori. O repetă șerifului, care o alungă fără menajamente.

Locuitorii din Point Bluff se supuneau contra voinței, puțin enervați de ideea de a deveni vegetarieni.

Vai, nici nu astupaseră bine groapa cu mâncarea care făcea obiectul delictului, și câinele albastru apărură din nou, emițând noi pretenții.

— Frații mei consideră că nu-i destul, îi transmise el lui Peggy Sue. Ei pun accent asupra faptului că în permanență purtați resturile nefericitelor animale asasinate. Pantofii voștri, cizmele, hainele, cordoanele sunt din piele de vacă. În casele voastre, există un număr incalculabil de cadavre de animale sub formă de fotolii, canapele, *toate din piele...* Mi s-a semnalat și cazul lăneturilor, al tricotajelor și mi s-a vorbit despre hainele provenite din exploatarea rușinoasă a tovarășelor mele, oile. Reprezentantul lor cere ca aceste trofee să fie și ele îngropate. De-acum, numai materialele de origine vegetală și sintetică vor fi acceptate. Niciun om nu se va mai plimba arborând pe el o fibră animală. Când o să se scoată din dulapuri toate hainele, o să facem o inspecție generală: mirosul nostru o să ne informeze despre compoziția hainelor.

Se goliră dulapurile, comodele, șifonierele și cuferulele ca să se pună hainele grămadă la marginea trotuarelor, în fața fiecărei case.

Măsura asta lăsă oamenii dezbrăcați, căci garderoba lor era în mare parte alcătuită din fibre animale, adică din lână. Toți pantofii au fost confiscați, în afară de sandalele din plastic și cizmele de cauciuc, ceea ce lăsă aproape toată populația în picioarele goale. Adolescenții, care purtau bascheți din pânză și cauciuc, au fost scutiți.

Restul zile fu ocupat cu îngroparea canapelelor și a fotoliilor din piele veritabilă. Negru de furie, șeriful trebui să se lipsească de veston ca să-l arunce în groapă.

Fără cizmele de cowboy, avea un aer caraghios. Cu atât mai mult cu cât avea ciorapii găuriți... În plus, răspândeau un miros dubios.

În fine, câinele albastru anunță că totul era în ordine și că puteau acoperi groapa.

— O să luăm totul de la capăt pe baze sănătoase, îi spuse lui Peggy Sue. De ceva vreme deja, era nevoie ca oamenii să fie aduși la realitate. Se credeau singurii stăpâni ai lumii, ceea ce nu era adevărat. Suntem și noi aici, noi, animalele, și avem și noi drepturi. De acum înainte înțelegem să ni le manifestăm. Așteptând să găsim o altă soluție, o să ne hrănim cu crochete.

Avea în tonul „vocii” o satisfacție care îl făcea antipatic. Chiar dacă Peggy Sue nu era departe de a-i împărtăși opiniile, găsea că mergea prea departe.

După ce groapa fu astupată, oamenii plecară la casele lor, și animalele se duseră așa cum veniseră. Nimeni n-avea nici cea mai mică idee despre ce avea să se-ntâmple, dar se temeau de ce era mai rău.

Venise noaptea. Peggy Sue traversa piața primăriei când auzi mugete ieșind de sub pământ...

Alertată, rămase pe loc. Nu era niciun animal prin apropiere. Mugetele păreau în același timp înăbușite, dar și foarte aproape. Tonul lor plângăreț îi dădea frisoane. Cum se apropia Dudley, Peggy îi semnală fenomenul.

— N-aud nimic, mormăi băiatul. Fără îndoială e vântul care aduce spre noi zgomotele de pe câmp.

— Nu, insistă adolescenta, ascultă, începe din nou. Vine... vine de sub picioarele noastre!

— Așa e! acceptă băiatul. Cineva a îngropat o vacă vie!

— Nu una, mai multe... ascultă! Le-au îngropat de vii! Sunt sigură că este o lovitură a lui Seth Brunch!

Dudley se clătină.

— Atunci s-o ștergem, șopti el. Nu vreau neplăceri cu moșulică ăla.

— Nici nu se pune problema! mormăi Peggy Sue. Nu putem să lăsăm animalele să moară în felul ăsta, e îngrozitor.

— Dar delirezi, sărmana de tine! răcni băiatul. E în zadar, drept cine te crezi?

— Să mergem să căutăm o lopată, porunci fata fără să-l asculte. N-o să fiu complice la un lucru atât de nedemn!

— Oh! Cât sunteți de complicate, voi, fetele! se lamentă Dudley.

Totuși cedă „capriciului” tovarășei sale și plecă să ia două lopeți din rezerva de unelte a primăriei.

— Repede! murmură Peggy Sue care era foarte îngrijorată, bietele animale n-au aer.

Cei doi prieteni se apucară să sape cu elan. Aproape imediat, lama uneltei mânuite de Peggy atinse o suprafață elastică.

„Un spate, gândi fata. Sper că nu i-am făcut prea mult rău. “

Deși știa foarte bine că animalele nu erau animate de bune intenții în privința oamenilor, nu se putea preface că le urăște, cum o făcea atât de simplu Dudley. „E latura mea slabă!” își spunea ea, încercând să se scuze.

Pământul se surpă și adolescența văzu o masă brună, musculoasă, mișcând în fundul gropii. Un muget jalnic se ridica de acolo.

— Va trebui să iasă singură! urlă Dudley, n-o s-o iau în brațe ca s-o ajut!

Peggy Sue îi făcu semn prietenului ei să se dea înapoi.

O formă întunecată fornăia în groapă, încercând să iasă la aer liber. Din cauza întunericului, fata avea dificultăți să-i distingă contururile, totuși i se păru că descoperă ceva ciudat.

Animalul care se cățara pe pământ, mugind, nu semăna decât foarte de departe cu un rumegător. În realitate era...

— O canapea! zise gătit Dudley, atingând pielea. La naiba! Este o canapea... *și este vie!*

Peggy Sue, mută de surpriză, nu-și putea dezlipi privirea de pe mobila capitonată cu piele roșcată, care încerca să se miște pe cele patru picioare răsucite.

— Sunt canapelele pe care câinele albastru ne-a pus să le îngropăm! se bâlbâi băiatul. La naiba! Porcăriile astea au înviat... Nu-mi vine să cred!

Peggy strânse din dinți, n-avea nevoie să-i audă râzând pe Invizibili ca să-și dea seama cine pusese la cale gluma asta proastă.

O a doua canapea ieșea deja din groapă, urmată de o a treia. Fata pricepu că vechii ei dușmani se distraseră dând viață tuturor obiectelor acoperite cu piele. Curând o să vadă haine și pantofi ieșind

din pământ, ca să hoinărească prin oraș... sau să dea un picior în fund oamenilor!

— Trebuie să le distrugem, mormăi Dudley. Sunt niște nenorociți de morți vii!

— Nu sunt morți vii, interveni Peggy, doar niște canapele... biete canapele care cer ajutor. Liniștește-te!

— Te-ai scrântit! protestă băiatul, o să mă duc să caut un topor ca să le tai în bucăți, da!

— N-o lua razna, murmură adolescenta. Nu-i decât un fenomen trecător.

Patru canapele pășeau acum mărunț prin piața primăriei, mugind.

— Vezi? murmură Peggy, nu sunt rele. O să le ducem departe și incidentul o să fie închis.

Dar lui Dudley părea că-i este greu să-și păstreze sângele rece.

— Niște nenorocite de canapele-strigoi, da! repetă el, încruntând din sprâncene.

Peggy Sue se apropie de groapă. Alte forme mișunau pe fund. Trebuia să ia o decizie. Nu putea să lase să iasă toate sofalele și banchetele oamenilor din Point Bluff, turma risca să nu treacă neobservată. Nu folosea la nimic să se mărească iar confuzia care stăpânea deja spiritele.

— OK, spuse ea către prietenul ei, haide, să acoperim ieșirea înainte să iasă toate. Cred că după mobile or să apară pantofii...

Trebui totuși să se dea la o parte ca să lase să treacă o uriașă banchetă din piele neagră, matlasată, care îi aparținuse primarului și care se grăbea să iasă cu o putere îngrijorătoare.

„Va trebui să ne ferim de asta, își spuse fata. S-ar putea să fie croită din pielea unui taur. “

Dudley începu să dea la lopată cu furie, în timp ce primele perechi de pantofi texani încercau să-și croiască drum prin pământul prăbușit. Peggy îl ajută cum putu mai bine.

— Tu și inima ta bună! bombăni băiatul. Iată în ce poveste ne-ai băgat. Ce-o să facem cu turma

asta de canapele? Dacă o vede, șeriful o să ne jupoaie fundul!

— Vorbește mai încet, îl imploră adolescenta. Nu se putea să le lăsăm sub pământ, era prea trist. Nu trebuie decât să le ducem pe o pajiște, la marginea drumului. În primul rând, de acolo vin.

Cum își dădeau seama că Peggy Sue le apăra interesele, sofalele și banchetele se adunară în jurul ei. Trebuia chiar recunoscut că stârneau mila, cu labelle lor scurte din lemn, care le condamnau să se deplaseze ca niște crabi.

— Sunt dezorientate, pricepi? pledă ea. Trebuie să fie ciudat să revii la viață în pielea unei canapele de salon.

— Trebuie puse pe foc, mormăi Dudley, asta o să pună capăt stării lor sufletești!

Era sută la sută o idee de băiat! Peggy Sue ridică din umeri și făcu semn turmei s-o urmeze.

Hoarda cu picioare strâmbe se luă după ea, mugind jalnic.

Dudley nu se liniști, dar li se alătură. Bancheta grea și neagră era ultima, de parcă hotărâse să facă opinie separată.

„E periculoasă, gândi Peggy, trebuie să fim atenți.” Ca și cum îi citise gândurile, Dudley se apropie de ea ca să-i șoptească:

— Nu-mi place deloc canapeaua primarului, sigur e din piele de taur.

— Măcar n-are coarne, suspină fata.

— Da, replică prietenul ei, dar este destul de grea ca să ne rupă în două dacă are chef s-o facă.

— Supravegheaz-o, murmură Peggy, dar nu te apropia prea tare de ea, are un aer irascibil.

Ieșiră din oraș și, la lumina lunii, începură să umble pe arătură. Nu mergeau prea repede. Picioarele de lemn ale banchetei răsunau bizar în liniștea nopții.

— Acolo, anunță Dudley, este o pajiște goală, o să fie foarte bine. Oricum n-o să poată să pască, pentru că n-au gură.

O colibă veche se ridica în mijlocul pajiștii. Un tractor ruginea lângă o adăpătoare săpată într-un bloc de piatră. Banchetele și sofalele încetaseră să se mai vaite. Păreau ușurate că se găsesc pe un teren cunoscut.

— E o poveste nebunească! se ambală Dudley. Ce sperii? Să le mulgi? Să faci lapte de canapea? Brânză de canapea?

— Nu știu, recunosc Peggy Sue, păreau atât de nefericite...

— Să ne întoarcem, decise băiatul, am făcut destul pe idiotii în seara asta.

Peggy Sue era conștientă că tocmai cedase unui impuls de sentimentalitate deplasată, dar nu reușea să aibă cel mai mic regret. Rămânea convinsă că bietele canapele erau mult mai fericite acolo.

În timp ce ea se-ntorcea spre drum, Dudley îi făcu semn să rămână pe loc.

— După câte se pare, cineva nu apreciază faptul c-a fost schimbat în banchetă, mormăi el. Privește bancheta neagră... ne taie drumul. E pusă pe încăierare.

Peggy tremura. Bancheta lungă din piele de taur râcăia pământul în mod amenințător, cu unul dintre picioarele de lemn sculptat. Ceva din poziția brațului stâng te făcea să te gândești c-a lăsat capul în jos și se pregătește să atace.

„Deși e canapea, și-a păstrat reflexele de taur, gândi Peggy. Chiar dacă n-are coarne, este atât de mare, că poate cu ușurință să ne zdrobească.”

— Număr până la trei și o luăm la goană..., șopti Dudley.

— Nu, decise adolescenta. Este mai rapidă decât celelalte, o să ne prindă în trecere. Trebuie...

Nu avu timp să-și termine fraza, că bancheta, a cărei piele neagră lucea sub lună, se aruncă înainte cu o repeziciune neașteptată. Nu mergea, făcea salturi, așa cum o fiară se apropie de pradă.

— Coliba! strigă Dudley.

Cei doi adolescenți alergară spre baraca din lemn și baricadară ușa cu ce le căzu sub mână. Canapeaua lovi construcția fragilă cu un zgomot surd, făcând-o să se clatine.

— Lovește la întâmplare, constată tânărul. N-are ochi, se bazează pe miros.

O altă zgâlțâitură scutură baraca. Câteva scânduri se desprinseră din acoperiș.

— O să intre, spuse Peggy. Pare foarte hotărât să se răzbune.

— Putem ieși prin spate, propuse Dudley, este o conductă de scurgere care ajunge până în drum. Nu-i decât un tub de ciment, dar se poate înainta prin el. Totul e să nu rămânem pe loc!

— Bine, făcu fata. Să mergem.

În timp ce bancheta neagră se arunca asupra ușii construcției șubrede cu lovituri puternice de braț, adolescenții își găsiră scăparea prin fereastra din spate și alergară până la tubul de ciment pe jumătate îngropat în pământ. Dudley se aruncă în patru labe și intră în el.

— E mai îngust decât credeam, se scuză el.

— Grăbește-te, îl rugă Peggy Sue. Ne-a simțit. Vine spre noi.

Era adevărat. Canapeaua ataca. Lumina lunii făcea să lucească pielea neagră, acoperită acum de sudoare.

„Transpiră, constată fata. Curând o să se acopere cu păr. Este chiar posibil să-și recapete forma inițială. Numai oasele or să rămână din lemn, ca structura canapelei. O să fie un taur... cu schelet din scânduri! Un taur căruia trebuie să-i ascuți coarnele cu ascuțitoarea!”

O luă pe urma lui Dudley. Două secunde mai târziu, bancheta furioasă încerca să pătrundă în tunel.

Urcușul nu era ușor. Trebuia să se cațere prin întuneric, cu burta cufundată într-un pârau lipicios. Canapeaua îi urmări multă vreme, dar, până la

urmă, renunță. Când ieși într-un final afară, Peggy Sue era plină de noroi.

— Să mergem de-a lungul șanțului, propuse Dudley, așa n-o să ne poată vedea.

În felul ăsta ajunseră în oraș, aruncând mereu câte o privire peste umăr, ca să se asigure că bancheta furioasă nu-și reluase vânătoarea.

Când traversau piața primăriei, Peggy Sue auzi din nou mugetele de sub pământ ale obiectelor din piele îngropate; de data asta, nu se mai opri.

*

În timpul nopții, câteva perechi îngropate de pantofi reușiră să răzbească până la suprafață. A doua zi, pantofii puteau fi întâlniți în oraș, pe trotuare, unde mergeau șontâc, mugind ușor. Locuitorii din Point Bluff, îngroziți de această nouă minune, se făceau că nu-i văd. Fiecare pereche de pantofi avea un strigăt aparte, după cum fusese lucrată din piele de capră, de vițel sau de antilopă. Dar cel mai mare scandal îl făcea o pereche de cizme care aparținuseră șerifului Bluster. *Niște ciocate*. Se pitiseră lângă biroul lui ca să-i dea șuturi în fund, imediat ce și-ar fi scos nasul afară. Jignit, Carl Bluster vru să tragă în ele cu pistolul de serviciu; primarul îi smulse arma din mâini.

— Ți se pare că n-avem destule necazuri? strigă el, împingându-l pe șerif în birou. Vrei poate să fii judecat pentru c-ai omorât o pereche de cizme nevinovate?

— De ce, după părerea ta, s-au năpustit cizmele asupra lui Bluster? îl întreabă Peggy pe Dudley.

— Fără îndoială că vor să se răzbune c-au fost nevoite să suporte ani grei putoarea picioarelor lui! rânji băiatul.

*

Trebuia reacționat, Peggy Sue era conștientă de asta... dar se temea.

„Nu ești decât o puștoaică, murmura o voce în adâncul minții ei. Nu ești o eroină dintr-un roman pentru adolescenți, care poate fi cumpărat cu 4 dolari de pe taraba unui magazin. În lumea reală, nimeni nu-i ascultă pe copii.”

Totuși, avea puterea să suporte neplăcerile produse de Invizibili și să-i privească într-un anume fel. Ei se plânseseră de atâtea ori; era bine de reținut.

„Poate e momentul să mă folosesc de asta?” își spuse ea. Dacă-aș putea să-mi tai drum prin pădure... o cărare... Dacă m-aș putea strecura printre ochiurile plasei ca să cer ajutor din afară?”

Dacă era cineva în măsură s-o facă, ea era aceea și nimeni altcineva. Totuși, se temea de urmările unui asemenea act; de fiecare dată când încercase să-și folosească puterile, plătise prin dureri de cap îngrozitoare, prin pierderea temporară a vederii, prin scăderea acuității vizuale. Încercând să-i înfrunte prea multă vreme, orbea, iar pedeapsa asta o îngheța de spaimă.

„Dar trebuie să accept riscul”, își repeta ea, ca să-și dea curaj.

Fără să știe mama ei, își pregăti rucsacul și părăsi campingul luând-o în direcția pădurii. Agitată, recunoștea că era incapabilă să aprecieze câte priviri ucigașe ar fi putut lansa în direcția Invizibililor înainte de a cădea la pământ de durere de cap.

„Va trebui să lovesc tare, gândi ea. Trebuie să-i sperii dintr-odată, ca să-i descurajez să reia atacul.”

Cum ajunse la umbra arborilor uriași, se simți minusculă, dezarmată, dar continuă totuși să înainteze cu pas hotărât, cu degetele strânse pe bretelele rucsacului.

Fantomele se materializară la prima cotitură, ieșind dintre tufele de iarbă ca niște ciuperci albicioase.

— Dar este micuța noastră Peggy Sue! chicotiră ele. N-a înțeles încă faptul că este interzis să părăsești orașul... Va trebui s-o pedepsim foarte tare.

În loc să le dea o replică prin cuvinte, fata aruncă asupra lor o privire cât putu ea de veninoasă. Avu satisfacția să audă scârțâind materia semitransparentă din care erau făcute spectrele. Aceasta șuieră, răspândind un miros de bomboane gumate arse.

Surprinși, Invizibilii dădură înapoi.

— *Vă văd*, strigă adolescenta. Puteți voi să încercați să vă ascundeți, dar nu uitați că eu o să vă văd mereu!

Mări pasul. De îndată o altă creatură încercă să-i taie calea. Peggy o fixă până ce mirosul de zahăr ars umplu aerul.

Înainta gâfâind, pentru că era esențial să reușească să traverseze pădurea înainte să fie răpusă de durerea de cap sau de cecitate. Devenind oarbă, s-ar învârti în cerc până ar cădea într-o văgăună.

Asalturile Invizibililor se înmulțiră. Nu renunțau deloc și, fără încetare, se întorceau să atace. Unii prezentau pe corp urmele roșiatice ale arsurilor aplicate de privirea lui Peggy Sue.

„Ai zice că sunt urmele unui fier de călcat uitat pe un cearșaf!”, gândea aceasta cu reală bucurie.

Ajunsă la jumătatea drumului, o apucă dintr-odată o violentă durere în spatele ochilor și migrena explodă în capul ei, ca și cum i s-ar fi spart în el o sticlă cu apă fierbinte.

„Nu încă! imploră ea. Mai am nevoie de ceva timp!”

Chiar dacă se lupta cu ferocitate, Invizibilii erau prea numeroși, ei îi știau problema și stăpâneau confruntarea cu viclenie.

Peggy strânse din dinți. Lacrimi de suferință i se iviră în colțul ochilor și vederea i se tulbură.

Conturul lucrurilor se modifică. Peisajul, în jurul ei, se învâluie în ceață.

„În zece minute, n-o să mai văd nimic, constată ea. Trebuie să reușesc să trec. Șoseaua este de partea cealaltă. O să fac cu mâna. O să opresc o mașină...”

Încerca să-și dea curaj, pentru că durerea devenea insuportabilă. Lovituri de ciocan îi turteau creierul. Îi venea să se ghemuiască la pământ și să se țină de cap cu amândouă mâinile, ca să-l împiedice să explodeze. Cu toate astea, continua să săgeteze cu privirea formele albicioase care îi tăiau calea.

Lumea devenea din ce în ce mai tulbure, înainta pe pipăite, fiecare atac din priviri reducându-i câmpul vizual.

Brusc, răsună o voce bărbătească:

— Hei! Micuț! Ce faci acolo? (Bărbatul păru că se-ntoarce spre stânga și strigă:) Băieți! *E cineva aici...* repede! O puștoaică! A reușit să treacă.

Veneau în grabă. Peggy văzu niște forme întunecate dansând în jurul ei. Probabil, bărbați în uniformă. „Rangers!” gândea ea.

I se puse o pătură pe umeri, în timp ce cineva vorbea în șoaptă:

— Nu pare c-ar distinge mare lucru, priviți-i ochii, sunt injectați de sânge.

Peggy simți c-o ridică. Ghici silueta unei ambulante, dar erau și alte camioane. Fără îndoială, mașini militare. „Garda națională, își spuse ea. Probabil c-au încercuit Point Bluff.”

— E în regulă? repeta fără încetare vocea bărbătească pe care o auzise la început. Sunt căpitanul Blackwell. Anthony Blackwell. Nu te teme de nimic, cu noi ești în siguranță. Poți să ne povestești ce se-ntâmplă de cealaltă parte a pădurii? Sunt mai multe zile de când încercăm s-o traversăm fără să reușim. Toate comunicațiile cu

Point Bluff sunt tăiate. Vii de acolo, nu-i așa? Cum ai făcut să treci?

— Lăsați-o în pace! interveni o voce de femeie. Nu vedeți că-i șocată? Nici nu vede. Ai zice că-i intoxicată. Cu siguranță, acolo a avut loc un dezastru ecologic.

— E-n regulă, sergent, mormăi Blackwell, nu sunt un monstru!

Peggy își frecă tâmpile ca să-și lase timp să se gândească, trebuia să fie atentă la ce-o să spună, dacă nu voia să treacă drept nebună. Oamenii ăștia, foarte bine intenționați cum erau, așteptau un răspuns rațional. Nu putea în niciun fel să facă aluzie la Invizibili.

— Ce... ceva a apărut pe cer, murmură ea. O... o minge de lumină albastră...

— O minge de lumină albastră, repetă Blackwell. Poți s-o descrii?

Peggy Sue încercă să se arate suficient de exactă, lăsând totuși lucrurile neclare. Cum era un copil, n-o să-ndrăznească s-o omoare cu întrebările. Totuși, simțea cum crește enervarea soldaților.

„Nu mă cred, își spuse. Consideră că delirez.”

Îi auzi îndepărtându-se ca să discute la distanță.

— Deci? spunea Blackwell. Care-i diagnosticul, sergent?

— Șoc toxic, anunță vocea de femeie. Evident a inhalat un produs poluant care i-a declanșat halucinațiile.

— Asta ar explica de ce toți oamenii pe care i-am trimis în pădure nu s-au mai întors? întrebă căpitanul.

— Da, făcu interlocutoarea lui. După părerea mea, și-au pierdut mințile. Dacă se face o nouă încercare, trebuie să meargă îmbrăcați în costume de protecție. Tot nicio informație de la elicoptere?

— Nu, mormăi Blackwell. S-a survolat de zece ori zona fără să reușească să vadă ce se petrece la nivelul solului. Un soi de nor opac învăluie orașul.

O strălucire albastră tremură pe deasupra, de parcă persistă un incendiu.

Și așa vorbiră în continuare, dar acum erau prea departe pentru ca Peggy Sue să poată urmări conversația. Se străduia să-și joace rolul de fetiță dezorientată.

„Important, își spunea ea, este să reușesc să dau alarma.”

Era mândră de victoria ei asupra Invizibililor. Spera acum că soldații vor fi destul de abili ca să nu capituleze nenumăratelor capcane puse la cale de fantome.

Nu încetau să-i spună cuvinte de încurajare. Auzea *fâșâitul* elicopterelor care zburau pe deasupra pădurii.

— Te dor ochii? se neliniști un infirmier. Îmi vezi mâna? Câte degete poți să numeri?

Peggy Sue încreți pleoapele, totul tremura în jurul ei.

— Să fie dusă la spitalul comitatului, decise vocea de femeie. Înainte de a i se da orice tratament, trebuie să i se facă un examen complet de rețină. Este posibil să fi fost contaminată cu o substanță neurotoxică.

— O să fii dusă până la ambulanță, spuse infirmierul, nu-ți face griji. În scurt timp, o să-ți recapeteți vederea.

Încerca s-o liniștească, Peggy Sue îi era recunoscătoare. O mână se așeză pe umărul ei și o împinse încetișor spre vehiculul pe care era desenată o cruce roșie.

Adolescenta pipăi ca să se așeze alături de șofer. Durerea de cap se liniștea, dar vedea tot la fel de prost. Ar fi vrut să le spună soldaților să fie prudenți.

„N-au nici cea mai mică idee despre ce trebuie să-nfrunte“, gândi ea.

Ambulanța demară. Motorul torcea, scaunul era moale... Peggy Sue se întrebă de ce infirmierul nu-i mai vorbea.

— Ce-o să-mi facă acolo? se arătă ea îngrijorată. Trebuie să rămân multă vreme?

Nu i se răspunse.

Neliniștită, fata întinse mâna ca s-o atingă pe cea a șoferului... scaunul era gol.

Ambulanța mergea, dar nu era nimeni la volan!

Cum era posibil?

— Unde sunteți? strigă Peggy Sue.

Era îngrozită. Ambulanța făcu un viraj de parcă n-avea nevoie de nimeni ca să știe unde să se îndrepte. Peggy încercă să deschidă portiera, dar mânerul deveni în mod curios moale între degetele ei. Zgomotul motorului se transformă în șansonetă... și întreaga mașină se înmuie ca o bășică pe cale să se dezumfle.

— Deci, ricană vocea căpitanului Blackwell, cum găsești gluma asta?

Tonul soldatului se schimbă... acum vorbea ca... *un Invizibil!*

În același moment, ambulanța se descompuse. Pierzându-și forma, se transformă într-un pachet de cauciuc care-și pierdea culoarea.

— Progresăm neîncetat, explică „Blackwell“. Ai văzut cum stăpânim pigmenții și rezistența materialelor? Astăzi suntem perfect capabili să imităm obiectele reale. Te-ai lăsat păcălită, nu-i așa? Ai crezut de-adevăratelea că soldații îți veneau în ajutor!

Peggy Sue își înăbuși un geamăt de disperare. Profitând de miopia ei, Transparenții o înhățaseră!

— Și zgomotele! triumfă Blackwell. Ai auzit zgomotele? Bine imitate, nu? Elicopterul era mai adevărat decât în realitate!

Fata se rostogoli pe pământ. Fusese o proastă. Comisese eroarea de a uita că Invizibiliile aveau puterea să-și deformeze corpurile după bunul lor plac și să le modifice structura. Imitau metalul, pielea, țesăturile...

— N-ai ieșit niciodată din pădure, conchise Blackwell. Acum, o să te lăsăm să te descurci și să

regăsești drumul spre Point Bluff, iar, dacă te prăbușești într-o râpă, n-o să facem nimic ca să te scoatem.

Mai chicoti răutăcios o dată înainte de a spune:

— Nu-ți urez noroc... și totuși vei avea nevoie!

În secunda următoare, Peggy Sue era din nou singură.

Era sigură că Invizibilii își luaseră măsuri ca s-o lase cât mai adânc în pădure. N-aveau puterea să-i pună capăt zilelor... *dar puteau totuși să regizeze totul ca ea să fie victima unui accident*, lucrul ăsta nu le era interzis de nimic și de nimeni.

Se întrebă dacă era mai bine să se așeze într-un colț și s-aștepte să-i revină vederea, sau să-ncerce să înainteze pe pipăite... Fiecare metodă avea avantajele și dezavantajele ei.

Se temea că, ghemuindu-se sub un copac, avea să devină pradă pentru răpitorii de noapte. Se gândea la coioți, la lincși. Decise să pornească la drum, cu mâinile întinse, explorând trunchiurile cu vârful degetelor.

„Invizibilii probabil că se distrează de minune, gândi ea, dar încă n-au câștigat partida. “

După două ore, din fericire, vederea i se îmbunătăți și nu mai zărea totul așa cum vezi un munte prin ceață. De fapt, vechii ei dușmani o lăsaseră nu departe de Point Bluff. Distingea casele printre trunchiurile copacilor. Șansa asta o făcuse să nu cadă cu capul în prima râpă, dar totul atârname de un fir de păr.

— Bine, strigă ea ieșind din pădure, ați câștigat prima manșă, dar nu mi-am spus ultimul cuvânt!

Odată întoarsă acasă, nu spuse nimănui despre aventura ei nefericită. Nici măcar lui Dudley.

*

Trei zile mai târziu, câinele albastru o contactă pe Peggy Sue ca să-i dea întâlnire la prânz, în fața

primăriei.

Soarele albastru ardea cu putere, iar fata trebuia să-și pună o pălărie de pai înainte de a părăsi școala. Orașul gol, scăldat în lumina indigo, era sinistru. Câinele trona, așezat în fund, la intrarea primăriei.

Adolescenta se grăbi să-l salute cu noul lui nume. Animalul dădu din coadă, trădându-și bucuria naivă de a fi tratat ca un om.

— Să abordăm etapa a doua, anunță el. Deja ți-am explicat-o: scopul nostru este să ne recâștigăm demnitatea pierdută, batjocorită de cei din specia ta. Ultimele zile au declanșat în noi schimbări radicale. Devenind mai inteligenți, frații mei și cu mine am căpătat conștiința goliciunii noastre. Niciodată, până acum, asta nu ne-a deranjat. Dar acum, situația ne-a devenit penibilă. În momentul ăsta, de exemplu, mi-e rușine să apar în fața ta fără să am nimic pe mine. Asta nu poate dura. Mă mir cum am putut trăi așa ani întregi.

Se asculta „vorbind” cu o plăcere evidentă. Stăpânirea cuvintelor părea să-l îmbete. Peggy Sue strânse din dinți, întrebându-se ce nouă nebunie avea să-i mai impună.

— Vrem haine, declară interlocutorul ei, lingându-se pe bot nerăbdător.

— Poftim? se bâlbâi mental fata.

— Ai înțeles foarte bine, repetă câinele. Haine, costume... și pălării, da, mai ales pălării.

O sclipire puțin nebună străluci în ochii lui. Peggy își aminti cu ce interes îndârjit îl văzuse răsfoind paginile revistelor de modă în sala de recreere.

— Întotdeauna am visat să port costum cu vestă, spuse animalul. Adesea m-am întrebat cum reușeau oamenii să facă să-și țină pălăria în echilibru pe cap.

Părea că uitase de prezența adolescentei.

„El este cel care a impus nebunia asta celorlalte animale”, gândi Peggy Sue. Imediat, deveni conștientă de greșeala ei. Câinele îi citise gândurile. Mârâi, nemulțumit.

— Ah! scrâșni el. O să trebuiască să renunți la obiceiul ăsta urât de a critica tot ce spun... sau o să te mușc atât de tare de creier, c-o să ajungi ca Sonia Lewine, o frumoasă legumă care va trebui să se-n-toarcă la grădiniță ca să-nvețe alfabetul.

Peggy coborî privirea. Ca să-și ascundă gândurile, spuse tabla înmulțirii cu 9. De la coadă la cap.

— De altfel, te înșeli, o asigură animalul. Toți frații mei cu patru labe împărtășesc aceleași dorințe. Vrem costume pe măsură, confortabile și elegante. Nu haine de lucru din pânză groasă, ci trei piese, cu jiletcă... *și cravată*.

Peggy Sue simți cum o ia amețeala. Point Bluff avea să se transforme în atelier de croitorie?

— Chiar așa va fi, confirmă câinele. Vreau să vă văd la treabă încă din după-amiaza asta. O să trebuiască să desenați, să croiți, să coaseți, să faceți probe. Nu luați misiunea în derâdere sau o să vă coste. Și nu uitați pălăriile. Este important.

— Bine, spuse fata, încercând să-și ascundă stupoarea. O să transmit.

— N-o să fie suficient, insistă animalul. O să trebuiască să-i convingi. Dacă nu, o să plătești pentru ei. Știi că pot să-ți mușc mental câțiva nervi și să te las infirmă?

— OK, suspină Peggy Sue, tu ești șeful. Nu trebuie să mai insiști. Străduindu-te să faci pe durul, o să sfârșești prin a semăna cu un om.

Câinele mârâi și o undă de durere o străbătu pe fată din cap până-n picioare.

— Nu-mi place insolența ta, șuieră el. Data viitoare aș putea foarte bine să-mi aleg altă interlocutoare... Acum șterge-o! Și transmite-mi ordinele, o să trec pe seară ca să văd cum vă descurcați.

*

Primarul decise să suspende cursurile și să transforme liceul în atelier de confecții. Elevii se bucurară până în clipa când aflară că și ei vor fi puși la treabă și vor fi nevoiți să îndeplinească sarcinile ce li se dădeau.

Point Bluff avea două croitorese și o modistă. Se decisese ca ele să conducă banda de fabricare și să formeze alți lucrători la cursuri intensive. Ca profesoare în ale croitoriei, luau măsuri și stabileau tiparele hainelor de croit. Când primarul le comunicase asta, fuseseră gata să leșine.

Una dintre ele, dra Longfellow, protestă:

— Ceea ce-mi cereți este complet nebunesc! N-am croit niciodată un costum pentru o... vacă sau... un câine! N-am nicio idee despre felul în care trebuie s-o fac.

— Și povestea asta cu pălăriile! adăugă dna Barlow, modista. Cum ați vrea să fac o pălărie pe capul unui câine? Există problema urechilor... Rasele nu seamănă deloc între ele la urechi.

— Curând or să vrea ochelari! strigă dna Pickins. Și pipe... tutun...

Seth Brunch înaintă, încruntat.

— Exact așa este, spuse el. Vor tot ce avem noi. Sunt în război cu noi, vor să ne distrugă... Chiar o să-i lăsăm s-o facă?

— Liniștește-te, Brunch, interveni primarul. Amintește-ți ce s-a întâmplat când am încercat să le trimitem armata.

Profesorul de matematică bătu în retragere, fără să-și ascundă enervarea.

— Cum vreți, domnule primar, se strâmbă el. Dar spuneți-mi că toată lumea de aici n-are o mentalitate de învins! Defensiva se va organiza, în umbră, fără voi, dacă preferați să colaborați.

Peggy Sue nu fusese invitată să participe la discuții. O trimiseră cu ceilalți elevi în sala unde se

faceau croielile. Munca ei consta în a întinde materialele pe mese și în a copia conturul tiparelor pe care le trimitea dra Longfellow. Dudley, Mike și băieții, fără cea mai mică idee de croitorie, se rezumau la transportul sulurilor de pânză. Domnea o atmosferă febrilă; călătoresele își rodeau unghiile, croitoresele așteptau în spatele mașinilor.

Dra Longfellow se agita, cu un metru de panglică în jurul gâtului, așteptându-și primul „client”.

— Niciodată în viața mea n-am fost atât de nervoasă, îi mărturisi ea tovarăsei sale, dna Barlow. E ca și cum regina Angliei s-ar pregăti să intre în magazinul meu ca să-mi comande o rochie. Îmi tremură mâinile.

După un timp, conversațiile încetară. O liniște încordată se instalează în școală. Nimeni nu mai îndrăznește să vorbească. Fiarele de călcat scârțâiau pe mese scuipând norișori de aburi. Erau în așteptare...

Și nimeni nu venea.

Trebuie să fi fost ora 3 dimineața când câinele albastru se prezintă la intrarea în colegiu.

Animalul merse cu pași mărunți până în sală și se cățăra pe mica estradă instalată la cererea lui. Tremura de satisfacție, iar Peggy Sue pricepu că întârziase înadins.

Imediat, „vocea” animalului explodează în mintea ei, deformată de un ecou îndepărtat, ca și cum era amplificată prin intermediul unui difuzor.

„Se adresează tuturor! gândi ea. Este un mesaj către mase.”

— Am detectat multe gânduri negative în sala asta, mârâi câinele. Există impertinenți care ar putea să mă supere și nu sunt chiar într-o stare de spirit foarte bună. De fapt, gândul de a pune să mi se croiască primul costum mă face să fiu plin de bunătațe. În mod normal, ar trebui să vă pedepsesc pe toți... dar o să anulez pedeapsa dacă hainele or

să-mi placă. Vă invit, deci, să nu stați degeaba și să vă puneți pe treabă, în loc să mă priviți cu ochii ăștia mirați.

Declarația declanșă o panică generală și toți se grăbiră spre animal ca să-i ia măsurile. Dra Longfellow trebui să-ngenuncheze ca să-și întindă metrul. Câinele albastru o observă cu un aer zeflemitor. Își trăia momentul de glorie: femeia asta, care cândva îl alungase din drumul ei cu o lovitură de umbrelă, în timp ce el cerșea o mângâiere, își îndoia astăzi spinarea în fața lui.

— Repede! Repede! găfâi croitoreasa. Dnă Barlow, aplicați măsurile pe tipar!

Era lividă.

Apoi trebui să se pună pe treabă, cât mai repede posibil, să croiască, să assembleze, să coasă... fără să piardă ceasul din ochi.

La prima probă, câinele albastru se plânse că o pensă îl deranja „sub axila dreaptă”. Se trecu la retușuri. Imediat ce fu din nou îmbrăcat, animalul începu să pășească mărunț în fața oglinzii pe care Peggy Sue i-o pusese la dispoziție și la care nimeni în afară de ea nu se gândise.

Era o problemă cu cravata. Atârna până la pământ. Câinele era foarte contrariat. Ar fi vrut să se așeze pe cămașă la fel cum face cravata oamenilor.

Văzându-l cum se răsucesce în oglindă, Peggy nu știa ce simțea mai degrabă: milă sau dezgust. În costumul lui de oraș, adaptat la structura lui, animalul era grotesc și totodată jalnic. Îți venea să râzi... dar și să plângi.

Câinele ezită. Costumul îi plăcea, dar problema cu cravata îl obseda. Dra Longfellow, cu voce egală, propuse să i-o coasă sub burtă, de-a lungul cămășii. Șmecheria îl contrarie iarăși pe animal.

— O să trebuiască să învăț să umblu pe labele din spate, spuse el. Cu siguranță că din cauza asta a încetat rasa umană să mai meargă în patru labe:

ca să cadă cravata cum trebuie. Presupun că trebuie să trec și prin asta, dacă vreau să devin un gentleman.

În cele din urmă, după multe tergiversări, câinele se declară mulțumit. Plecă anunțând c-o să se-ntoarcă în zori, ca să-și încerce pălăria.

Cum ajunse la ușă, dra Longfellow izbucni în hohote de plâns.

15

Puțin înainte de răsărit, Seth Brunch declară:

— N-or să se oprească aici, pregătiți-vă de mai rău. În fiecare zi, o să-și etaleze noi capricii. Nu pricepeți că trebuie să fie omorâte înainte de a fi prea târziu?

Strigăte îngrozite răsunară în cele patru colțuri ale sălii. Nu voiau să fie complici la urzelile subversive ale profesorului de matematică. Își dădea seama ce spunea? Mai mult, câinele albastru poate că în acest moment sonda spiritele...

Pălăria era gata. Foarte mică, făcută dintr-o stofă ecosez, avea ceva ciudat cu cele două găuri făcute de o parte și de alta, ca să treacă urechile.

Când câinele albastru se prezentă, toată lumea își ținu respirația. O să fie pe gustul lui? O s-o sfâșie cu dinții?

Din fericire, lucrurile se terminară cu bine, iar animalul se contemplă în oglindă, luând diferite poziții, înclinând capul când la dreapta, când la stânga.

— Tovarășii mei au fost foarte entuziasmați de costumul meu, anunță el. Toți vor unul la fel.

Ieși spunând această ultimă perfidie. Și n-aveai decât să i te supui.

Abia plecase, când o vacă se prezentă, apoi o alta... și atelierul de croitorie, vrând-nevrând, trebui să-și reia munca.

Peggy Sue simțea gândurile animalelor zgâriindu-i spiritul de fiecare dată când cercetau sala.

„Ne detestă, constată ea. Sunt pline de ură față de oameni. La prima abatere, n-or să ezite să ne

facă rău. “

Lucrul nu întârzie să se-ntâmples. Dudley, care se clătina de oboseală, făcu o mișcare greșită. Sulul de stofă pe care-l căra pe umeri îi scăpă și lovi pe spinare o vacă, chiar în timpul probei. Imediat, se îndoi de spate, cu mâinile strânse pe burtă. O secundă după, căzu la pământ, gemând. Peggy alergă spre el

— O lovitură cu cornul..., se bâlbâi băiatul. Mi-a dat cu cornul o lovitură în burtă... Privește... *Ooh! Cred că sângerez...*

— Nu te-a atins, îi șopti adolescenta. Liniștește-te. Nu-i decât o iluzie mentală. Sunt capabile să acționeze asupra nervilor noștri ca să producă dureri în corp. În locul unde vor ele.

Îi ridică brațele lui Dudley, îi ridică T-shirtul... Burta băiatului era intactă.

— Dar am simțit cum cornul îmi sfâșie pielea! se lamentă Dudley.

— Asta-i ce-a vrut să te facă să crezi, murmură Peggy. Adună-te! Sau corpul tău singur se va convinge și o să-nceapă să sângereze... iar tu o să mori de-o rană imaginară.

Nu știa cum să-și ajute prietenul să-și vină în fire. Furia vacii plutea în atmosferă, bâzâind ca o enormă viespe. Peggy se gândi că și cel mai bun matador s-ar fi găsit în defensivă în fața unui taur telepatic. Se strădui să-și golească mintea, ca să nu devină ținta rumegătoare răzbunătoare, pe spatele căreia dra Longfellow încerca să coasă o jiletică de tweed sintetic.

Animalul era neîncrezător, mirosea fiecare piesă de stofă, ca să se asigure că nu conținea deloc fibre de origine animală.

Dra Longfellow și dna Barlow erau torturate (Ce faci cu ugerile? Trebuie ascunse într-un buzunar cu nasturi sau lăsate la vedere?). Vaca, spre deosebire de câinele albastru, nu stăpânea bine limbajul oamenilor. Se exprima prin puseuri bruște, emoționale, care loveau creierul oamenilor

aflați în apropiere. Când o propoziție o contraria, reacționa printr-o undă de greață, care deja o obligase pe dra Longfellow să alerge de două ori la toaletă, ca să verse bilă.

— Te simți mai bine? îl întrebă Peggy Sue pe Dudley.

— Da, mormăi băiatul, ridicându-se. Merge, lasă-mă în pace.

Îi era rușine că se dăduse în spectacol pentru o rană imaginară. Toți băieții erau așa, se credeau obligați să facă pe durii.

*

Dudley suporta greu atmosfera nebunească. Lovitura de corn telepatică fusese într-un fel picătura care umpluse paharul. În seara următoare, o anunță pe Peggy că intenționa să fugă împreună cu Mike. Fata încercă să-l facă să-și schimbe hotărârea.

— Părinții noștri au capitulat, mormăi băiatul. Le e prea frică pentru a se revolta, dar nu suntem obligați să facem ca ei. O să plec cu Mike. O să ne strecurăm prin pădure. Apoi o să-l anunțăm pe șeriful din orașul vecin. O să trimită armata și totul o să reîntre în normal.

— Nu face asta, murmură adolescenta. N-or să te lase să scapi. Nu pot să-ți explic, dar în pădure există ceva foarte periculos, care stă de pază. O să fii interceptat... și omorât. Nu vreau să ți se facă rău.

— Nu se poate sta cu brațele încrucișate! bătu din picior Dudley. Trebuie reacționat, Seth Brunch are dreptate. Animalele trebuie omorâte. E singurul mod de a scăpa. Poate ar trebui să-ncercăm să le otrăvim? Știu unde găsim șoricioaică, am lucrat vara trecută într-o fierărie. Se poate organiza un comando... Mike și cu mine o să ne strecurăm în ferme ca să turnăm otrava în troacă.

Deja era agitat. Ca toți băieții, visa s-ajungă erou.

— Animalele nu sunt responsabile, încercă să-l facă să-nțeleagă Peggy Sue. O forță care ne depășește le manipulează; o forță foarte puternică. Acolo trebuie lovit, dar încă nu știu cum. Încă mai sper c-o să aflu.

— Gândești prea mult, mormăi Dudley, ursuz. Trebuie acționat.

— Dar nu oricum. Nu poți declanșa o represieune în masă, replică fata.

— La fierărie, răspunse băiatul, există și dinamită. O folosesc ca să scoată rădăcinile arborilor bătrâni.

Continuând să discute, Peggy reuși să-l convingă pe băiat să nu se lanseze într-o operațiune hazardată, cu toate că bănuia că-i la capătul răbdării, clocotind de dorința să treacă la acțiune.

Dudley plecă, Peggy Sue se întoarse la școală ca să facă un duș. Tocmai începuse să se săpunească, atunci când Invizibilul se materializă în cabină, chiar sub jetul de apă. Fața lăptoasă era pe jumătate ieșită din plăcile de faianță. Stătea acolo, ca o mască translucidă agățată de perete. Fata fu atât de surprinsă, că făcu un salt înapoi, alunecă pe dalele ude și căzu pe spate. Primul reflex fu să sară să ia prosopul de baie ca să se acopere.

Fața translucidă rânji. Părea făcută din apă solidificată.

— Ai văzut, spuse el. Acum este iminent.

— Despre ce vorbești? mormăi Peggy, nemulțumită că se arătase speriată.

— Despre masacru, bineînțeles, ricană Transparentul. Or să se omoare între ei, nu încapă nicio îndoială.

— Asta vă distrează, șuieră adolescenta. Să-i împingi pe oameni la capătul răbdărilor.

— Da, admise creatura. Recunosc că-i nostim. Îmi imaginez destul de bine ce-o să se-ntâmples. Seth Brunch o să-ncerce ceva... o operațiune de comando. Într-o noapte, o să-ncerce să lichideze

animalele. Efectul surpriză o să-l ajute să reușească, măcar în parte, dar animalele or să riposteze imediat și or să facă să sară în aer creierul oamenilor prin puterea undelor mentale. O să fie un carnaj de toată frumusețea. Imediat apoi, o să facem să dispară soarele albastru și o să restabilim comunicațiile. Când o să apară poliția, o să găsească zeci de animale ucise și oameni, cu sutele, morți de congestie cerebrală. Supraviețuitorii, cu mințile rătăcite, or să sen-căpățâneze să vorbească despre povești cu animale telepate... Cine o să-i creadă? Odată soarele dispărut, știința acumulată o să se șteargă imediat din capul animalelor. N-o să mai rămână decât un teribil mister – unul în plus! – despre care ziariștii or să scrie articole, unele mai idioate ca altele.

— Ești prea sigur pe tine! rosti adolescenta. Poate nu știi, dar nu mi-am spus ultimul cuvânt.

Zâmbetul Invizibilului se lăți.

— N-o să reușești să schimbi lucrurile, spuse creatura. Cred c-o să fii prima căreia câinele albastru o să-i facă să-i sară creierul în aer.

— Șterge-o! țipă Peggy Sue.

Fața translucidă se cufundă în plăcile de ceramică și dispăru.

*

Câteva zile mai târziu, într-o după-amiază fierbinte, Dudley se strecură în dormitor când toată lumea dormea în paturile de campanie, amețită de atmosfera de etuvă care plutea sub acoperișul de bitum al școlii. Se aplecă asupra lui Peggy Sue și o bătu pe umăr. Fata, care era pe cale să ațipească, tresări.

— Șșt! șopti băiatul, punându-i mâna la gură. Nu spune nimic, urmează-mă.

Fata se supuse. Cei doi adolescenți ieșiră din sală, străduindu-se să nu-i trezească pe adulți. În momentul când ajunseră la ușa care dădea spre

strada principală, Dudley îi întinse lui Peggy o pereche de ochelari de soare cu lentile negre, groase.

— Uite, spuse el, pune-ți ăștia. Soarele este atât de puternic, încât lumina lui schimbă culoarea ochilor tuturor celor care se plimbă în plină zi. Dacă irișii ți se fac indigo, șeriful o să știe c-ai ieșit ilegal.

Peggy Sue își puse ochelarii negri pe nas, deasupra ochelarilor de mioapă. Nu era comod și nu vedea nimic, dar Dudley o luase de mână și ea fusese tulburată de atingere. Era pentru prima oară când băiatul își permitea un asemenea gest cu ea. Bătăile inimii i se acceleraseră. Avea o slăbiciune pentru Dudley.

Imediat cum ajunseră afară, lumina îi răni. Reflexele trimise de obiectele metalice păreau limbi de foc. Băiatul scoase o altă pereche de ochelari negri și se grăbi să-i folosească.

— Bagă-ți mâinile în buzunare, murmură el, dacă nu, or să se albăstrească înainte s-ajungem la capătul străzii.

Mergeau pe lângă fațadele clădirilor din orașul mort. Obloanele erau trase, storurile lăsate.

— Unde mă duci? întrebă Peggy Sue.

— Ți-am spus ieri! Sunt hotărât să reacționez, îi explică Dudley (emoția îl făcea să mănânce silabele). Nu mai puteam. Am... am organizat ceva. Dar nu vreau s-o fac fără tine. Ești prietena mea, înainte de orice.

— Ai dreptate, aprobă fata, cu inima plină de entuziasm. Este adevărat că nu putem sta cu brațele încrucișate. Sunt la fel ca tine, turbez că nu găsesc soluția.

Am soluția, murmură Dudley. O să vezi.

Gâfâia, iar lui Peggy nu-i era greu să-și dea seama că era, în același timp, nerăbdător și neliniștit.

Ajunseră în curtea unei case abandonate. Acolo se înălța un dispozitiv bizar. Fata observă că era

vorba de o rachetă fixată pe o rampă de lansare. O rachetă de un metru cincizeci înălțime, care părea să fie foarte asemănătoare cu una adevărată.

— Ce-i asta? se-ngrijoră ea.

— Am recuperat-o de la colegiu, explică Dudley. Seth Brunch ne-a învățat s-o facem în timpul lucrărilor aplicate de aeronautică... Normal, trebuia lansată de 4 iulie.

— Și funcționează?

— Bineînțeles. Ca una adevărată, numai că nu poate ajunge foarte sus.

Peggy Sue observă șerpuind pe jos un cablu, care lega racheta de o cutie de detonare.

Dudley îngenunche și o luă de mână.

— Îți amintești, spuse el, apropiindu-și gura de urechea ei, ți-am povestit c-am lucrat anul trecut la un magazin...

— Da, și?

— Păi am luat dinamita din rezervă. Și-am umplut racheta. Am transformat-o în bombă zburătoare. O s-o expediem în soarele albastru, ca să-l facem să explodeze.

Peggy simți în palme furnicături de nerăbdare.

— E o idee formidabilă! spuse ea. De ce nu ne-am gândit la ea mai devreme?

— Știam c-o să-ți placă! exultă Dudley. O altă fată ar fi fugit îngrozită țipând, dar tu ești altfel... da, altfel. La început asta sperie puțin, sigur, dar după o clipă îți dai seama că face parte din... farmecul tău.

Adolescenta simți cum roșește. Întotdeauna visase ca un băiat atât de drăguț ca Dudley să-i spună astfel de lucruri. De la o vreme începuse să creadă că n-o să se-ntâmpile niciodată.

— Am calculat totul, preciză băiatul. Traectoria, azimutul, totul. Taica Brunch ne-a învățat cum se face. Imediat ce-o s-apeși pe butonul ăsta, racheta o să zboare spre soarele albastru și o să-l facă să explodeze ca un balon.

Apucase detonatorul.

— În cinstea ta, spuse el, înclinându-se. Eu o să număr invers și tu apeși...

Acum stătea foarte aproape de Peggy Sue, iar fata simți cum i se-nvârtește capul.

„O să mă sărute, gândi ea, în timp ce fericirea amestecată cu teamă pune stăpânire pe ea. O să... *mă sărute.*“

Băiatul se aplecă spre ea și gura i se lipi de cea a lui Peggy. Avea un gust dulce. Adolescenta încercă să nu lase să se vadă că tremura. Nu voia să pară bleagă. Trei secunde nu știu unde se afla, apoi Dudley se-ndreptă și, ca să-și ascundă stânjeneala, îi puse detonatorul în mâini.

— Haide, spuse el, să-i dăm drumul. După asta, o să fim eroi, tu și cu mine, pentru totdeauna. N-o să ne despărțim niciodată. O asemenea faptă e mai sfântă decât căsătoria!

Peggy trebuia să pună în funcțiune cutia detonatoare. Ochelarii negri o deranjau și se debarasă de ei.

— 10... 9... 8..., număra Dudley.

Ea abia îl auzea, l-ar fi plăcut să se ghemuiască la pieptul lui încă puțin. Dar, într-adevăr, era un moment formidabil! O să salveze Point Bluff împreună!

Cuprinsă de exaltarea care o făcea să se sufoce, căută privirea băiatului. El se strâmbă.

— 7... 6..., continuă el.

Peggy Sue ar fi vrut să apese amândoi în același timp pe butonul roșu. Era gata să-i spună, dar el se mai strâmbă o dată, ca și cum îi era rău.

— 5... 4..., mormăi el cu greutate.

În aer plutea un miros ciudat. Un miros de bomboane gumate arse. Adolescenta se grăbi să pună jos detonatorul. Începea să-nțeleagă... *să-nțeleagă totul.*

Dintr-o mișcare, făcu să zboare ochelarii negri ai băiatului.

— Nu ești Dudley, îi aruncă ea vorbele în față. Mirosul te-a trădat. Cum am pus ochii pe tine, ai și

început să te prăjești, nu-i așa?

Alergă spre rachetă și o răsturnă. Fuzelajul suna dogit, era gol, fără motor sau încărcătură explozivă. Nu era decât o păcăleală. Un simplu tub dotat cu aripi.

Atunci apucă de firul detonator și trase de el. Se pierdea în pământ, chiar sub racheta falsă. Peggy Sue îngenunche ca să găsească și cutia cu dinamită. Era îngropată superficial, chiar în locul unde îngenunchease ea o clipă mai devreme.

— Asta voiai, nu? spuse ea. Să mă faci să explodez crezând că lansez racheta?

Culoarea dispăru de pe fața lui Dudley. Părul, ochii i se făcură de un alb lăptos. Chiar și hainele căpătaseră consistența iaurtului.

— Ești un Invizibil, murmură Peggy, încercând să-și stăpânească un hohot de plâns care făcea să-i tremure vocea.

— Bună punere în scenă, rânji creatura. Nu te putem omorî, este adevărat, pentru că te apără ceva care ne depășește..., dar nu ne este interzis să-ți regizăm suicidul!

— De-asta voiai să apăs singură pe buton!

— Evident!

— Rostul ochelarilor negri era să slăbească săgețile ochilor mei. Să... sărutul ca să-mi întunece mintea.

— Bine gândit, nu-i așa?

Spectrul era pe cale să se descompună. Nu-și mai dădea osteneala să semene cu Dudley.

— N-a lipsit decât un milimetru! urlă el, începând să se cufunde în pământ. Ce ți-a trebuit să-ți scoți ochelarii ăia?

— Spune-le și celorlalți! șuieră Peggy Sue. Nu sunt chiar așa de ușor de omorât cum vă imaginați voi.

— Într-o zi, tot o s-o facem, îi aruncă fantoma înaintea de a dispărea definitiv. Nu-i decât o chestiune de timp.

— Mai devreme sau mai târziu, tot o să gădesc modalitatea să vă-nving! strigă fata. Nu vindeți pielea ursului din pădure înainte de a-l ucide, nu sunt chiar așa dezarmată pe cât vă imaginați!

Realizând că vorbea absolut singură, smulse firul detonatorului. Transparentul spusese adevărul, un milimetru mai lipsea. Dacă ar fi apăsător butonul roșu, dinamita pe care stătea ingenuncheată ar fi explodat fără știrea ei... pulverizând-o înainte ca ea să-și fi dat seama. Trecuse pe lângă o catastrofă.

Trebui să se lipească de perete, atât de tare îi tremurau picioarele. Dar mai mult decât de teamă, suferea din cauza sărutului fals al lui Dudley.

„Dacă Invizibili încearcă să mă suprim în mod indirect, este pentru că se tem de mine, gândi ea, părăsind casa abandonată. Este singurul lucru pozitiv din această aventură.”

*

Folosiră până la ultima bucată de stofă ca să-mbrace animalele din Point Bluff. Sarcina îndeplinită, „noii cetățeni” observară că nu era chiar ușor de trăit înțoliți așa. Țsta fu motivul pentru care câinele albastru își făcu apariția chiar în mijlocul unui consiliu municipal, cu pălăria într-o parte și costumul șifonat.

— N-aveam mâini, intră el direct în subiect, fără nicio introducere. Nasturii, fermoarele ne pun probleme de nerezolvat. Nu suntem maimuțe. Nu vrem s-ajungem de râsul oamenilor, trebuie să rămânem corect îmbrăcați, iar pentru asta avem nevoie de valeți.

— Ce? se sufocă primarul.

— Trebuie să-mi dovedesc puterile emisiilor mentale ca să mă fac mai bine înțeles? susură câinele.

— N... nu! se bâlbâiră consilierii municipali așezați în jurul mesei.

— Ne trebuie servitori, repetă câinele albastru. Valeți care să ne-mbrace și să aibă grijă de garderoba noastră. Valeți cu mâini, degete... asta este ceea ce ne lipsește. Cred că, dacă omul s-a născut în felul ăsta, este ca să-l servească pe animal... și nu invers. Faptul că animalele sunt lipsite de mâini dovedește, după mine, că nu sunt făcute să muncească; dimpotrivă, este rostul rasei umane. A venit, deci, vremea să se restabilească ordinea lucrurilor, așa cum a vrut-o natura.

— Și cine vor fi valeții ăștia? întrebă timid primarul.

— Frații mei or s-aleagă pe cine vor, răspunse câinele albastru. În ce mă privește, o vreau pe Peggy Sue Fairway. Să i se dea o trusă de croitorie, un fier de călcat și să vină cu mine. Începând din acest moment, este servitoarea mea.

Urmară și alte numiri. Dudley deveni servitorul vacii care-i dăduse o lovitură de corn telepatică în seara primei probe. Această știre îl neliniști, dar se strădui să n-o arate.

Peggy Sue încerca o anume stânjeneală în prezența băiatului, pentru că nu se putea împiedica să nu se gândească la sărutul pe care i-l dăduse sosia lui Dudley.

— Ți-e frică? se arătă ea îngrijorată.

Se pregătea să adune în rucsac instrumentele necesare sarcinii ei: fierul de călcat, trusa de croitorie, dar și un pieptăn, o perie, soluție pentru pete, sodă și cârlige de rufe.

— Nu știu, mormăi băiatul, evitându-i privirea. Cred că vaca asta mizerabilă îmi vrea moartea și că-i hotărâtă să mă jupoaie de viu. E o poveste nebunească. Ce-o să fiu pus să fac odată ajuns acolo... în staulul ei?

— Să ai grijă de garderoba ei, murmură Peggy. Să-i calci hainele, s-o îmbraci, să-i coși nasturii.

— Și dacă n-o să fie mulțumită, o să mă-mpungă din nou?

— E posibil.

Băiatul se agită. Părea gata să facă o prostie. Lui Peggy Sue îi fu teamă să n-o ia la fugă și să fie tentat să traverseze pădurea.

— Este... este, efectiv, umilitor! mormăi el, mai ales pentru un băiat.

— Ah! replică adolescenta, de ce crezi că mă umple de fericire să mă duc să am grijă de Țoalele unei jăvruțe oribile, care a prins momentul și poate face să-mi explodeze capul în orice clipă? Chiar crezi că fetele se nasc cu un fier de călcat într-o mână și cu un ac de cusut în alta?

Terminară prin a se certa. În realitate, le era frică amândurora.

„Poate este pentru ultima oară când îl văd, gândi Peggy. Dacă se-ntâmplă asta? Vaca o să-i aplice asemenea torturi telepatice, c-o să moară ca un matador în arenă.”

Ar fi vrut ca Dudley s-o ia în brațe și să-i dea un sărut (ca altădată), dar el nu se urni să facă primul pas. Cei doi adolescenți se despărțiră strângându-și prostește mâna.

În dimineața plecării, mami și Julia o însoțiră pe Peggy până la ușa fostei școli, copleșind-o cu sfaturi. Fata suportă acest potop de recomandări fără să scoată un cuvânt.

„S-ar zice că intru în serviciul reginei Angliei”, gândi ea, zâmbind trist.

— De fapt, trebuie să vezi latura bună a lucrurilor, îi șopti Julia. O să fii bine plasată. El este șeful peste Point Bluff, de fapt. Dacă știi să te faci apreciată, vei putea obține tot ce vrei. Eu n-aș ezita.

— Spui prostii, suspină Peggy, depărtându-se de sora mai mare.

— Absolut deloc! protestă aceasta. Câinele albastru este ca un rege acum, deci are puterea să-ți ofere o slujbă, recompense. O fată mai isteată ar profita, bineînțeles, dar tu ești așa de fraieră...

Se despărțiră cu aceste drăgălășenii. Peggy se duse să se-ntâlnească în piața primăriei cu persoanele strânse pentru „serviciile casnice”. Îl regăsi acolo pe Dudley, dar și pe alți colegi. Aveau o figură jalnică. Chiar și băieții, întotdeauna în goană după lăudăroșenii, acum tăceau.

Tuturor le era frică.

„S-ar zice că plecăm la război”, gândi Peggy Sue.

Așteptară destul de mult până când animalele – noii lor stăpâni – veniră după ei. Adolescenților nu le trebui prea mult timp ca să priceapă că voiau să-i umilească. În fine, câinele albastru se prezentă, cu pălăria pe-o parte, cu costumul șifonat, târându-și cravata prin praf. Oferea tabloul demn de milă al unui câine de circ deghizat pentru un număr jalnic. Peggy, care până atunci își păstrase controlul nervilor, se simți copleșită de o panică bruscă.

Atunci caută privirea lui Dudley, dar băiatul era livid, înțepenit de frică. Picături de transpirație îi umpleau fruntea. Ar fi vrut să-l ajute, să-l încurajeze. Nu știa cum, pentru că și ea era copleșită de îngrijorare.

— Să mergem! mârâi câinele albastru, să nu mai întârziem. Era vremea să apari, am enorme probleme ca să mă instalez și să mă îmbrac. Ca să nu-mi pierd pălăria, trebuie să dorm ținându-mi capul drept, ceea ce este foarte incomod și-mi dă teribile dureri cervicale. Trebuie să-ndrepti toate astea tu!

Gândurile lui care tremurau de enervare zgâriau spiritul fetei.

În cele din urmă, ajunseră în fața unei case frumoase în stil colonial, unde locuise până de curând notarul din Point Bluff.

— Am rechiziționat-o, anunță câinele albastru. Foștii locatari trăiesc acum în cabana grădinarului, este suficient pentru ei. Puțină umilință o să le facă bine.

Peggy Sue își dădu atunci seama că mizerabila jăvruță se aciuase în fosta locuință a unui șef și intenționa s-o transforme după propriile capricii.

— În primul rând, e scara asta, decretă el. Treptele sunt prea înalte și îmi obosesc labele. Va trebui să mă porți până în apartamentele mele. Nu ca pe un balot de rufe murdare, ci cu respect.

În ora care urmă, fata descoperi în ce lux zdrobitor trăia câinele albastru. Se plimba prin camerele imense cu o plăcere evidentă. În scurtă vreme, făcuse multe pagube, pentru că-i era aproape imposibil să se descurce singur.

— Mai întâi, trebuie să te ocupi de costumul meu! porunci el. Să-l cureți, să-l calci. Apoi, o să-mi faci o baie cu uleiuri parfumate și o să mă perii.

— Celelalte animale s-au așezat și ele în casele oamenilor? se neliniști adolescența.

— Nu, spuse interlocutorul ei, cu condescendență. Printre ei se află incorigibili care vor vrea mereu să trăiască într-un staul. Asta-i privește. Nu-i cazul meu. Dar este evident că nu mă voi supune constrângerilor impuse de locuința asta, ea va trebui să se adapteze după mine.

— În ce fel?

— Totul e prea mare. Va trebui ca mobilele să fie aduse la dimensiunile mele, fabricând altele. Nu vreau să sar ca să mă instalez într-un scaun.

„Vrea să i se construiască o casă de păpuși!”, gândi Peggy, uitând că animalul putea să-i citească gândurile.

— Așa este, confirmă câinele albastru. Vreau ca totul să fie pe măsura mea... și, deci, prea mic pentru tine! O să mă slujești deplasându-te în genunchi, pentru că-i odios să fii dominat de cineva prea înalt. Toți oamenii care trec pragul acestei case trebuie să-nngenuncheze și să mi se prezinte în această postură. De altfel, o să faci bine să-ncepi imediat, ca să te obișnuiești. Se pare că la început este dureros, dar, după câteva luni, te mai obișnuiești.

Continuă vizitarea casei. Câinele dezgropase oasele din grădină ca să le ascundă în supierele de porțelan care tronau pe bufet. Cu ocazia asta, spărsese mai multe.

Peggy Sue trebui să se grăbească să intre în serviciu. În genunchi, trecu la curățarea costumului, a cravatei, îl spală și îl uscă pe noul ei stăpân, apoi îl instalează într-un fotoliu, înfășurat într-un halat de baie de zece ori mai mare ca el.

— Intenționez să-nvăț să fumez trabuc, anunță animalul. Întotdeauna am văzut că oamenii importanți din Point Bluff fac asta. Cum n-am mâini, va trebui să m-ajuti. O să stai lângă mine și o să-mi întinzi trabucul, ca să trag câte un fum.

Își petrecu restul zilei delirând în felul ăsta, înșirând decizii pe care intenționa să le ia. Pe fată

o dureau deja genunchii. Îi intraseră trei așchii în piele.

Se gândi la Dudley și se-ntrebă cum se petreceau lucrurile pentru băiat. Câinele îi surprinse gândurile.

— Nu mă ascuți! șuieră el. Iubitul tău lucrează pentru Melinda, o vacă Holstein mai degrabă arțăgoasă. L-a cerut ca să-și calmeze nervii pe el. Detestă oamenii, iar Dudley al tău nu i-a acordat atenție când a fost la probă. E sigur că n-o s-o ducă prea bine. Nu toate animalele sunt ca mine, creaturi cultivate. Sunt multe care refuză rafinamentele societății umane. Porcii, de exemplu, s-au instalat la un mare hotel, dar au cerut să li se umple căzile cu noroi și bălegar de la fostele „locuințe”. Și au pus să fie serviți cu găleți de coji de zarzavat, în veselă de porțelan pictat. Nu se mai schimbă!

Se strâmbă de răs.

Când Peggy, din nebăgare de seamă, comise greșeala de a se ridica, îi expedie în mijlocul capului o undă cerebrală care o făcu să se-ndoaie.

— Vezi! triumfă el, mobila asta nu-i funcțională, trebuie să fie mult mai mică. Asta ar trebui să-ți convină, fetele au obiceiul să se joace cu păpușile, de-asta sunt cele mai bune servitoare.

Se distra s-o provoace, dar Peggy Sue nu căzu în capcană și reuși să-și ascundă reacțiile. Fredona ceva în minte.

Trebui să prepare masa din cutiile de mâncare îngrămădite cu sutele în dulapuri. Își imaginează cum câinele albastru îi pusese pe foștii ocupanți ai locuinței să le transporte până aici. Erau toate din pește. Peggy presupuse că această infimă subtilitate îi permitea câinelui albastru să aibă conștiința împăcată.

— Ce-o să mai mănânci când n-o să mai fie conserve? îl întrebă ea. Ai pus să fie aruncate toate rezervele de carne din supermarket. Vacile, caii vor

continua să rumege iarbă, *dar tu?* Și pisicile, vulpile, lincșii din pădure... ce-o să faceți?

Câinele albastru îi aruncă o privire care-i displăcu. Simți cum îi scârțâie în minte o undă de răutate.

— Când n-o să mai fie conserve, spuse animalul, o să mâncăm carne de om... așa o să rămânem credincioși jurământului nostru de a nu ne devora între noi. Animalul nu trebuie să aducă prejudicii altul animal, este prima regulă pe care am enunțat-o, și o să veghez ca ea să fie respectată.

— *O să mâncați carne de om?* se înecă Peggy.

— De ce nu? mârâi câinele albastru. Milenii de-a rândul, oamenii s-au hrănit cu carne de animale!

— O să ne omorâți? se bâlbâi fata.

— Nu obligatoriu, spuse câinele. Cred că în scurt timp or să fie destule cadavre ca să se sature animalele carnivore din Point Bluff.

— Ce vrei să spui?

— Știi prea bine. Adulții din rasa ta sunt proști. Or să-ncerce să se revolte ca să preia puterea. Chiar în acest moment, Seth Brunch completează în fundul garajului său. Îl lăsăm s-o facă, pentru că, de fapt, nu poate întreprinde nimic împotriva noastră. Când el și ai lui or să treacă la atac, o să-i omorâm trăsându-i cu unde cerebrale. Creierul lor va exploda și or să moară.

— Iar atunci o să-i mâncați, încheie Peggy Sue, cu un frison.

— Există vreun mijloc să facem altfel? întrebă câinele. Ne ajută să supraviețuim.

Se opriă aici, dar de-atunci îngrijorarea n-o părăsi pe fată. Ar fi vrut să-l prevină pe profesorul de matematică de amenințarea care plana asupra lui. Dar nu-și făcea nicio iluzie: orice-ar fi spus, n-ar fi ascultat-o.

Ca să-și amăgească neliniștea, desprinse cravata câinelui albastru și o călcă.

— Nu mai pot continua s-o port cusută de cămașă, înseamnă să trișez. Pentru că atârână,

trebuie să învăț să merg pe labele din spate... câinii de la circ o fac, o să reușesc și eu, o să mă ajuți, dar dacă o să spui cuiva, o să te omor imediat.

Pe seară, când fata împătura hainele într-un șifonier, surprinse maimuțările câinelui albastru. În fața mării oglinzi din camera lui, sălta, se cambra, mergea țațoș, încercând cu disperare să se țină în echilibru pe labele din spate. Era ceva sfâșietor în gesturile lui și Peggy Sue, cu toate că-i era teamă de el, simți lacrimile cum îi umezeau ochii. Dădu înapoi. Câinele albastru, dacă i-ar fi surprins privirea, ar fi pedepsit-o.

În fine, veni noaptea. Fata era epuizată și genunchii o dureau. Cum căsca într-una, câinele albastru o întreabă dacă vrea să se culce. Ea aprobă.

— Vino, îi porunci el, o să-ți arăt apartamentele tale.

Lui Peggy Sue nu-i plăcu deloc tonul bucuros al vocii lui, crezu că descoperă în el anunțul unei farse urâte.

Noul ei „șef” coborî scara și ieși pe trotuarul cu coloane al mării locuințe. De acolo, sări în grădină și se îndepărtă printre straturile de flori. Se opri în fața unei forme întunecate și întoarse capul ca s-o privească pe fată în ochi.

— Iată, anunță el, este fosta casă a câinelui familiei. Trăia aici înainte de a ne recâștiga demnitatea.

Lui Peggy îi fu greu să-și ascundă surpriza. Era o cușcă. O cușcă mare, în care trebuia să intre în patru labe, dacă voia să se adăpostească de frigul nopții.

— Cred că-i bine că ne-am schimbat rolurile, rânji câinele albastru. Asta e o experiență care te va îmbogăți și care-ți va forma caracterul și te va face să te gândești la vechiul adagiu: *Nu face*

altuia etc. Cum nu sunt chiar rău, n-o să-ți cer să stai de pază... nici să latr.

Se-ndepărtă, ȝopăind. Totuși, înainte de a trece pragul locuinței, își făcu timp să arunce o ultimă săgeată:

— Nu uita de micul dejun! îi strigă el. Visez de atâta vreme să fiu servit la pat...

Peggy Sue rămase singură în fața cuștii. Fu pe punctul de a se-ntoarce la școală, abandonându-l pe câinele albastru și dorințele lui nebunești de mărire, dar prudența o împiedică.

„Nu așteaptă decât asta ca să mă pedepsească, gândi ea. Este o capcană, o provocare.”

Decise să nu între în jocul lui și să accepte provocarea. Îngenunchind, se strecură în cușcă, unde înainte trăise un dog german de talie mare. Strâmbă din nas. Mirosea... a câine. Se putea crede în cușca unui animal, la zoo.

„O să mă obișnuiesc, își spuse ea. În zece minute n-o să mai simt nici cel mai mic miros, întotdeauna se întâmplă așa.”

Se-ntinse pe stratul de paie, cu genunchii strânși la piept. Poziția se dovedi incomodă, dar n-avea cum s-o schimbe.

„Încetează să te plângi, gândi ea. Măcar câinele albastru nu ți-a făcut rău. Bietul Dudley, fără îndoială, nu poate spune asta.”

Spera din tot sufletul că vaca ursuză în serviciul căreia băiatul intrase nu-l rănise.

Era atât de obosită, încât adormi foarte repede.

În zilele următoare, condițiile de muncă ale lui Peggy Sue nu se îmbunătățiră. Trebuia să se scoale foarte devreme, cum cântau cocoșii... (care acum își lansau celebrul cântec în mod telepatic, ceea ce le dădea celor care dormeau senzația că erau electrocuțați!) Trebuia să prepare masa pentru câinele albastru, sarcină care consta în a arunca grămadă, în porțelanuri delicate, pateul de la supermarket. Maidanezul se cățara pe un scaun ca să mănânce dintr-o farfurie așezată pe masa mare din sufrageria imensă. Apoi... cerea ceai, pe care Peggy i-l turna într-un bol. Apoi, voia să-i fie spălați dinții, să i se facă duș, să fie parfumat. Visa în fața trusei de ras a fostului proprietar al locului. Peggy Sue ghicea că i-ar fi plăcut la nebunie să-și întindă pe bot crema de ras.

*

Cum avu o clipă liberă, Peggy Sue se duse să facă o vizită familiei notarului, îngrămădită în cabana grădinarului. Descoperi patru creaturi tremurând. Soția omului legii îi explică șoptind că soțul ei încercase să se revolte când câinele albastru se prezentase ca să confişte casa în numele Puterii Revoluționare. Un potop de unde mentale imediat revărsate în creierul bărbatului îl făcuse aproape retardat. De atunci, se zbătea, prizonier al unei uimiri amnezice, fără să-și recunoască soția și copiii.

*

Într-o dimineață, trezindu-se, Peggy Sue observă că ochelarii nu mai „funcționează”.

„Asta o să se-ntâmple de la o clipă la alta, o prevenise Azéna, zâna cu părul roșu. Va fi semnul

că cristalele extraterestre – din care sunt tăiate lentilele tale – încep să moară. Modificările pe care o să le vezi în acel moment or să-ți indice faptul că-i urgent să-ți schimbi ochelarii.”

În dimineața aia, ieșind din cușca unde o instalase câinele albastru, fata realizează că vedea în interiorul lucrurilor, ca și cum sticlele din fața ochilor ei funcționau ca un aparat de radioscopie. Astfel, femeia și copiii notarului îi apăreau sub aspectul unei familii de schelete care cerceta vegetația din jur, în speranța de a găsi ceva de mâncare.

„La naiba! gândi Peggy. Nu putea să se-ntâmple altă dată, bineînțeles!”

Când privi în direcția casei, aceasta se dovedi transparentă. Peggy Sue vedea acum prin pereți, mobile, corpuri... Zări scheletul câinelui albastru, care dormea în patul mare cu baldachin din camera stăpânului, și se strâmbă.

— La naiba, la naiba și, încă o dată, la naiba! mormăi ea, scoțând ochelarii de pe nas.

„Lupta din pădure i-a uzat înainte de vreme, gândi ea. Azéna mi-a repetat-o adesea, nu rezistă decât un anumit număr de priviri ucigașe, apoi se dereglează.”

Își apropie ochelarii de față ca să examineze cristalele. Crăpături minuscule le străbăteau. La atingere, sticlele păreau ciudat de elastice... aproape moi.

— La naiba! repetă ea, furioasă și neliniștită.

Fără ochelari, trebuia să se miște pe pipăite și asta n-o încânta deloc.

Decise să privească situația cu calm; de fapt, nu era imposibil ca fenomenul să dispară în orele care urmau.

„Înainte ca cristalele să moară de tot, îi explicase Azéna, își manifestă epuizarea prin crize spectaculoase și trecătoare, care sunt un fel de semnal de alarmă. Când se produc modificările,

trebuie să te duci la opticianul cel mai apropiat, ca să emită semnalul de care ți-am vorbit.”

Semnalul în cauză consta în a atinge cu arătătorul pe un tabel cu alfabetul fiecare dintre literele care alcătuiau numele zânei cu părul roșu, gândindu-te intens la ea. În mod normal, asta declanșa venirea Azénei în minutele următoare.

„N-o să meargă, gândi Peggy Sue. Nu astăzi, când soarele albastru interzice propagarea undelor în spațiu. Azéna n-o să capteze mesajul meu.“

Nu știa ce să facă. Se temea de fanteziile sticlelor extraterestre. În mai multe rânduri, în trecut, „deregările” astea îi rezervaseră foarte multe surprize neplăcute.

O oră mai târziu, vederea ei redeveni normală. Fata încetă să mai vadă nenumărate oase de fiecare dată când își privea mâinile sau picioarele. Se simți ușurată.

Nu-i prea încurajator să vezi un cap de mort când îți surprinzi propria figură într-o oglindă!

Cu toate astea, rămase în alertă. Când ochelarii începeau să fie cuprinși de nebunie, trebuia să se aștepte la orice.

În timp ce pregătea micul dejun pentru câinele albastru, avu surpriza să vadă ceainicul începând să crească pe masă... Era de necrezut, dar vasul de porțelan era gata să-și dubleze volumul. Avea acum dimensiunea unei supiere, curând urma să fie la fel de mare cât un dovleac! Peggy Sue făcu un pas în spate. Dacă va continua tot așa, ceainicul avea să umple tot spațiul bucătăriei. Se umfla ca un balon monstruos.

„La naiba! gândi adolescenta, este tot un efect al ochelariilor... Sticlele extraterestre măresc tot ce privesc, așa cum s-ar întâmpla printr-un microscop. Singura diferență este că măresc dimensiunea obiectului *în realitate!*”

Era atât de dezorientată, că făcu greșeala de a-și privi mâna dreaptă. Imediat, aceasta începu să

crească, până ajunse mai mare ca stânga.

— Nu, urlă Peggy, dar era prea târziu.

De data asta, avu reflexul de a-și scoate ochelarii corectori și de a-i arunca în fundul buzunarului.

„Dacă nu mă uit prin ei, își spuse, probabil o să rămână inofensivi.“

Tremurând, își compară cele două mâini, apropiindu-le de nas. Era îngrozitor. Dreapta se dovedi de două ori mai mare decât stânga! În privința ceainicului, acesta trona pe masă ca un formidabil dovleac de Halloween.

„N-o să-ndrăznesc niciodată să mă arăt în halul ăsta! gândi fata, cu un nod în gât. O să fugă țipând de fiecare dată când o să scot mâna din buzunar.”

— Ce se petrece aici? mârâi vocea câinelui albastru. Îmi aștept micul dejun de o oră și...

Uimirea îl făcu să tacă. Tocmai observase ceainicul uriaș și mâna enormă a lui Peggy Sue.

Presată de întrebările telepatiche, fata trebui să-i explice cauza acestor modificări.

— Zeii din pădure sunt cei care ți-au dat aceste puteri magice? întrebă animalul.

— Bineînțeles că nu, se enervă adolescenta, care nu ținea să intre în detalii. Este din cauza ochelarilor mei: când se uzează, încep să facă prostii, în general, nu durează, dar...

— Vrei să spui, i-o retează câinele albastru, că poți să faci să crească orice lucru la care te uiți?

— Da, fără îndoială, admise Peggy cu o oarecare reticență, dar...

— Atunci, reluă animalul, dacă m-ai privi aș deveni mai mare? Ai putea chiar să faci din mine un... *uriaș*?

„Hait! gândi Peggy Sue. Trebuia să-i treacă lui prin cap așa ceva, bineînțeles! ”

— Nu sunt tâmpit, rânji câinele care-i citise gândurile. E un instrument formidabil. Dacă-ș deveni uriaș, aș putea domni fără probleme peste

animale. Nu m-aș mai teme că lincșii sau coioții mă vor sfâșia.

Se entuziasma, tremurând. Brusc, începu să alerge în cerc, schelălăind ca un cățeluș.

— Liniștește-te, interveni Peggy Sue, nu-i așa de simplu. Când ochelarii mei o iau razna, nu știi ce se poate întâmpla.

Încerca să câștige timp. Perspectiva unui câine albastru uriaș îi dădea frisoane pe șira spinării. Și-l imagina *colosal*, cu capul depășind clopotnița orașului.

— Efectul ar fi trecător, reluă ea. Fără îndoială, se resoarbe după câteva ore. Atunci o să te faci mic la loc, iar dușmanii tăi n-ar avea nicio dificultate să te prindă.

— Asta nu-i o problemă, insistă corcitura. N-ar trebui decât să mă privești ca să-mi inoculezi o nouă doză de gigantism.

— Nu pot să ți-o garantez, obiectă Peggy. Este imposibil să prevezi fanteziile ochelarilor când intră în faza de dezagregare. Procesul ar putea să se inverseze. Tot ce aș privi ar deveni atunci minuscul.

— Riscul trebuie asumat, insistă câinele albastru. Am nevoie să cresc ca să mă impun adversarilor. Dacă vacile sau caii vor simți că sunt capabil să-i prind cu botul și să-i termin din două înghițituri, or să se arate mai puțin obraznici.

Era ferm decis. Peggy fu o clipă tentată să arunce ochelarii pe dale și să-i calce în picioare, dar era inutil. Lentilele extraterestre rezistau fără să pătească nimic la asemenea tratament.

— O să faci din mine un uriaș, decretă câinele. Pune-ți ochelarii și fă-mă la fel de mare ca o vacă, pentru început. Apoi o să ieșim în grădină și o să mă faci de dimensiunea unui elefant.

— Nu, protestă fata. Este periculos! E posibil să explodezi ca o bășică. N-o să fac niciodată asta. Privește-mi mâna! Am impresia c-o să explodeze și totuși nu-i chiar așa de mare.

— Destul! porunci animalul. O s-o faci pentru că vreau eu, asta-i tot.

Gândurile erau poruncitoare. Îi ardeau creierul lui Peggy ca o bucată de fier roșu încins. Fata simți că scapă controlul propriului corp. Mâna cobora spre buzunar — *contra voinței ei* — și apuca ochelarii...

— Faci o greșală, îi spuse ea câinelui albastru. Nu trebuie să te joci cu asemenea lucruri.

Dar animalul nu-i dădu nicio atenție. Degetele lui Peggy se strângeau pe rama de oțel, scoțând-o din buzunar ca să pună ochelarii corect în echilibru pe nas. Avu reflexul de a închide ochii.

„Câtă vreme țin ochii închiși, nu se va întâmpla nimic, gândi ea. Lentilele or să rămână inerte. Au nevoie de privirea mea ca să funcționeze.”

— Deschide ochii! porunci animalul. Nu te mai opune. Privește-mă! Este un ordin!

Peggy ieși din bucătărie și o luă la fugă pe coridor. Alerga încercând să-și păstreze ochii închiși, ceea ce nu era deloc simplu. Se ciocni de mai multe ori de tocurile ușilor. Câinele alergia în urma ei.

„O să mă oblighe să mă opresc și să ridic pleoapele, își repeta ea, n-o să pot să-i rezist.”

Gândurile animalului se insinuai în capul ei, căutând să preia controlul corpului. Le simțea cum încercau să le comande picioarelor să se oprească din fugă, să se-ntoarcă.

Când ajunse în pragul sufrageriei, își prinse piciorul într-un covor și se prăbuși pe parchet. Din reflex, deschise ochii și întinse mâinile ca să-și amortizeze căderea. În timp ce atingea dușumeaua, privirea îi căzu pe un șoarece, care se strecura de-a lungul unei plinte. Minusculul animal mergea cu pași mărunți, scoțând un chițait îngrozit. Nu era decât un biet șoricel cenușiu, mare cât un deget, dar, cum îl atinse privirea fetei, și începu să crească nemăsurat. Într-o fracțiune de secundă, deveni mai mare decât o pisică... decât un câine...

Înmărmurită, Peggy Sue nu reușea să-și ia ochii de la incredibilul fenomen... iar șoarecele creștea într-una. Era acum de dimensiunea unei vaci, și ghearele lui răcăiau parchetul în mod amenințător.

— Încetează! urlă mental câinele albastru, încetează să-l mai privești!

Cu un gest, Peggy își scoase ochelarii și-i aruncă departe; vai! răul era comis. Șoarecele cenușiu mergea prin mijlocul salonului. Avea statura unui cal, iar blana îi scârțâia frecându-se de pereți. Acum, că era uriaș, nu mai părea atât de drăguț. Dinții, mai ales, păreau îngrozitor de lungi. Mirosea mobilele examinând fiecare lucru cu ochii lui negri, mari ca niște bile de bowling. Dintr-odată, îl zări pe câinele albastru, care părea minuscul în comparație cu propria lui talie. Deschizând botul, își întinse gâtul, încercând să-l înghită.

Corcitura fu salvată de Peggy, care, în extremis, îl apucă de pielea spatelui și îl împinse în direcția bucătăriei.

— Închide ușile! clănțănea din dinți câinele. Închide ușile... o să vină după noi!

Fata se supuse pe pipăite, căci nu vedea mare lucru. Mirosul șoarecelui uriaș umplea toată casa. Se auzea blana frecându-se de pereți ca o perie uriașă.

— Vezi, bâigui Peggy, în timp ce împingea frigiderul în fața ușii de la bucătărie. Ți-am spus că asta o să ducă la o catastrofă.

— Nu pot să intru în contact cu el, mârâi câinele. Este tâmpit, n-a stat niciodată la soare. Face parte dintre acele animale nocturne care se ascund când se face ziuă. Creierul lui este de nepătruns... prea primitiv ca să fie sensibil la telepatie. Cred că-i hotărât să ne sfâșie. Îi e foame...

„Ochelari blestemați!” gândi Peggy Sue ghemuindu-se într-un scaun. Nu știa dacă cele două uși pe care avusese timp să le-nchidă or să

reziste la atacurile rozătorului. Lovituri surde zgâlțâiau pereții. Șoarecele se enervase.

— Ziceai că fenomenul e trecător, făcu câinele albastru. Cât timp mai e până redevine minuscul?

— N-am nicio idee, suspină adolescenta ridicându-și mâna dreaptă, disproporționată.

Ciuli urechea, căci loviturile încetaseră. Un fel de ronțăit continuu le înlocuise.

— Ce se întâmplă? întrebă fata.

— Roade ușa, suspină câinele albastru. Șoarecii sunt foarte bine dotați pentru asemenea lucruri, nu știai? Și cu dinții pe care-i are, ăsta n-o să piardă prea multă vreme.

Se apropiară unul de altul, cu ochii ațintiți spre ușa bucătăriei. Coridorul răsuna de zgomotul ca de pilă.

— Mi-ai salvat viața, murmură câinele. Nimic nu te obliga s-o faci. N-o să uit niciodată.

Peggy Sue nu spuse nimic, murea de frică. Un miros de pilitură plutea în aer. Își imagina dinții șoarecelui transformând lemnul ușii în fâșii lungi. Se auzi un trosnet.

— Primul obstacol a cedat, anunță lugubru câinele albastru.

Parchetul gemea sub greutatea șoarecelui care, acum, se apropia de bucătărie. Incisivii lui se lovira de ușă, care rezistă la lovituri.

„O s-o roadă..., gândi Peggy. Mai avem un sfert de oră de răgaz, cel mult.“

Se apropie de fereastră, dar aceasta era prevăzută cu gratii. Obsedat de un eventual jaf, notarul dotase toate camerele de la parter cu gratii de neclintit.

„Suntem terminați, își spuse fata, dacă șoarecele intră aici, o să fim incapabili să-i ținem piept.“

Examină în zadar bucătăria, care funcționa cu electricitate.

„Dacă era alimentată cu gaz, gândi ea, am fi improvisat un fel de aruncător de flăcări cu țeava.“

Nu, hotărât. Nu era nimic de făcut, erau definitiv prinși în capcană.

— Încerc să intru în contact cu el, suspină câinele albastru, dar spiritul lui este la fel de dur ca o piatră. Gândurile mele alunecă pe suprafața lui. Îi e foame, asta-i tot ce-l preocupă.

Nu reuși să spună mai multe pentru că, în mijlocul ușii, se căscă o gaură! Dinții șoarecelui apărură în spărtură și începură s-o lărgească.

Peggy Sue și câinele se traseră înapoi, spre fundul bucătăriei, cu spatele lipit de perete. Rozătorul mărunțea ușa cu o viteză amețitoare. Incisivii lui munceau cu eficiența unui topor pentru butuci. Dintr-odată, ușa se prăbuși, iar botul animalului pătrunse în bucătărie. Nasul lui roz adulemeca, încercând să identifice mirosurile celor două prăzi tremurânde care se ascundeau acolo.

— Nu, urlă Peggy, ridicând brațele ca să-și apere fața.

Realiză atunci că mâna ei dreaptă căpătase un aspect normal!

„Ar trebui să se-ntâmpile la fel și cu șoarecele, gândi ea, plină de speranță. Să mai rezistăm cinci minute! Cinci minute amărâte!”

Rozătorul forța deschiderea, crăpând pereții. Dacă locul nu ar fi fost îngust, ar fi intrat de mult. Dinții lui pocneau în gol, mustățile biciuiau aerul, făcând să cadă farfuriile aliniate pe bufet.

În fine, când gura imensă se pregătea s-o înghită pe Peggy Sue, animalul parcă se dezumflă... În trei secunde își relua dimensiunea inițială și se rostogoli, minuscul, pe dalele din bucătărie, unde rămase zăpăcit.

Imediat, câinele albastru sări pe el... și-l înghiți.

— A fost cât pe ce, murmură Peggy, când își veni în simțiri.

— Ai avut dreptate, mormăi câinele. E mai bine să nu folosim ochelarii diabolici, sunt de necontrolat. Dacă mă micșorez brusc în mijlocul

unei lupte, pentru dușmani va fi o joacă să mă ronțăie rapid.

Hotărâra împreună să-ngroape lentilele extraterestre în grădină. Apoi, Peggy Sue îi ceru câinelui s-o conducă în oraș.

— Trebuie să găsesc un optician, explică ea. Nu pot să stau așa. Trebuie să-mi arăți drumul.

— OK, o să te conduc, spuse corcitura. Întotdeauna am visat să fiu câinele unui orb.

Porniră la drum. Peggy Sue nu-și făcea iluzii, n-o să reușească s-o contacteze pe Azéna, zâna cu părul roșu; totuși, spera să găsească în rezervele magazinului o pereche de ochelari obișnuiți, care s-o ajute să distingă aproape normal ceea ce o înconjură. Se mulțumea cu asta până ce situația se îmbunătățea.

Ziua, câinele albastru participa la ciudate reuniuni, în timpul cărora comunica prin telepatie cu semenii lui. Aceste dezbateri interminabile nu păreau deloc liniștite, căci se ajungea adesea ca animalele prezente să-și manifeste iritarea arătându-și colții sau răsărind pământul cu vârful copitei.

„Nu se pun de acord între ele, gândi Peggy Sue. În după-amiaza asta chiar, am crezut că marele câine roșu o să sară la vaca maronie, ca să-i sfășie beregata.“

Se confesă „șefului” ei, care-i răspunse:

— Mă consideri rău, dar n-ai nicio idee despre tot ce fac pentru oamenii din rasa ta. Vă apăr, gata să mă compromit în ochii tovarășilor mei de luptă. Majoritatea animalelor din comitet sunt extremiste, mă consideră prea tolerant. Cer să se meargă mult mai departe cu reformele... și mai repede. Nu mi-e întotdeauna foarte ușor să le stăvilesc exagerările. N-am cum să-ți mai ascund: unii vă vor pielea. Vă consideră niște criminali care trebuie pedepsiți cât mai sever cu putință. Dar, pe de altă parte, n-ai cum să faci o vacă să fie rezonabilă, când și-a văzut toți vițelii plecând spre abator... și asta ca să satisfacă lăcomia oamenilor.

*

În timpul săptămânii, Peggy Sue obținu permisiunea de a se duce să-și vadă familia. Își găsi mama și sora foarte obosite.

— Eu lucrez la fabrica de țesături, îi explică mami. Cum nu mai sunt stofe sintetice, am improvizat un atelier care prelucrează fibrele vegetale și nu-i ușor, iar majoritatea dintre noi nu știe nimic despre asta. Trebuie totuși făcute repede.

Asta pentru că animalele cer din ce în ce mai multe haine... Ieri, unei juninci i s-a părut că șeriful, Carl Bluster, nu i-a acordat respect... l-a obligat să-și mănânce pălăria.

— Evident, rânji Julia descoperindu-și sora, tu te lăfăi în case frumoase din cartiere selecte, ai devenit protejata câinelui albastru!

Cum discuția risca să se învenineze, Peggy Sue plecă mai repede decât era prevăzut. Decise să profite și să afle noutăți despre Dudley.

Melinda, vaca, trăia tot la ferma unde se născuse, de unde totuși îl alungase pe exploatator. Spre deosebire de câinele albastru, detesta costumele „șic“ și prefera hainele groase de calitate, din material de blugi. Găinile năpădiseră locuința și stăteau cățărare pe bufete, dulapuri, acoperind mobila cu găinaț.

Ascunsă în spatele unui tufiș, Peggy Sue îl spiona pe Dudley. Băiatul părea epuizat, bolnav. Se agita, cu pieptul gol, îmbrăcat cu o salopetă prea largă și cu o pălărie de pai pe cap. Peggy îi studie trăsăturile obosite, fața cenușie. Îi făcu semn să se apropie. Băiatul ezită, aruncă o privire în direcția fermei, apoi alergă, cu spatele îndoit.

— Nici nu bănuiești, gemu el, îngenunchind lângă Peggy. E un calvar. Mă hărțuiește tot timpul... Mă lovește cu cornul telepatic, ceea ce mă îndoiaie. Am impresia că sunt sfâșiat pe interior.

— E atât de rea? șopti fata. E adevărat că n-arăți prea grozav.

Întinse mâna ca să mângâie fața slăbită a băiatului. Era atât de preocupat, că nici nu-și dădu seama.

Dând deoparte stofa salopetei de lucru, arătă cu degetul un hematom care-i păta partea stângă, chiar sub linia coastelor.

— Vezi, spuse el. Nu-i doar rodul imaginației mele. Loviturile de corn lasă urme serioase. Am vânătăi peste tot unde mă lovește.

— Este un efect al convingerii psihice la care ești supus, șopti Peggy. Dacă tu crezi asta, corpul tău o crede și ei. Asta-i capcana. Nu trebuie să cedezi sugestiei. Dacă începi să crezi în realitatea acestor lovituri de corn, o să-ți vezi burta deschizându-se când nimeni nu te-atinge. Trebuie să-ți repeți că-i doar o iluzie.

— Ușor de zis! râse amar Dudley. Se vede că nu ești tu cea care încasează loviturile!

Tremura de furie și de neputință. Fata simțea că-i gata să devină răutăcios.

— E un fel de vis cu ochii deschiși, insistă ea.

Vorbea degeaba, Dudley n-o asculta.

— Vreau s-o șterg, gâfâi el. Seth Brunch are dreptate, trebuie să luăm drumul partizanilor, să ne-ascundem în pădure și să organizăm rezistența. Când o să găsim mijlocul de a ne apăra de sugestiile hipnotice, o să ne-ntoarcem înarmați și o să masacrăm toate aceste animale ale diavolului!

— Nu, imploră Peggy. Nu te duce în pădure, asta ar fi o greșeală...

— Termină să te smiorcăi! îi aruncă băiatul, ridicând mâna. Nu știi despre ce vorbești. Nu ești în măsură să dai sfaturi. Crezi că nu știu cum huzurești la câinele albastru?

Fără să-i lase fetei timp să se apere, o trase spre el și murmură:

— Loviturile de corn sunt una, dar lucrurile nu se opresc aici... E și mai grav.

Peggy Sue îl cercetă speriată. Avea o expresie halucinantă și gura îi tremura.

— Vaca asta..., se bâlbâi Dudley, această Melinda... este pe cale să mă transforme.

Primul gând al adolescentei fu că prietenul ei își pierdea mințile; trebui să facă un efort ca să nu-și trădeze aceste gânduri. Dudley reluase discuția.

— Este... este greu de explicat, bâigui el, o simt, pricepi? Sunt semne exterioare care nu te-nșeală. Uite! Privește-mi mâinile... atinge-le!

Peggy Sue se supuse. Imediat se strâmbă. Mâna băiatului era acoperită de un păr aspru, de culoare deschisă. Nu semăna cu puful obișnuit. Înțepeni, înspăimântată.

— Vezi! triumfă Dudley. Acum nu mai ești atât de sigură pe tine. Este păr de animal... am peste tot. Este gata să m-acopere.

— Ce vrei să spui? respiră Peggy.

— Vreau să spun că Melinda îmi manipulează creierul ca să-mi modifice organismul, anunță cu duritate prietenul ei.

— Orga... organismul tău? repetă Peggy Sue.

— La naiba! explodează Dudley, nu te prinzi? Ceea ce-mi acoperă brațele este păr de vacă! *Mă transform în vițel!*

În alte împrejurări, adolescența ar fi izbucnit în râs, astăzi, vai! simțea că tovarășul ei spunea adevărul.

— Dar de ce? șopti ea.

Dudley coborî ochii.

— Eu... eu cred că înțeleg, murmură el. Vrea să-i înlocuiesc fiii asasinați de măcelarii din Point Bluff. Asta o să fie pedeapsa mea. I-au fost luați atâția viței, acum ea cere despăgubiri. Ea... o să mă transforme încet-încet. Profită că dorm ca să-și inoculeze ordinele în spiritul meu, iar lucrurile se schimbă, zi după zi. Încep să am vise ciudate... mă văd pascănd pe șes... Mestec iarbă din plin. Și o găsesc bună!

Ridică fruntea. Privirea lui trăda o suferință îngrozitoare.

— Și-apoi, am tot timpul dureri de cap, suspină el. Aici... și acolo (își atinse fruntea de o parte și de alta a sprâncenelor). Este clar localizată... Am impresia că-mi cresc coarneau. Pipăie... spune-mi dacă simți ceva.

Peggy atinse ușor capul băiatului. Acum, dacă privea mai de aproape, realiza că fizionomia lui Dudley se schimbase, într-adevăr. Niciodată, până acum, nu avusese o frunte așa... bombată.

„Este adevărat, gândi ea, îngrozită. Ai zice că-i pe cale să i se modifice cutia craniană.”

Își mușcă buzele ca să nu geamă. Degetele tocmai descopereau două noduri care aduceau a protuberanțe osoase în formare. Nu se putu împiedica să nu se gândească la acei muguri de coarne care apar pe fruntea vițelilor când încep să crească.

— Deci, acum mă crezi? o întrebă nervos Dudley.

— Da, recunosc eu.

— Asta face parte dintr-un plan, izbucni băiatul. Un plan general care-i privește pe tineri, pe copii. Vacile cer reparații pentru toți vițelii care le-au fost luați... Vor să „adopte” copii în loc de despăgubiri, fără să le ceară părerea. Vor să-i transforme. Au această putere și n-or să ezite s-o folosească. Deja au început.

Își ascunse fața în palme.

— Nu mă privi! urlă el dintr-odată. Văd că te dezgust. Nici eu nu îndrăznesc să mă apropiu de-o oglindă. Mi-e frică de ce-o să descopăr în ea. În câteva săptămâni, o să-ncep să umblu în patru labe, și apoi...

Peggy Sue voi să-l ia de mâini ca să-l încurajeze, dar contactul cu părul aspru care acoperea acum pielea băiatului o făcu să frisoneze. Nu putu să-și ascundă dezgustul.

— Nu te-nvinuiesc, suspină Dudley, care observase mișcarea de repulsie a prietenei sale. Dar pricepi de ce vreau să plec? N-o s-aștept să fiu schimbat în vițel. Prefer să mă alătur grupului lui Seth Brunch, chiar dacă asta o să mă coste viața. Chiar dacă în pădure e ceva chiar mai periculos decât animalele din Point Bluff.

— Înțeleg, murmură Peggy. Eu... eu nu știu ce să spun... Aș vrea să te ajut...

— Nu-i nimic de făcut, mormăi Dudley, în afară de a le lichida pe aceste blestemate de animale înainte să fie prea târziu. Vreau să fiu de folos.

Ține-ți gura, e tot ce-ți cer. Acum du-te, înainte ca Melinda să nu-mi remarce absența.

Peggy Sue se ridică.

„Este poate ultima oară când ne vedem”, gândi ea, cu inima strânsă de o oribilă presimțire.

Dudley deja îi întorsese spatele.

— Du-te! repetă el, cu o voce din care răzbătea răutatea. Nu vreau mila ta.

Fata fugi, abia stăpânindu-și lacrimile.

În timp ce mergea, îi trecu prin minte un gând îngrozitor. *Și dacă ce i se întâmplă lui Dudley i se întâmplă și ei?* Câteva secunde fu incapabilă să înainteze. Frica o imobilizase în mijlocul drumului. Revedea umflăturile de pe fruntea băiatului, părul aspru care-i acoperea brațele...

Deveni conștientă că și câinele albastru era în stare să-i joace o festă asemănătoare. De altfel, de când dormea în nișă, visase de mai multe ori că alerga în patru labe prin grădină ca să dezgroape oase. În lumina dezvăluirilor lui Dudley, aceste fantasmagorii nocturne căpătau o dimensiune mult mai îngrijorătoare.

Imediat, își cercetă brațele goale, ca să verifice dacă nu apăruse vreun păr suspect. Își pipăi nasul, ca să se asigure că nu se schimbase în trufă. Nu descoperi nimic neliniștitor, dar își jură c-o să fie vigilentă. Puterea mentală a animalelor depășea ceea ce își imaginase, forța lor de sugestie ajungea uneori să subjuge creierul și organismul oamenilor, până la a-i face să creadă orice, chiar dacă deveneau mutanți.

*

Când ajunse la casa notarului, auzi fluierături în tufișurile care mărgineau drumul, ca și cum cineva căuta să-i atragă atenția. Privind pe deasupra umărului, distinsese o formă ghemuită în tufișuri.

— Sunt eu, șopti o voce de fată, Sonia... Sonia Lewine.

Peggy Sue se asigură că nimeni n-o observă și se strecură prin frunziș.

— De trei zile încerc să-ți vorbesc, mormăi Sonia, dar blestematul tău de câine albastru stă cu ochii pe tine fără încetare, așa că a trebuit să m-ascund și s-aștept.

— Dar..., bâigui Peggy, credeam că tu...

— C-am ajuns înapoiată mintal? glumi Sonia. Da, asta s-a întâmplat. Multă vreme am stat în ceață, e adevărat, dar mi-am revenit. Cum totul mergea pe dos, am preferat să continui să fac pe idioata, din prudență, și în felul ăsta nimeni nu m-a băgat în seamă.

Peggy Sue se aruncă de gâtul prietenei sale și o strânse la piept.

— Cât sunt de fericită! șopti ea. Te credeam pierdută pentru totdeauna.

— Mi-am revenit greu, suspină Sonia. La naiba! Eram gata să rămân fără minte cu nenorocitul ăsta de soare.

Se îmbrățișară din nou, ștergându-și lacrimile.

— Știi, murmură Sonia, lucrurile merg și mai rău decât vă imaginați. Asta voiam să-ți spun. Când aveam creierul scurtcircuitat, am descoperit din întâmplare că sunt branșată la frecvența folosită de animale. Nu știu de ce, se-ntâmplă să captez în parte emisiile lor telepatice și să ajung să le-nțeleg. Oh! Nu pe toate, bineînțeles...

— Poți... poți să-i ascuți? exclamă Peggy, *fără voia lor?* Este formidabil! Nimeni nu poate s-o facă.

— Nu te entuziasma, făcu Sonia Lewine. Nu-i ceva hi-fi! Captez frânturi de gânduri... imagini. Animalele comunică mult prin imagini. Proiectează în spiritul prietenilor lor filmulețe care seamănă cu reclamele de la cinema. În general sunt criptate... de neînțeles, dar unele dintre ele pot fi privite. Și-am văzut câteva dintre ele. În orice caz, destul ca să mă ia cu frig pe șira spinării. Cred c-am înțeles ce se pune la cale.

Peggy Sue se grăbi s-o pună pe Sonia la curent cu ce i se întâmpla bietului Dudley.

— Asta merge pe ideea celor pe care le prevedeam, făcu prietena ei, clătinând din cap. În mare, în prezent sunt două clanuri, moderații și extremiștii. Moderații vor să fie despăgubiți de prejudiciile suportate. Vacile cărora li s-au omorât vițeii vor, la rândul lor, să le ia oamenilor copiii. Asta i se întâmplă lui Dudley. Ei numesc asta „adopție punitivă”.

Peggy simți cum i se ridică părul pe ceafă.

— Pot realmente să ducă transformarea până la capăt? întrebă ea, cu gâtul uscat.

— Nu, nu cred, răspunse Sonia. Dar Melinda va reuși să șteargă amintirile umane ale lui Dudley. O să le pună în loc pe ale ei și o să-i inducă bietului băiat gusturi și obiceiuri de ierbivor. O să se-apuce să meargă în patru labe, o să pască iarbă... o să mugească și o să dea lovituri de corn oamenilor care vor încerca să se apropie. Corpul lui se va transforma, dar nu total. O să fie ceva mai ales mental.

— Dudley n-o să-și mai amintească de nimic? gemu Peggy Sue. Nici de tine, nici de... *mine*?

— Nici chiar de părinți, confirmă Sonia. O să se creadă vițel și va acționa ca atare. Și este valabil pentru toți copiii pe care animalele vor decide să-i adopte... sau, mai degrabă, să-i „convertească”.

— Ai zis că-s două grupuri antagonice, îi aminti Peggy Sue. Care e a doua?

— A doua vrea război total, suspină Sonia Lewine. Strânge revanșarzi extremiști care cer dreptate. Animalele care alcătuiesc această grupare consideră că omul trebuie să plătească pentru crimele lui alimentare. Ne reproșează c-am sacrificat milioane de animale pe altarul abatoarelor. Spun că apoi le-am hăcuit ca să răspândim resturile lor în galantarele congelatoarelor din supermarketuri. Nu încetează să repete că frații lor, surorile, copiii lor au sfârșit

în farfuriile noastre sau între feliile de pâine ale hamburgerilor noștri. Pentru toate aceste crime, consideră că va trebui să fim pedepsiți.

— Dar cum? se neliniște Peggy Sue.

— Obligându-ne să ne sfâșiem între noi, evident, mărturisi Sonia. Pedeapsa ne va fi pe măsura crimelor comise.

— Vrei să spui..., se bâlbâi Peggy. Vrei să spui că pot acționa asupra spiritelor noastre ca să ne oblige să ne comportăm ca niște canibali?

— Exact, confirmă Sonia. Nu se vor mulțumi să ne aplice vechiul principiu al sugestiei, pe care l-au folosit și de care au abuzat de când au luat puterea. Asta ar fi simplu. Vrei să știi cum vor proceda? Mai întâi, îi vor lipsi pe copii și pe tineri de cuvânt, forțându-i să grohăie ca purceii de lapte... apoi, vor acționa asupra minții adulților, pentru a-i convinge că toți acești puști sunt niște porci și nimic mai mult. Ele știu cum să facă trucul ăsta. Pentru animale, este ceva elementar. N-o să le fie greu să-i convingă pe părinți să vadă porci în locul propriilor lor urmași.

— Dar ce speră acționând astfel?

— Nu fi proastă, Peggy! Foametea amenință, nu ești conștientă încă? Rezervele din supermarketuri vor fi curând epuizate. Majoritatea rafturilor sunt goale. Trăim în circuit închis de prea multă vreme. Nu primim nicio livrare din exterior. Asta nu poate continua. De când locuiești tu la câinele albastru, lucrurile s-au deteriorat; șeriful a trebuit să ia măsuri de raționalizare. Oamenii nu mai au dreptul să cumpere ce le trece prin minte, nici să facă provizii. Se strânge cureaua. Nu exagerez. Sărăcia se instalează, curând or să-nceapă să se bată pentru o simplă cutie de conserve.

— În... înțeleg, bâigui Peggy Sue.

— Când mâncarea o să devină o obsesie, continuă Sonia, adulții nu vor mai avea decât un gând: să pună în frigare acel purcel de lapte

necunoscut care se încăpățânează să locuiască în camera copilului lor. Și purcelușul va fi chiar...

— Fiul lor, completă Peggy.

— Exact, confirmă Sonia Lewine. Iată răzbunarea animalelor. Să-i oblige pe oameni să-și mănânce propriii copii, așa cum altădată mâncau vițeeii, oile, mieii.

— Trebuie preveniți tinerii, adăugă Sonia, trebuie făcut un anunț la liceu, fără întârziere.

— Nu știu dac-or să ne creadă, obiectă Peggy, eu sunt mai degrabă prost văzută... în timp ce pe tine te consideră țicnită.

— Știu, suspină Sonia. Trebuie încercat totuși.

Cuvintele Soniei îi atraseră atenția lui Peggy Sue asupra problemei alimentației. De când intrase în serviciul câinelui albastru, adolescența se hrănea mai ales cu spaghete cu roșii și pizza congelată, pe care le găsea în dulapurile și congelatorul casei stăpânului. Nu-i trecuse prin cap că afară situația putea fi altfel. Iarba, fructele și legumele, devenite albastre, aveau un gust îngrozitor. Oamenii nu reușeau să le mănânce. Numai animalele se acomodaseră. În aceste condiții, era destul de greu pentru oameni să devină vegetarieni! Încă o dată, Invizibilii împărtășiră și unora, și altora cărți false.

După-amiază, în timp ce-l însoțea pe câinele albastru la o nouă întrunire politică, cercetă străzile și magazinele cu atenție. Văzu că nu era decât o singură cutie de conserve pe rafturile supermarketului. În afară de produsele de întreținere, nu mai era nimic!

Se făcea foarte cald. Soarele albastru răspândea o lumină nesănătoasă, *groasă*, prin care lucrurile și oamenii păreau că vibrează ca pe fundul unui lac. Sub pălăria ei de pai cu boruri largi, Peggy Sue transpira. Puținii oameni pe care-i întâlnise aveau aceeași fizionomie slăbită, același aer bolnav. Sonia Lewine nu exagerase; orașul era pradă foametei. Lipsiți de posibilitatea de a se orienta spre o hrană exclusiv vegetală, oamenii mureau de foame.

„Mecanismul capcanei se pune în funcțiune”, gândi Peggy.

Trebui să-ștepte sfârșitul discuțiilor, cu pălăria câinelui albastru pusă cuminte pe genunchi. Când consfătuirea animalelor se termină, o luă pe

drumul spre casa notarului, mergând în urma „stăpânului” său, la zece pași în spatele lui. Corcitura era tulburată, asta se vedea din felul în care își clănțanea maxilarele și-și agita capul.

— Nu-i în regulă? întrebă ea.

— Nu, admise el. Lucrurile sunt pe cale să-mi scape. Eu sunt un moderat și sunt considerat prea indulgent față de oameni. Sunt depășit de fracțiunea Partidului animal. Lucrurile nu evoluează cum am sperat. Oamenii crapă de foame... dar și carnivorii. Rezervele de hrană se termină, pateurile, crochetele, totul s-a topit ca zăpada la soare. Contam pe o revoltă ca să dispunem de cadavre umane, care ne-ar fi furnizat o excelentă carne de măcelărie. Vai, această revoltă n-are loc. Seth Brunch completează prea mult, dar nu se decide deloc să treacă la acțiune. Câinii, vulpile, dihorii, pisicile, dingo, coioții, lincșii... toți carnivorii din oraș și din câmp cer astăzi hrană. Se agită. Cer instaurarea unui tribunal care să judece și să-i condamne pe toți criminalii umani care au profitat de asasinarea animalelor: măcelari, șefi de restaurante... dar și complici ai lor: bucătarii, chelnerii.

Peggy Sue simți un nod în gât.

— În felul ăsta, șopti ea, puteți condamna și clienții, adică toată populația din Point Bluff.

— Nu glumi, suspină câinele. Cred că se gândesc și la asta. Cu cât vor fi mai mulți condamnați, cu atât va fi mai multă mâncare. Sora ta, Julia, face parte din lot.

— Știu, gemu fata. Nu pot face nimic ca să-i liniștesc?

— Le e foame! mârâi interlocutorul ei. Și după ceva timp, o să fiu și eu ca ei. (Clănțani din dinți, în urmărirea unei muște imaginare. După un moment adăugă:) Vacile sunt și mai dezlănțuite, cer dreptate. Pregătesc o răzbunare de mare amploare. Ele... ele vor să-i oblige pe părinții umani să-și devoreze copiii.

— Mi s-a spus, mărturisi Peggy. Credeam că-i vorba de un zvon fantezist.

— Vai, nu, suspină câinele albastru. Sunt foarte hotărâte să se răzbune. Cel mai rău e că au și mijloacele. Planul poate reuși pentru că au acum puterea mentală necesară să-l pună în practică. Dacă se unesc, reușesc să-i hipnotizeze pe adulți și să-i facă să vadă ce vor ele. În realitate, este destul de simplu, atâta vreme cât se pot insinua în gândurile unui individ. Dacă voiam, te-aș fi putut face să crezi că acești copaci sunt din ciocolată și te-ai fi aruncat să le mănânci coaja. Nici nu ți-ai da seama că-i o iluzie. Ai mesteca rumegușul, ai avea limba plină de așchii, și totuși ai mai vrea.

Vocea lui suna din ce în ce mai îndepărtată în mintea lui Peggy Sue. Considera, fără îndoială, c-a spus prea multe.

— Te-ai opune dacă i-aș preveni pe tinerii din colegiu? întrebă ea.

— Nu, răspunse câinele. Dar asta n-o să folosească la nimic. Undele sugestiei or să preia controlul minții lor fără să poată schița cea mai mică rezistență. Nu aveți destulă putere mentală ca să le respingeți. Sunteți copii, putem să vă facem să credeți tot de dorim.

Părea obosit și dezarmat. Dintr-odată, se-ntoarse cu fața ca s-o privească pe fată în ochi.

— O să-ți redau libertatea, spuse el. Sunt amenințat. Nu-i imposibil ca tovarășii mei de luptă să-ncerce să mă asasineze. Nu vreau să fii victima furiei lor. M-ai servit bine și-ți mulțumesc. Acum du-te, întoarce-te acasă. Nu ți-am ascuns nimic, știi ce-o să urmeze, încearcă să scapi cât mai bine posibil. De fapt, țin mult la tine. Într-o altă viață, aș fi fost mulțumit să fiu câinele tău... m-ai plimba, ne-am juca împreună, mi-ai povestit necazurile tale. Vezi tabloul: o puștoaică îndrăgostită și o javră credincioasă, mereu gata să alerge după mingea care i se aruncă.

Peggy schiță un gest în direcția lui. Se dădu înapoi.

— Du-te! spuse el, arătându-și colții. Acum, fiecare pentru el.

Și, întorcându-i spatele adolescenței, începu să alerge pe drumul nesfârșit, ridicând în urma lui un nor de praf.

După ce ezită un timp, Peggy Sue se hotărî s-o ia pe unde venise și să se-ntoarcă în oraș.

Când ajunse la școala dezafectată, transformată în locuință colectivă, Peggy fu frapată de înfățișarea slăbită a Juliei și a lui mami.

— Se vede c-ai mâncat cât ți-a fost foame! rânji sora ei, în loc de „bun venit”. Ia uite ce obraji rotunjori!

Mama interveni ca să le ceară să vorbească mai încet, dar părea epuizată.

— N-ai adus nimic? întrebă ea.

Peggy Sue încercă, în șoaptă, să-i explice faptul că animalele carnivore sufereau și ele de lipsa de hrană. Vedea clar că n-o credeau.

— Toate rezervele sunt epuizate sau aproape, insistă ea. Iar câinele albastru nu mai reușește să-i facă să se supună.

— Ce tot povestești aici? se neliniști Julia. Vrei să spui că au în vedere să ne mănânce?

— Cam așa ceva, admise Peggy.

*

În aceeași noapte, în tovărășia Soniei Lewine, ceru directorului colegiului să convoace elevii în sala de mese. Încetaseră să mai țeasă și să mai coasă haine de mai multe zile, căci animalele nu se mai prezentau la probe. Când tinerii se adunară, Peggy Sue luă cuvântul și expuse în amănunt diferitele amenințări care planau asupra Point Bluff. Vai, în timp ce vorbea despre transformările și canibalismul părintesc, vocea îi fu acoperită de fluierături și de huiduieli. Refuzau cu înverșunare

s-o creadă. Nici Sonia Lewine nu avu mai mult succes. Era tratată ca o debilă mintal, iar unii o sfătuiau să se-ntoarcă la grădiniță, să învețe alfabetul.

— Creierul tău are tot atâta capacitate de gândire cât o omletă mexicană! strigă un băiat cu fața acoperită de coșuri.

Numai Seth Brunch rămase tăcut, cu sprâncenele încruntate. Peggy Sue fu convinsă că el nu pune deloc la îndoială informațiile. Conferința se transformă într-un haos și directorul trebui să intervină ca să restabilească liniștea. La ideea că părinții lor puteau să-i ia drept purceluși de lapte și să-i mănânce, unii adolescenți se tăvăliră de răs. Sonia avea lacrimi în ochi.

— Măcar am încercat, suspină Peggy, lipindu-se de ea.

— Ce înseamnă nebunia asta? întrebă șeriful, care asistase la intervenția celor două fete. V-ați pierdut mințile? Vreți să creați panică?

— N-am spus decât adevărul, strigă Peggy Sue. În scurt timp, tinerii din Point Bluff vor fi nevoiți să înfrunte lucruri îngrozitoare.

— Astea-s prostii! o ironiză Carl Bluster.

Peggy încercă să-și păstreze calmul și să nu izbucnească în lacrimi sub efectul enervării.

Sala se goli în harababură și râsete.

„Situația îi sperie prea tare, gândi Peggy Sue, nu vor să privească realitatea în față.“

Cele două prietene rămaseră singure. De la începutul evenimentelor, majoritatea sălilor de clasă erau goale. Adolescenții rătăceau pe câmp, în căutare de hrană. Totuși, nu intrau în pădure, căci mulți dintre cei care făcuseră imprudența de a nu respecta acest *no man's land* nu se mai întorseseră niciodată.

Peggy Sue și Sonia deciseră să se ducă să-i facă o vizită lui Dudley. Văzându-le trecând, trei băieți

scoaseră grohăituri de porc.

— Imbecilii, suspină Sonia. Încercăm să le salvăm viața și ei se-ntorc tot împotriva noastră.

Ieșiră din clădire și o luară pe drumul care ducea la ferma unde prietenul lor era ținut prizonier. Era lună plină. Uriașă, umplea tot cerul. Cele două fete înaintau prin noapte, însoțite de ecoul pașilor lor. Nu îndrăzneau să mai vorbească despre ce avea să urmeze. La un moment dat, se opriră ca să cerceteze pădurea care înconjura Point Bluff ca un zid foșnitor. De acolo începea lumea liberă, lumea normală...

Ajunseră, în fine, la ferma cufundată în întuneric, ca toate clădirile locuite de animale, care nu simțeau nevoia să aprindă vreo lampă.

— Mergem? propuse Sonia.

Peggy Sue dădu din cap; îi era teamă de ce-avea să descopere. Țipătul unei bufnițe le făcu să tresară. Un șobolan se agita și încerca să se infiltreze mental în capul lor, dar n-avea destulă putere telepatică pentru a le deranja și renunță aproape imediat la incursiune.

Sonia împinse ușa de la grajd și rămase nemișcată, ca să aibă timp să i se obișnuiască ochii cu întunericul.

— Este... cineva aici, constată ea, foarte încet.

Peggy îngenunche. Era Dudley, ghemuit printre baloturile de paie. N-avea pe el decât niște pantaloni vechi, sfâșiați. Dormea. Avea pieptul acoperit de o blană aspră, bălaie. Gâtul i se îngroșase, ajungând la proporția unui gât de taur. Nasul turtit, plin de muci, avea acum aspectul unui bot. *Avea coarne...*

Nu se vedeau decât ele, țâșnind de o parte și de alta a frunții.

— Ce oroare! se înecă Sonia. El, care era atât de drăguț, ai zice că... că-i un vițel.

— Asta o să și devină, șopti Peggy.

Emoția îi făcea cuvintele aproape de neînțeles.

— Era... era atât de drăguț, repetă prosteste Sonia Lewine. Uite... uite ce-a ajuns. Ce tâmpenie!

Părea furioasă și supărată în același timp. De data asta, vorbise prea tare. Dudley se mișcă mormăind. Avea respirația grea și gesturi care deja nu mai aveau nimic omenesc. Îngrozită, Peggy observă dintr-odată că degetele băiatului erau lipite între ele, în așa fel încât să formeze un fel de copită.

— Vino, spuse ea, apucând mâna Soniei, să mergem.

În același moment, Dudley deschise ochii și o privi.

— Suntem... noi suntem, se bâlbâi ea.

Băiatul nu reacționează. Ca un animal deranjat din somn, încercă să analizeze situația, fără să priceapă bine ce se-ntâmplă.

— Nu ne recunoaște, gâfâi Sonia. La naiba! Nu știe nici măcar cine este!

Dudley se scutură, apoi, după ce mirosi paiele pe care se odihnea, se apucă să rumege câteva fire.

— Vino, șopti Peggy, trăgând-o pe Sonia afară. Nu folosește la nimic. Vaca Melinda, cea care l-a adoptat, a reușit să-i șteargă amintirile de om.

Se îndepărtară fugind ca niște nebune, iar vântul nopții le uscă lacrimile pe obraji.

*

În școala veche, la fel ca și-n oraș, totul mergea de-a-ndoaselea. Adjuncții șerifului încetaseră să mai pună pază. Ușile, altădată ferecate, se bălăbăneau. Profitând de această lipsă de supraveghere, oamenii începeau să se-ntoarcă acasă. La fel și mami și Julia. Deciseseră să se-ntoarcă în tabăra de *trailing* și se refugiase în interiorul vechii rulote.

Atmosfera era sinistră. Ajungând în camping, toată lumea se grăbise să verifice apa, uleiul, benzina, ca și cum era posibil să plece la drum,

întorcând spatele oraşului Point Bluff. Pregătirile încheiate, conducătorii maşinilor începuseră să se-nvârtească în jurul vehiculelor, aruncând priviri întunecate în direcţia pădurii. Căci acolo era problema... Deci, cine va îndrăzni să rişte primul?

— Nu trebuie decât să facem o caravană, propuse un om voinic, în ținută de pădurar. Dacă intrăm toți odată, n-o să ni se-ntâmple nimic!

Ideea lui nu încântase pe nimeni. Se puseseră pe așteptat în hârâielile enervante ale posturilor de radio, care se-ncăpățâneau să capteze vacarmul diferitelor sunete telepatice, scoase de animalele preocupate să converseze mental.

Toată lumea suferea de foame. Cei mai tineri, incapabili să reziste, mâncau fructe albastre care-i îmbolnăveau.

Mami făcuse inventarul dulapurilor din vechea rulotă și scosese din „rezerva în caz de lipsă” câteva conserve de fasole cu roșii, pe care cele două fiice se aruncară gemând de lăcomie.

— Asta n-o să ne-ajungă prea mult, suspinase ea. Măcar dac-am putea merge în pădure, sunt sigură că s-ar găsi fructe și plante comestibile. Copacii sunt stufoși. Probabil că au captat ei razele soarelui albastru. Dar ceea ce crește la nivelul solului poate n-a fost infectat... da, acolo trebuie căutat.

— O să mă duc mâine, decise Peggy Sue, dar nu spunem nimănui.

— Cum te recunosc! o luă în râs Julia. După ce te-ai lăfăit la câinele albastru, uite că vrei să faci și pe eroina!

*

A doua zi, când se luminează de ziuă, Peggy ieși din caravană în vârful picioarelor și o luă în direcția pădurii. Nu știa cum or să reacționeze Invizibili la asta, se pregătea pentru ce era mai rău. Bătu tufișurile în căutarea unor fructe sălbătice. Adună mure, precum și alte fructe

comestibile. Sub copaci era întuneric, aveai impresia că noaptea rămânea prizonieră sub copaci, în timp ce ziua domnea peste tot restul. Peggy Sue era preocupată să culeagă niște păpădie, când o emisie mentală îi trecu prin gând. Fu ca o lovitură scurtă, și fata știu că animalele telepate se ascundeau acolo, îngrămădite în desiș. Se purtă de parcă nu-și dăduse seama de nimic. Nu-i trebui prea mult timp ca să repereze trei sau patru vaci ascunzându-se în spatele copacilor.

În întunericul pădurii, prezența acestor rumegătoare tăcute, care pregăteau o ambuscadă în mijlocul tufișurilor spinoase, căpăta o dimensiune neliniștitoare. Ce făceau acolo, atât de departe de staul?

„Un comando, gândi Peggy. Un comando de vaci mute.“

Era caraghios... și înspăimântător. Fata consideră mai prudent să bată în retragere. Niciun gând straniu nu-i exploră creierul, animalele n-o luaseră drept țintă, vizau pe altcineva. Dar pe cine?

Adolescenta se-ntoarse la caravana familiei. Julia se aruncă pe mure și se mânji pe buze. Trebui s-o oprească înainte să lichideze tot coșul.

*

Peggy Sue rămase toată ziua cu ochii-n patru. În timpul după-amiezii, o agitație subită cuprinse tabăra de rulote. Aleile răsunau de țipete și de tropăieli. Oamenii se ciocneau, se îmbulzeau. Mami deschise ușa dărăpănată ca să scoată capul afară.

— Doamnă Fairway! îi strigă un vecin în T-shirt, care agita o bătă de baseball, Johnny Blackwell tocmai a descoperit un porc care se învârtea printre rulote... *un purcel de lapte*. Dacă-l prindem, o să facem un grătar extra! Veniți repede cu fetele, să fim mai mulți ca să nu-l scăpăm.

La cuvintele „purcel de lapte”, Peggy Sue ciuli urechea. Îi era frică să conștientizeze ce era pe cale

să se-ntâmples.

„Nu-i un porc, gândi ea, *este un copil...* Iată de ce stăteau vacile ascunse în pădure, se pregăteau să bombardeze tabăra cu unde hipnotice!”

Julia deja răscolea dulapurile în căutarea unei arme, a unei bâte.

— Trebuie să mergem! strigă ea, cu o voce stridentă. Dacă stăm aici cu brațele încrucișate, n-o s-avem dreptul să mâncăm din el.

Înarmată cu o fostă pușcă-harpon în care se afla o săgeată ruginită, se grăbi să iasă afară, s-o ia pe urma gloatei care urla.

— Nu pot să-i las să facă asta! strigă Peggy Sue. Trebuie să-i împiedic.

— Destul cu sensibilitățile! mormăi mama ei. Toți murim de foame și nu-i decât un porc.

— Ba nu! gemu fata. Nu-i deloc adevărat!

Scăpând din mâinile lui mami, sări jos și sfârși prin a tropăi printre ocupanții campingului, care alergau agitând ciocane, țărushi sau topoare.

— Opriți-vă! urlă ea, nu este ceea ce credeți!

Nimeni n-o ascultă. Aveau ochii ieșiți din orbite, bale de poftă la gură. Nu se gândeau decât la fleici, la pulpițe, la cotlete...

— Acolo! Acolo! țipă cineva, încearcă să se ascundă sub rulota mătușii Jenkins. Pune-ți mâna pe el, repede! Maxwell, pregătește cuțitul să-l înjunghii.

— Auziți-l cum guiță! rânji Sandra Wizcek, simte că i-a sunat ceasul.

Peggy Sue se uită la ei înmărmurită. Foamea făcuse din ei căpcăuni cu ochi înnebuniți. Dând din coate, își făcu drum prin mulțime. Se agita, arătau cu degetul spre un copil îngrozit, care încerca să se strecoare sub rulote, ca să se pună la adăpost de mâinile care voiau să-l prindă.

„Este Tony, copilul cel mic al familiei Wizcek, constată Peggy Sue. Mama lui nu-l mai recunoaște, este chiar cea mai îndârjită dintre toți. Dacă pune mâna pe el, o să-i crape capul cu bâta. “

— E Tony! urlă ea. Opriți-vă! Sunteți nebuni! Este Tony!

Fu îmbrâncită. Un bătrân îi dădu o lovitură de cot în stomac, ca să-i ia locul în primul rând. Cu suflul tăiat, Peggy trebui să dea înapoi. Din cauză că era scund, puștiul reușise să se ghemuiască departe de atingerea mâinilor adulților dezlănțuiți, dar un adolescent foarte slab, supranumit „Țiparul”, se și pregătea să se strecoare după el, cu cuțitul în dinți.

— Taie-l! urla dna Wizcek în culmea exaltării.

Peggy Sue pricepu că-i rămânea puțin timp ca să acționeze. Îi veni o idee. Întorcând spatele mulțimii, alergă în direcția pădurii. În trecere, apucă o creangă în flăcări, din focul pe care copiii din tabără tocmai îl aprindeau ca să frigă animalul. Învârtind torța deasupra capului, se aruncă în tufișuri în fața vacilor îngrămădite la umbră și agită torța sub boturile lor. Rumegătoarele dădură înapoi, speriate de flăcări. Teama le făcu să piardă controlul asupra emisiilor hipnotice. Imediat, strigăte pline de decepție se auziră din camping.

Peggy Sue continuă să-nainteze și hăitui animalele printre tufișuri, fără să ezite să le înroșească pielea. Spera ca durerea arsurilor să le împiedice să-și reia lucrarea. Foarte repede, animalele dispărură printre copaci, iar ea rămase singură, cu torța carbonizată în mână.

Când se-ntoarse, oamenii din tabără discutau aprins, fiecare acuzându-l pe celălalt că lăsase să-i scape porcul.

— Este vina micului Tony, mormăi un bărbat, l-a speriat.

— Nu mai pricep nimic, mormăi un altul. Acu' vedeam porcu', iar imediat dup-aia un puști stătea în același loc.

— Sunteți vânători proști! vocifera dna Wizcek, furibundă. Dac-ați fi fost mai rapizi, am fi avut friptura și la ora asta deja ne-am fi desfătat.

Julia, ca și ceilalți, era prost dispusă. Își agita pușca acvatică ruginită.

— Este exasperant! repeta ea. Și când mă gândesc că era aproape, mai că pusesem mâna pe el... E și vina ta, pentru că ne-ai împiedicat să ne apropiem! S-a pierdut timp din cauza ta.

Mami interveni ca s-o facă să tacă, înainte ca furia mulțimii să se-ndrepte împotriva lui Peggy Sue.

Aceasta îl căută pe Tony din priviri. Țâncul stătea ghemuit sub o masă din camping. Tremurând de groază, ținea ochii închiși ca să nu-i mai vadă pe adulții care se-ngrămădeau în jurul lui.

„I-am salvat viața, gândi fata, dar nu-i decât o partidă cu remiză, vacile extremiste or să se-ntoarcă. Țin să se răzbune. Or să meargă până la capăt.”

*

În aceeași seară, Peggy Sue trebui să facă față unei noi alerte. Un al doilea „porc” fu localizat în camping. Mami și Julia erau gata să ațipească, dar o lovitură puternică făcu ușa de metal a caravanei să tremure. Jim Bockton, un mecanic în șomaj, își vârî capul prin crăpătură și strigă:

— Ați aflat ultima noutate? Sanchezii, mexicanii care stau într-un vechi vagon mizerabil în celălalt capăt al terenului... ascund trei purcei la ei! Vă dați seama? În timp ce toată lumea moare de foame, mizerabilii ăștia ascund ceva ce-ar hrăni toată comunitatea!

— Cum de-i posibil? se miră mami, sunt totuși cumsecade, iar cei trei băieței ai lor sunt atât de drăguți.

— Între timp, i-o reteză Bockton, ascund trei purceluși la ei. Veniți cu noi? Mergem acolo în grup, ca să confiscăm hrana cu labe. Bătrânul Kurt este gata să aprindă focul.

Peggy Sue se ridică. *Trei băieți... trei purci de lapte...* Vacile își reluaseră emisiile telepatice!

De data asta, nu mai pierdu timpul parlamentând cu mulțimea, se strecură de-a dreptul în pădure.

— Mami, o imploră Julia, trebuie să mergem, dacă nu, noi nu vom primi nimic...

— Ai dreptate, capitulă dna Fairway. Nu mai putem face mofturi.

— Eu iau pușca-harpon, decise Julia... și două săgeți, pentru orice eventualitate.

Ieșiră, luând-o pe urmele lui Bockton. Peggy sări afară din rulotă și alergă spre grătar. Așa cum făcu și cu câteva ore mai devreme, fură o creangă aprinsă și o șterse spre tufișuri, în timp ce locuitorii campingului asediau vagonul Sanchezilor.

Vacile erau acolo, dar de data asta se așteptau la reacția lui Peggy Sue și fata încasă o lovitură de corn telepatică și urlă de durere. Se prăbuși cu senzația că intestinele îi curgeau din burta deschisă.

„Nu-i decât o iluzie! se strădui ea să gândească, în timp ce transpirația îi curgea pe față. Reacționează, nu te lăsa copleșită! Nu-i real. Nu te-au atins.”

Totuși, suferința îi tăia respirația. Își adună forțele și, apucând torța, păși tiptil spre vaci. Dar acum fu mai puțin înțelegătoare și le arse boturile. Rumegătoarele se dădură înapoi în dezordine. Confuzia le dezorganizase strategia mentală și fenomenul de hipnoză colectivă care lovea populația campingului se risipi dintr-odată.

Copiii Sanchez erau salvați.

„Dar n-o să pot să fiu peste tot, gândi Peggy masându-și buricul. Cine știe dacă, chiar în momentul ăsta, în Point Bluff nu sunt părinți gata să-și pună în frigare proprii copii?”

Ca să-i confirme temerile, o văzu apărând de Sonia Lewine, fără suflare.

— În oraș, lucrurile merg foarte prost, zise dintr-o suflare fata, lăsând să-i cadă bicicleta. Oamenii au înnebunit, cred că văd porci peste tot! Aleargă pe străzi agitănd furci! Deja l-au omorât pe micuțul Mickey Baldwin... puștiul ăla de zece ani, care distribuia ziarele duminica, știi? Sunt gata să-l frigă în piața primăriei... și... *și șeriful a și mâncat o bucată!*

Trebui să se depărteze ca să vomite la rădăcina unui copac. Peggy Sue o susținu și-i șterse gura cu batista.

— Vino, spuse ea, o să dormi cu mine în rulotă. Nu vreau să te plimbi singură pe străzi în seara asta.

Peggy Sue și Sonia se baricadară în spatele mașinii, cât mai departe posibil de mami și Julia, care erau disperate de la dispariția celor trei purceluși care trăiau în locuința Sanchezilor.

— Nu pricep cum au reușit să-i ascundă, mormăi Julia. Încă salivez... *Ooh! Cei trei purceluși frumoși, atât de rozalii, atât de grăsuți...*

— Taci, porunci mami, îți faci rău.

— Ce-o să se-ntâmples? gemu Sonia, lipindu-se de prietena ei. Dacă nu se găsește repede o soluție, curând o să ne vină și nouă rândul.

Acea noapte infernală semănă panică printre adolescenți. Îngroziți de sinistrul „barbecue“ din piața primăriei, tinerii nu mai aveau nicio încredere în părinții lor. Încetaseră să râdă de Peggy Sue și, dimpotrivă, o implorau să le dea sfaturi.

— Tata și mama m-au urmărit toată noaptea cu un cuțit de bucătărie în mână, se bâlbâi Mike. Dacă nu reușeam să mă baricadez în hambar, la ora asta aș fi fost mort și tranșat în cotlete!

— La fel mi s-a întâmplat și mie! se văitară alți zece băieți. La naiba! Erau ca niște demoni, cu ochii ieșiți din orbite, lingându-și buzele...

— Cel mai rău, sughiță Elisa Morton, e că dimineța nu-și mai amintesc nimic. Totul e șters din capul lor.

Tremurau la gândul de a trăi o altă noapte de groază.

— Un lucru este sigur, conchise Peggy Sue, animalelor le e greu să mențină timp îndelungat puterile emisiilor hipnotice. Aceste exerciții le epuizează. Fără îndoială, le produc mari dureri de cap, altfel ar fi reînceput de dimineță, ceea ce nu-i cazul, se vede.

— Crezi c-au nevoie să-și reîncarce bateriile? întrebă Sonia.

— Da, răspunse Peggy. În acest moment sunt lipsite de energie, dar n-o să dureze mult.

Trebuie să se urce pe birou ca să improvizeze un discurs și să le explice tinerilor că nu toate animalele vor să se răzbune.

— Radiațiile hipnotice sunt isprava unui nucleu de vaci extremiste! strigă ea.

— Și celelalte..., strigă Mike, dând din mâini. Cele care transformă copiii în viței... oare ele ne apără?

— Fără îndoială, se hazardă Peggy Sue.

Nu fu nevoie de mai mult ca să-i facă pe adolescenți să se năpustească afară din colegiu. Alergau, împingându-se, călcându-i în picioare pe responsabilul cu disciplina. Peggy și Sonia avură nevoie de un timp ca să-și dea seama că alergau în direcția fermelor învecinate, ca să-ncerce să se pună sub protecția primului rumegător care ar fi vrut să adopte „copii”.

Peggy Sue îl prinse pe Mike de mânecă, dar băiatul se eliberă cu o mișcare bruscă, ca să-ncalece pe bicicletă.

— Nu știi ce faci, îi șopti fata. N-ai văzut ce i s-a întâmplat lui Dudley?

— S-a schimbat pe bune în vițel, adăugă Sonia cu voce sugrumată.

— Mai bine să fii vițel decât mort! îi aruncă Mike și începu să pedaleze furios spre ieșirea din oraș.

— Toți și-au pierdut mințile, murmură Sonia Lewine. Te lasă mască... toate mutrișoarele astea care, acum o lună, ar fi preferat să fie trăsните de furtună decât să vină la ore cu un pulover vechi, preferă astăzi să se transforme în junincă. E prea mult! Am impresia că am vedenii!

— Le este frică, suspină Peggy. Și mie îmi este. Nu prea am chef să mă-ntorc în camping. Mă gândesc la sora mea... ieri-seară era printre cei mai dezlănțuiți.

„După ce le-am făcut vacilor, gândi ea, o să devin ținta lor. O să trebuiască să fiu atentă.“

— Nu se poate rămâne afară, se văită Sonia, este prea periculos. O să încerc să-mi aranjez o ascunzătoare în podul părinților mei. Există acolo un dulap; punând un lacăt pe interior, aș putea să mă-ncui. Ușa e zdravănă. Dacă nu știi unde să te duci, vino cu mine, este destul de mare ca să-ncăpem amândouă.

O șterse spre casă, pentru că voia să profite de lipsa emisiilor telepatiche ca să-și aranjeze ascunzătorea.

Peggy nu încercă s-o rețină. Rămasă singură, se simți și mai derutată. Liceul gol amplifică zgomotele. Peggy tresărea la cel mai mic scârțâit. Dacă o urmăreau aici, ar fi fost lipsită de apărare, pentru că majoritatea ușilor nu se-nchideau cu cheia.

În pofida tuturor celor întâmplare, decise să se-ntoarcă în tabăra rulotelor. Pe drum, văzu grupuri de adolescenți mergând din fermă în fermă ca să aranjeze o adopție salvatoare. Băieții nu ezitau să-și scoată tricourile ca să-și arate musculatura și să dovedească faptul că or să fie viței bine făcuți. Îi găsi jalnici, n-aveau nicio idee în legătură cu ce-i aștepta. Nu-l văzuseră pe Dudley rumegând paie din propriul așternut, cu ochii duși, abrutizat.

Câteva vaci, interesate de toată agitația asta, catadicsiseră să iasă din staule ca să-i examineze pe candidații la animalizare. Rumegau, placide, privindu-i cum gesticulau.

Peggy Sue ajunsese, în cele din urmă, în camping. Fu surprinsă să descopere că bărbați înarmați cu țăruși și furci patrulau printre rulote. Apropiindu-se, își recunoscuseră vecinii.

— Asta pentru cazul în care porcii se-ntorc, îi șopti Bockton. De data asta, n-o să-i mai lăsăm să scape! Poți să mă crezi!

Cum se-ndrepta spre rulota familiei, bărbatul o opri ca să-i șoptească:

— Dacă ai informații despre oameni care ascund mâncare, ai face mai bine să-mi comunici. Dacă nu, o să fie de rău... Toată lumea trebuie să colaboreze. Asta e regula. Cei care nu vor lua parte la vânătoare nu vor mânca nimic.

O fixă cu o lucire de nebun în priviri. Ei i se făcu frică și se grăbi să se urce în rulotă. Mami și Julia erau acolo, îmbufnate. Jucau cărți ca să facă să treacă timpul... și să uite de foame.

Peggy Sue începea și ea să sufere de crampe la stomac.

— Ai văzut? îi aruncă soră-sa. S-au pus santinele. Au dreptul să se uite prin rulote și în corturi în orice moment. De-asta nu trebuie trase perdelele și nu trebuie stinsă lumina. Dacă bănuiesc că te-ascunzi în întuneric ca să mănânci în secret, forțează ușa.

„Toți sunteți pe cale să vă pierdeți mințile!” ar fi vrut să le strige Peggy Sue.

Se ghemui pe canapeaua veche, prefăcându-se absorbită de lectura unui roman. În realitate, stătea la pândă, pregătindu-se de ce era mai rău. Se întreba dacă vacile recuperaseră destulă putere mentală ca să lanseze un al doilea atac hipnotic la căderea serii.

— Bietele mele micuțe, se văita mami, n-am mare lucru să vă dau. Am găsit trei punguțe vechi de alune sărate, pe fundul unei genți de plajă. Sunt expirate, dar ori asta, ori nimic.

Julia și Peggy Sue se aruncară pe mâncarea cu gust de ulei ranced, care nu făcu decât să le deschidă apetitul.

Liniștea se instalează, apăsătoare. După un moment, Peggy avu neplăcuta senzație că privirea Juliei i se lipea de umerii și de brațele goale. Era în privirea asta ceva ce nu-i plăcea, o... *poftă* total deplasată. Ai fi zis că Julia tocmai contempla o mâncare gustoasă, căreia îi simțea aroma imaginară.

— Dacă... dac-am face o partidă de cărți? propuse Peggy Sue.

Mama și sora ei nu-i răspunseră. Acum o fixau amândouă cu o atenție halucinantă. Julia întinse mâna peste masă ca s-o ciupească pe Peggy de carne.

— Au! gemu adolescența. Ai înnebunit?

Dar știa perfect ce se întâmpla cu sora ei. Știa chiar prea bine. Emisiile hipnotice fuseseră reluate! Animalele erau gata să instaleze imagini fictive în mintea adulților... imagini care, în câteva minute, o să le prezinte fiii sau fiicele sub forma unui porc.

Panica îi umplu fruntea de sudoare. Julia își trecu limba peste buze, murmurând:

— Miroase bine.

— Da, adăugă mami. E... e foarte gras... și fraged.

Peggy împinse scaunul și măsură din priviri distanța care o despărțea de ușă. Totuși, dacă iluzia era pe cale să se implanteze în mintea tuturor adulților, n-o să fie deloc în siguranță în afara rulotei.

— O s-o șteargă, șuieră mami, scotocind în sertarul mobilei de bucătărie. Dacă-l las să scape, o să-l prindă ceilalți.

Avea o expresie groaznică pe față.

„Ai zice că-i o căpcăună!”, gândi Peggy Sue, încercând să nu-și piardă sângele rece.

— Terminați! strigă ea. Știți foarte bine că sunt eu! Priviți-mă! Sunt eu, Peggy Sue! Peggy Sue!

— Ascultă cum guiță! mormăi Julia. Trebuie făcut să tacă înainte ca ceilalți să-l audă. Nu se pune problema să-l împărțim, o să-l păstrăm pentru noi. Numai pentru noi.

— Da, făcu mami. Peggy o să fie încântată să găsească două cotlete bune în farfurie!

— *Dar eu sunt Peggy!* urlă fata. Treziți-vă! Nu vă lăsați hipnotizate!

Cele două femei săriră pe ea, încercând s-o imobilizeze. Peggy trebui să se zbată din toate puterile ca să le scape. Agitația lor făcea un vacarm îngrozitor. Masa se răsturnă, o etajeră se prăbuși. Mami își agita cuțitul...

În același moment, un trosnet înspăimântător răsună și un fulger izbucni pe cer. Furtuna izbucnea deasupra orașului.

Julia și mami înțepeniră clipind din ochi, ca și cum nu pricepeau ce li se-ntâmpla.

— Unde... unde a dispărut porcul? se bâlbâi Julia.

„Din cauza fulgerului! gândi Peggy Sue. Descărcarea electrică a dereglat undele hipnotice!”

Profită ca să scape. Tot timpul cât avea să dureze furtuna, fulgerele urmau să perturbe emisiile telepatice ale animalelor, deci adulții n-aveau să mai fie prada mirajelor decât din când în când.

Peggy alergă spre ușă și sări afară. Patrulele o priviră cu aceeași expresie mirată ca și mama și sora ei. O luă spre câmpul de porumb, de cealaltă parte a drumului. Ploua cu găleata; în câteva secunde, hainele i se lipiră de piele. Se împotmoli în pământul înmuiat.

De ce se temea nu întârzie să se-ntâmplesse. Vocea lui Bockton explodă în spatele ei:

— Aici! vocifera el. Un porc! Aleargă spre porumb! Toți, pe el! Repede!

Era previzibil: efectele electromagnetice ale fulgerului se risipiseră și animalele reîncepeau să emită.

Adolescenta aruncă o privire scurtă pe deasupra umărului și tremură de groază. Toți locuitorii campingului alergau pe urmele ei, agitând arme improvizate. Mami și Julia erau în frunte... și strigau:

— Este al nostru! Noi l-am văzut primele!

Peggy Sue se aruncă spre zidul de verdeață pe care-l făcea lanul de porumb. Tijele înalte o ascundeau de privirile urmăritorilor. Alerga cât putea de repede, lovită peste față de frunze, căzând uneori în noroi.

Atunci începu o lungă urmărire. Când un fulger tăia bolta cerească, vânătorii ieșeau din hipnoză pentru câteva minute și se-nvârteau în cerc, întrebându-se ce caută acolo; aceste scurte pauze îi permiteau lui Peggy Sue să ia distanță.

Așa se făcu că ajunse la marginea orașului. Tremura de frică și de frig, iar hainele picurânde o înveleau ca o hârtie groasă de împachetat. Un junghi o ținea în coaste și-i era foarte greu să alerge. Ezită să pătrundă în oraș. Dacă furtuna înceta când se afla chiar în mijlocul străzii principale, toată lumea s-ar fi aruncat pe ea, ca s-o omoare.

Privi în spatele ei. Oamenii din camping înaintau prin lanul de porumb. Le era atât de foame, că niciun potop nu le-ar fi încetinit fuga.

Nu trebuia să rămână acolo.

„Casa Soniei e în celălalt capăt al orașului, gândi ea. Ca s-ajung acolo, ar trebui să traversez tot Point Bluff. Ar fi sinucidere curată!”

Dintr-odată, o siluetă înaltă, învelită într-un impermeabil negru, se ridică în fața ei, smulgându-i un țipăt de groază.

— Sunt eu, Seth Brunch, știu ce se petrece. O să te ascund în garajul meu...

Era o capcană? O credea și el tot porc?

„Și dacă încearcă să mă atragă mai departe, ca să mă devoreze fără să mă împartă cu alții?“, se întrebă Peggy.

— Trezește-te, idioato! îi aruncă proful de matematică, mereu la fel de amabil. Următorii tăi se apropie. Vino, nu sunt decât cincizeci de metri!

Adolescenta se decisese să-l urmeze; oricum era epuizată și nu știa unde să se ducă. Alergă după prof până la o casuță. Se ascunseră amândoi în garaj, iar Brunch se grăbi să apese pe telecomandă, ca să-nchidă ușa automată.

Peggy șterse apa care-i șiroia pe față și-l privi neîncrezătoare.

— Nu sunteți sensibil la emisiile hipnotice? îl întrebă ea. Nu-i vedeți pe copii sub înfățișarea unui purcel de lapte?

— Ba da, bineînțeles, spuse încet Brunch, dar sunt mult mai inteligent decât țărănoii ăștia și știu să mă stăpânesc. Nu mă las dominat de miraje vulgare, e o chestiune de voință și de putere mentală.

„Mereu la fel de înfumurat“, gândi fata.

Slăbise și părea și mai sinistru decât înainte de a începe evenimentele.

— Trebuie să rămâi aici până ce animalele or să înceteze să emită, declară el. În ceea ce mă privește, o să urc la etaj și o să iau un somnifer, ca să nu fiu conștient în cazul în care animalele te localizează și încearcă să mă hipnotizeze. În felul ăsta, dacă-și concentrează undele asupra creierului meu, o să aibă accesul închis, iar eu o să dorm buștean.

Începu să scotocească într-o ladă și scoase niște haine pe care i le aruncă lui Peggy.

— Schimbă-te, spuse el, să nu crăpi de frig. Adolescenta îl privi ieșind, liniștită pe jumătate. După ce-și trase pe ea hainele uscate, rămase

ghemuită în întuneric, în spatele ușii garajului, ascultând zgomotele străzii. Îi auzi trecând pe urmăritori și recunoscuse vocea Juliei, care striga:

— Dar unde-i blestematul ăla de porc?

— Trebuie găsit, gemu mami. O să leșin dacă nu mănânc...

— Să mergem în oraș! propuse Bockton, este mereu plin de porci care bântuie în jurul colegiului, poate există vreo șansă să prindem unu'!

Peggy Sue rămase în alertă multe ore, spionând zgomotele venite din oraș. Ghiorăiturile stomacului gol o împiedicau să adoarmă. Pitită în fundul garajului întunecos, nu se simțea în siguranță. Deasupra capului ei, pașii lui Seth Brunch încetaseră să mai răsună. Presupuse că profesorul de matematică înghițise comprimatele și plecase la culcare. Decise să urce la primul etaj, ca să-și usuce părul, pentru că nu reușea să se încălzească în garajul umed.

Cu pași de pisică, urcă scara și întredeschise ușa. Așa cum prevăzuse, în apartament nu era decât puțină mobilă folositoare. Tot spațiul era ocupat de cărți științifice, de planuri, o masă de desen... O ochire rapidă îi spuse că Seth Brunch își petrecea timpul inventând rachete și desenând planuri amănunțite. În salon trona un șah. Pe pereți, etajerele cuprindeau tot ce fusese scris despre șah de către campionii ultimilor cincizeci de ani.

Peggy Sue căută baia și găsi în fine un prosop. Bineînțeles, nu era niciun uscător de păr.

După ce se pieptănă, porni spre bucătărie, deschizând la întâmplare frigiderul. Era gol. În cele din urmă, descoperi în fundul unui sertar un pliculeț vechi de ceai și puse apă la încălzit, sperând să-și amăgească foamea. La liceu învățase că, în timpul războiului civil în care s-au confruntat Nordul și Sudul, foametea era atât de mare, încât oamenii își fierbeau încălțăminte ca să aibă iluzia că mănâncă supă cu slănină!

Tocmai ducea cana la buze când un zgomot surd, venind de afară, o făcu să tresară. Condusă de instinct, alergă în salon ca să se ascundă după canapea.

Seth Brunch apăru în pijama, cu aerul rătăcit. Așa cum înainta cu ochii larg deschiși, Peggy observă că mergea dormind, ca un somnambul. Pășea în zigzag, lovindu-se de pereți, fără să reușească să se trezească.

Fata se lipi de perete ca să-i lase locul liber. Brunch intră în bucătărie și începu să pipăie cuptorul pe care, în cele din urmă, îl aprinse... Mormăia ceva neclar și acționa orbește, fără să se uite deloc la ce făcea.

Când deschise un dulap, scoțând solnița și un pachet de margarină, pe Peggy Sue o luă cu rău de-a binelea.

„Ai zice că se pregătește să prăjească ceva, gândi ea. Dar ce?”

Fu tentată să-l zgâlțâie. Privirea dată peste cap a profesorului de mate îi făcea rău.

— Puișorul..., îl auzi ea murmurând. Unde se ascunde puișorul?

Brunch apucă un cuțit și-l învârti deasupra capului. Cuptorul sfârâia.

„*Eu sunt!*” realizează Peggy. Eu sunt ceea ce caută. Furtuna s-a potolit și animalele au profitat de asta ca să preia controlul creierului său, în ciuda somniferelor... Îl fac să se miște ca o marionetă.”

Seth Brunch tăia aerul cu lovituri mari de lamă, ca și cum cosea iarbă.

Peggy Sue se prinse de un scaun și-l ridică în fața ei, ca să păstreze distanța. Se săturase, era gata să-i sară muștarul!

Lama șuieră în fața fetei și zgârie lemnul scaunului, gata-gata să-i taie fața, de la frunte până la bărbie.

— Puișorul... mormăi încă o dată proful de mate.

Asta nu mai putea să dureze! Peggy lăsă scaunul și apucă o tigaie. Strânse mânerul în mâini... și trase o lovitură în capul lui Brunch. Bărbatul căzu ca o plească.

Imediat, fata răscoli dulapul și descoperi un ghem de sfoară. De cum găsi ceea ce căuta, îi legă pe profesorul de matematică de radiatorul din bucătărie.

O idee tocmai îi încolțise în minte. O idee formidabilă. Cedând agitației, se-ntoarse în salon și examinează încă o dată planurile întinse pe masa de desen.

„Asta e! gândi ea. Este exact ce trebuie făcut. Fără să-și dea seama, Invizibilii mi-au furnizat mijlocul prin care să distrug soarele albastru!”

Imediat ce se asigură că Seth Brunch nu mai putea să miște, Peggy Sue umplu o crăticioară cu apă rece și i-o aruncă în față. Înainte de a se decide să deschidă ochii, profesorul de matematică se sufocă.

— Mă recunoașteți? îl întrebă fata.

— Da... da..., bâigui Brunch. Ce cauți aici? Peggy îi explică în două cuvinte cum vrusese s-o bage în cuptor. Încă ezita să-i comunice noua idee, căci se temea de loviturile telepaticе ale animalelor. Când fulgerul căzu nu departe de casă, consideră că fusese suficient perturbat câmpul magnetic ca să interzică orice spionare mintală, măcar vreo treizeci de minute.

— Ascultați-mă, spuse ea. Nu avem prea mult timp. Trebuie profitat de bruiajul furtunii ca să acționăm fără știrea animalelor. Prietenul meu Dudley mi-a spus într-o zi că organizați un cerc de astronaucică la colegiu și că ajutați elevii să construiască rachete.

— E adevărat, admise Seth Brunch, dar cu ce...

— Tăceți! i-o reteză Peggy Sue, lăsați-mă să vorbesc măcar o dată! *Știu unde să gădesc dinamita!* Sunteți în stare să umpleți o rachetă și s-o expediați în direcția soarelui albastru, ca să sară în aer?

— Da... mă rog, cred, spuse profesorul. N-am mai făcut niciodată așa ceva, dar consider că sunt în stare.

Încruntă sprâncenele.

— Crezi că asta o să funcționeze? întrebă el.

— Nu știu nimic, recunoscui fata, trebuie încercat.

— Este posibil ca soarele albastru să absoarbă energia eliberată de explozie și să devină mai

puternic, observă Brunch. Pe de altă parte, dacă explodează, câmpul magnetic provocat de dezagregarea lui poate să ne ardă creierul și să ne transforme pe loc în debili mentali, pe absolut toți.

— Este un risc ce trebuie asumat, i-o tăie Peggy Sue, n-avem de ales. O să vă eliberez. Îmbrăcați un impermeabil și să mergem la colegiu ca să facem racheta.

— Dar... dinamita?

— O s-o recuperăm în drum. Aveți o lopată?

— Da, în garaj.

— Atunci, veniți. Trebuie profitat de furtună. Este scutul nostru cel mai bun contra undelor mentale.

Odată echipați, săriră în mașina profesorului și merseară de-a lungul străzilor goale din Point Bluff. La început, Peggy îl duse pe Seth Brunch la casa veche unde falsul Dudley încercase s-o arunce în aer îndemnând-o să apese pe butonul de aprindere al rachetei artificiale. Cu ajutorul profesorului, recupără cele trei cutii cu dinamită îngropate în pământ.

— Ce caută tot explozibilul ăsta aici? se miră Brunch. E foarte periculos.

— Ar fi prea mult de explicat, i-o tăie fata. Gândiți-vă numai la modul în care o să acționați și luați-o de aici ca să fabricați o bombă zburătoare, care să explodeze când atinge soarele.

Odată încărcate cutiile în portbagajul mașinii, o luară spre colegiu. Ploua atât de tare, că vizibilitatea era aproape zero. În timp ce Seth Brunch se lupta cu volanul, Peggy Sue cerceta marginile drumului. Crezu că distinge niște forme la pândă. Forme cu patru labe.

— Ce s-a întâmplat? se neliniști profesorul.

— Coioți, murmură adolescenta, lincși. Bântuie în căutare de pradă. Le este foame. Nu-i mai interesează să facă pe gentlemanii. Nu vor decât să mănânce, asta-i tot.

Când mașina intră în curtea colegiului, Peggy Sue deschise prudent portiera.

— Nu trebuie să-ntârziem, șopti ea. Nu vom fi în siguranță decât înăuntru.

Descărcară cutiile privind fără încetare peste umăr, tremurând de teama de a nu-i vedea pe carnivori apărând la marginea curții pentru recreație.

În momentul când, în fine, ajunseră pe coridorul clădirii principale, Peggy Sue își întoarse privirea pentru ultima oară. Țipă îngrozită. Un linx tocmai ajungea la poarta școlii. Arbora în jurul gâtului fâșii dintr-o cravată din mătase neagră și-și arăta colții.

— Repede, gâfâi fata. Vin. O să-ncerc să blochez poarta, dar există prea multe intrări și, în cele din urmă, o să găsească metoda să pătrundă înăuntru.

— Atelierul nu-i departe, făcu proful, care se îndoia sub greutatea cutiilor. Am o cheie, o să putem să ne-ncuiem acolo. Este una dintre puținele săli dotate cu încuietoare, din cauza rezervelor de carburant care sunt depozitate acolo.

Peggy se apropie de dispozitivul pentru incendiu și sparse sticla, ca să ia toporul atârnat deasupra tubului.

— Uite-o..., se bâlbâi Seth Brunch, numai să nu fi uitat cheia acasă.

Își răsturnă buzunarele și, într-un final, găsi ceea ce căuta. În clipa când descuie broasca atelierului de montaj, Peggy Sue auzi un zgomot de gheare în celălalt capăt al coridorului.

— Ne ajung, gemu ea. Grăbiți-vă să intrați cu cutiile! Or să fie aici în treizeci de secunde.

Fără cea mai elementară precauție, aruncară dinamita în laborator, se năpustiră și trântiră ușa în urma lor. Când Seth Brunch răsuci cheia, mâinile îi tremurau. Aproape imediat, mirosul sălbatic de linx ajunse până la ei prin ușă.

Peggy Sue se asigură că ferestrele aveau grilaj.

— Măcar dinspre partea asta suntem asigurați, suspină ea.

— Or să ne sfâșie, spuse Brunch.

— Evident, murmură fata. Le e foame... mai mult, le e clar că punem la cale ceva împotriva lor. Vor încerca să intre, cu orice preț, ca să ne devoreze. Trebuie să vă apucați de treabă cât timp ne apără furtuna. Imediat ce tunetele or să înceteze, animalele or să preia controlul minții dumneavoastră și o să vă oblige să faceți dinamita să explodeze.

— Cre... crezi?

— Sunt sigură. Treceți la treabă fără întârziere. Aveți puțin timp. Când furtuna se va opri, trebuie să fim gata să lansăm racheta în direcția soarelui albastru.

Profesorul dădu din cap, își scoase impermeabilul learcă și începu să asambleze piesele necesare montării pe masa lungă de lucru. Racheta de care vorbise Dudley era acolo, pe rampa de lansare. Seth Brunch scotea deja fuzelajul ca să instaleze încărcătura explozivă.

Peggy Sue, care nu putea fi de niciun folos în această activitate, se năpusti spre fereastră cu toporul în mâini.

Lincșii continuau să se agațe de ușa metalică a atelierului; zgomotul ghearelor avea un efect dezastruos asupra nervilor.

Fulgerele brăzdau cerul întunecat și Peggy se ruga să dureze furtuna cât mai mult timp posibil.

Între două bubuituri de tunet, i se păru că aude răgete venind din clădire.

„Animalele se luptă între ele, gândi ea, gata cu minunata alianță de la început. Prădătorii vor carne proaspătă.”

Coiotii aveau să se adune în haită, după obiceiul lor, și să atace prada mai ușoară: pisicile, cățelei... Lincșii, care mai erau numiți și „leii munților”, urmau să sfâșie vacile, caprele.

Un răget furios o smulse din meditație. Un linx tocmai se cocoșase până sus, la terestra cu grilaj. Cu dinții, cu ghearele, încerca să disloce drugii de fier care protejau fereastra. O făcea cu atâta înfocare, că nici nu băga în seamă rănila pe care i le producea această activitate furibundă.

Peggy Sue dădu înapoi. Ce se va întâmpla când o să smulgă grilajul?

Se întoarse spre profesorul de matematică, aplecat peste lucrarea lui.

— Progresati? întrebă ea, neliniștită.

Da, șopti Seth Brunch. Mă rog... cred. Nu sunt deloc îndemânatic în fabricarea bombelor zburătoare! Am meșterit un sistem de explozie cu întârziere, a cărei numărătoare inversă se va declanșa după ce i se dă foc. Cred că racheta va avea nevoie de zece secunde ca s-atingă soarele albastru. Explozia se va produce chiar înainte ca mașinăria să atingă suprafața. Efectul suflului ar trebui să fie suficient ca să stingă astrul miniatural.

— În felul ăsta sunt stinse puțurile de petrol aprinse, nu-i așa? întrebă fata.

— Da, confirmă Seth Brunch. Suflul unei explozii e uneori mai periculos decât explozia în sine, care rămâne localizată. Sper ca suflul bombei noastre să stingă soarele ca pe o lumânare obișnuită și să facă din el un fel de cărbune zburător.

— Mi se pare OK, suspină Peggy. Numai să nu întârziati. Mai trebuie să urcăm racheta pe acoperișul colegiului. Nu știu dacă vă dați seama, dar coridoarele sunt pline de animale la pândă. Va trebui să ne croim drum prin mijlocul lor.

Brunch se strâmbă. Își pierduse calmul lui obișnuit, iar tensiunea nervoasă îl făcea să pară mult mai bătrân.

Un urlet de animal în agonie urcă în noapte. Peggy tremură. Se-ntrebă ce se întâmplase cu câinele albastru. Îl devoraseră lincșii? Gândul o întristă. Cu toate crizele de răutate ale micului

animal, întotdeauna simțise pentru el un soi de tandrețe.

Se temea și de faptul că animalele carnivore ar putea să atace oamenii. Se gândea mai ales la locuitorii campingului, la mama, la sora ei, ascunse în rulota prăpădită.

O ipoteză îngrozitoare îi trecu prin minte: ce-o să se-ntâmpile dacă Invizibilii decideau s-ajute animalele înfometate... *deschizându-le ușile caselor, de exemplu?*

Erau în stare de asemenea lucruri, mai ales dacă inițiativa lor contribuia la haosul general.

Se uită la ceas. Curând aveau să se ivească zorii.

— Ați terminat? îl întrebă ea pe profesorul de matematică.

— Da, cred c-o să funcționeze, îngăimă acesta. Dacă am făcut vreo greșală, racheta va exploda la decolare și o să ne facă bucățele.

— N-avem de ales, decise fata. Furtuna aproape se liniștește. Fulgerele sunt din ce în ce mai rare. Curând or să fie mult prea puține ca să împiedice emisiile telepatice.

— Bine, spuse Brunch. Acum trebuie să ieșim de aici și să luăm liftul care duce pe acoperiș. O să pun racheta și rampa pe căruț, iar tu o să-l împingi. Eu o să iau arzătorul și o să mă folosesc de el ca să țin animalele la distanță. Reglând flacăra cât mai mare, ar trebui să obțin ceva destul de înfricoșător.

— Da, acceptă Peggy Sue, dar să nu vă apropiați prea mult de rachetă sau totul va sări în aer înainte să ajungem la lift.

Se priviră. Erau amândoi foarte palizi, iar fața le luea amândurora de sudoarea provocată de frică.

Brunch improviză un fel de ham ca să-și fixeze butelia de spate și scoase o brichetă din buzunar. O apropie de vârful arzătorului și aprinse o flăcăruie albastră, care începu să tremure.

— Dușmanul cu flacăra lungă, explică el, asta o să devină repede butelia. Imediat ce ieșim afară, nu trebuie să pierdem timpul.

— OK, șopti Peggy, strângând degetele pe mânerul căruțului care ducea racheta și rampa de lansare.

— La trei, deschid ușa..., anunță proful de mate.

Imediat ce ușa fu întredeschisă, mări flacăra și băgă limba de foc prin deschizătură. Un răget de furie răsună pe coridor. Doi lincși erau acolo, cu colții descoperiți, dând lovituri de labă în gol. Flacăra îi obligase să dea înapoi.

— Repede! strigă Seth Brunch, cu o notă de panică în voce. Liftul este la capătul culoarului.

Peggy Sue porni, împingând căruțul din toate puterile. Simțea tremurând gânduri ciudate în preajma spiritului ei. Animalele erau gata să-și recapete puterile mentale! O să încerce să se folosească de ele ca să-i neutralizeze pe oameni... și să-i împiedice să fugă.

Fata se apucă să spună tabla înmulțirii cu 9, de la coadă la cap, în spaniolă, sperând ca acest efort să-i acapareze creierul și să-l facă de nepătruns pentru interceptările răufăcătoare.

În spatele ei, Brunch arunca scurte jeturi de flăcări ca să țină animalele la distanță.

Dacă i-ar fi stat în puteri, Peggy ar fi captat o voce vicleană care căuta să se insinueze în spiritul profesorului de matematică și spunea: „*Arde fata... este rea. Arde-o repede. Întoarce flacăra spre ea.*”

Privind peste umăr, adolescenta văzu că Seth Brunch oscila, tot ezita. Îi dădu un șut în tibie.

— Rezistați! urlă ea. Se pregătesc să vă hipnotizeze. Rezistați!

Dar chiar în secunda când ea pronunța aceste cuvinte, o altă voce i se strecură în minte ca să-i murmure: „*Căruțul este prea greu... nu ești decât o fetiță, nu ai puterea să-i împingi... E fixat pe pământ ca o stâncă. Ești obosită, oprește-te.*”

Cei doi lincși încetaseră să mai înainteze și, cu ochii fixați pe oameni, își adunau puterile mentale ca să-i bombardeze cu sugestii hipnotice.

Peggy Sue își trase un pumn în nas ca să sângereze. Văzu stele verzi, dar durerea era un excelent remediu împotriva intervențiilor telepatice. Când, în fine, ajunse la ascensor, realizează că Seth Brunch, cu ochii răătăciți, îndrepta spre ea aruncătorul de flăcări improvizat.

„Asta e! gândi ea, în timp ce o străbătea un frison de groază. Animalele au pus stăpânire pe mintea lui, o să mă ardă de vie.“

Cu groază, observă cum arătătorul profesorului de matematică aluneca pe roțița de reglare, ca să obțină flacăra cea mai lungă.

Sări spre ascensor, apăsă pe butonul de apel. Cabina era la parter și ușile se deschiseră imediat. În timp ce se pregătea să-mpingă căruciorul înăuntru, Brunch lansă spre ea jetul de foc care trosnea. Peggy Sue ridică instinctiv mâinile ca să-și apere fața. Din fericire, animalele nu știau că plafonul coridorului era echipat cu detectoare de incendiu. Până atunci, Brunch nu lansase decât flăcări scurte, incapabile să activeze sistemul de securitate; de data asta, totuși, văpaia era prea mare. Detectoarele intrară în funcțiune și declanșară rampele de stropit. Jeturile de apă căzură din plafon și stinseră flacăra doar cu o fracțiune de secundă înainte s-o pârlească pe Peggy Sue.

Imediat ce căruciorul intră în cabină, fata îl trase de mânecă pe profesorul de matematică, năucit, și-l târî după ea. Se temu atunci că ușile culisante nu se vor mai închide niciodată. Prădătorii săriră prea târziu, iar ghearele se agătară de metalul ușilor când ascensorul urca deja spre acoperiș. Peggy îi dădu lui Seth Brunch o pereche zdravănă de palme, gândind: „Ține, o meriți, din partea Soniei și a celorlalți! E multă vreme de când aveam chef s-o fac.“

— Reveniți-vă! urlă ea. Faceți un efort de voință ca să rămâneți conștient câteva minute încă. Trebuie să lansați blestemata asta de rachetă!

— Da... da... scuză-mă, băigui proful. M-am lăsat păcălit.

Cabina se opri. Când ușile se deschiseră, Peggy Sue văzu că se făcuse ziuă. Soarele albastru răsărea.

— Priviți! strigă ea. Iată ținta. Trimiteți-i o bombă drept în mijloc, să se termine cu el înainte ca animalele să-și recapete puterile.

Brunch intră în acțiune. Se debarasă de „aruncătorul de flăcări” și desfășură rampa. În genunchi pe acoperișul colegiului, făcea ultimele retușuri. Peggy se apropie de balustradă și privi în jos. Zeci de animale se îndreptau spre școală.

„Au ghicit ce-o să facem, gândi ea, vor să-și unească puterile mentale ca să ne împiedice să acționăm.”

— Grăbiți-vă! gemu ea, adresându-i-se lui Brunch, într-un minut n-o să mai fim stăpâni pe deciziile noastre. Animale se-adună ca să lanseze un atac telepatic fără precedent. N-o să rezistăm. Or să ne convingă să ne aruncăm în gol. Acum ori niciodată!

— Bine, gâfâi Brunch. Dar nu garantez nimic. Este posibil ca mașina să explodeze la aprindere.

— Oricum suntem terminați! i-o reteză Peggy, așa că apăsați pe buton! Repede!

Simțea deja undele mentale insinuându-i-se în craniu, ca niște minuscule șerpi invizibili. I se răsuceau în cap, injectându-și veninul în gândurile ei. Spuneau: *„Încalecă balustrada și sari! O să vezi ce distractiv este să zbori! Nu va trebui decât să dai din mâini ca să devii o pasăre! Sari! Sari repede!”*

Ordinul era atât de puternic, încât nu se simțea în stare să-i reziste. Ca prin ceață, îl văzu pe Brunch abandonând comanda dispozitivului de aprindere și privind și el în gol.

— Nu! urlă ea.

Furia îi dădu forța să acționeze. Agățându-se de balustradă, se aruncă pe burtă pe acoperiș și apăsă

butonul roșu, cu o lovitură de pumn.

O limbă de foc țâșni din țevărie și mica rachetă decolă învârtindu-se în jurul ei, ca sfredelul unei mașini electrice de găurit. Traectoria ei ezitantă desenă un nor alb pe cer și, preț de o clipă, Peggy Sue crezu c-o să treacă pe lângă soarele albastru, fără să-l atingă.

Seth Brunch, năuc, era gata să încalece balustrada.

Explozia îi surprinse pe amândoi. Suflul o lipi pe față de acoperiș, în timp ce pe profesor îl aruncă în spate, împiedicându-l să se zdrobească treizeci de metri mai jos.

În aer se auzi o explozie puternică... imediat, soarele albastru se stinse.

Lumina indigo care scălda Point Bluff de la începutul evenimentelor dispăru și astrul minuscul, care instaurase regimul nebunesc din orășel, căpătă aspectul unei bucăți de cărbune cenușiu, gata să se facă fărâme. De altfel, nu era atât de mare pe cât și-l imaginase Peggy Sue. Lipsit de strălucire, nu avea nimic amenințător. Vântul începea să-l mărunțească, pudrând câmpul din jur cu o ploaie de cenușă ireală.

Adolescenta se ridică. Jos, animalele băteau în retragere, descumpănite, întrebându-se ce făceau acolo, atât de departe de teritoriul lor obișnuit.

Îndepărtându-se de balustradă, se aplecă spre profesorul de matematică. Își pierduse cunoștința, dar nu părea în pericol. Decise să-l lase acolo și să meargă să vadă ce se întâmplase cu mami și cu Julia.

Simți o anume teamă în momentul când ieși din colegiu, dar realizează foarte repede că marii carnivori o luaseră la fugă. Mirați să se găsească în câmp deschis, fugiseră în direcția pădurii. De altfel, mulți dintre ei zăceau în iarbă, inconștienți. Unele vaci leșinaseră, altele mergeau încet, mugind disperate, în timp ce ploaia de scrum le acoperea pielea cu o peliculă cenușie.

„S-a sfârșit, gândi Peggy Sue, și-au pierdut puterile telepatice. Sunt ca înainte.”

Se grăbea atât de tare, încât simți un junghi în coaste când ajunse la primele case din Point Bluff. Nu-i trebui multă vreme să constate că locuitorii orașelului zăceau, inconștienți, acolo unde descărcarea magnetică îi lovise. Îi ascultă inima șerifului care se prăbușise de-a latul unui trotuar. Inima bătea. Epuizată de drumul lung, luă o bicicletă și pedală până la camping. Pereții rulotei aveau urme de gheare. Mami și Julia erau neatînse. Și ele „dormeau”. Undeva, la celălalt capăt al taberei, un post de radio transmitea hituri.

„De data asta, s-a terminat cu adevărat, constată Peggy. Nicio barieră nu mai împiedică emisiunile s-ajungă în Point Bluff.”

Era atât de fericită, încât râse nervos la o glumă tâmpită a moderatorului, a cărui voce răsuna în spatele ei. Coborî din rulotă și-și lăsă capul pe spate. Pe cer, vântul termina de fărâmițat soarele stins. Când oamenii din Point Bluff or să iasă din transă, n-o să mai rămână nimic din el.

„Totuși, am câștigat partida”, gândi ea, trecându-și mâna peste față.

Privi în direcția pădurii, dar nu simți nicio prezență. Invizibilii își luaseră tălpășița. Umiliți,

zburaseră în căutarea unui alt loc unde să-și pună în aplicare răutățile.

Lui Peggy îi era foame și frig. Făcu câțiva pași prin iarbă.

Dintr-odată, ieșind din pădure, o lungă coloană de mașini începu să înainteze în direcția orașului. Era garda națională. Soldații purtau combinezoane de protecție și măști de gaze, așa cum era obiceiul în caz de contaminare a împrejurimilor cu un agent toxic.

Cum o zăriră pe Peggy Sue, se îndreptară spre ea.

— E-n regulă, micuț? întrebă unul dintre bărbați de sub costumul de protecție. De mai multe zile încercăm s-ajungem la voi. Ai idee ce s-a întâmplat?

— Nu, minți fata. Nu-mi amintesc nimic.

Peggy Sue își dădu curând seama că nimeni, în afară de ea, nu-și mai amintea evenimentele ultimelor săptămâni. Deflagrația magnetică ștersese memoria oamenilor. Total.

„Numai eu știu adevărul, constată ea, cu o ușoară amărăciune. Fără îndoială, pentru că eu sunt cea care luptă contra Invizibililor. Nimeni nu va ști niciodată că eu am salvat Point Bluff, dar poate e mai bine așa. Oricum, ar refuza să mă creadă.“

Epidemia de amnezie fu pusă pe seama unui șoc traumatic... sau toxic; experții nu se hotărâseră. Fu analizată cenușa, nu corespundea cu nimic cunoscut. Se emise atunci ipoteza că un meteorit explodase în spațiul aerian din Point Bluff, dezorganizând câmpurile magnetice și ecosistemul, antrenând perturbări... de neînțeles.

Pe o pășune fusese descoperită o cireadă de canapele acoperite cu păr și al căror braț stâng era dotat cu o pereche de coarne.

— Ai zice că sunt niște vaci pregătite să pască, mormăi agentul special care dăduse peste acest tablou bizar. Nu știu ce ținut s-a distrat meșterind „operele de artă“, dar mi se face pielea ca de găină.

Perplexitatea lui crescuse când realiză că două dintre banchetele de salon aveau uger care dădea lapte (Excelent, după cum o arătară apoi analizele.).

Dosarul deranja pe toată lumea, așa că fu clasat. Nu era mai puțin adevărat că anchetatorii observaseră lucruri ciudate. Numeroase animale se sfâșiaseră între ele. Și oamenii – mai ales copiii – fuseseră victime ale acestor devorări. Nu reușiseră

să afle ce se întâmplase cu adevărat. Foametea se pare că-i înnebunise complet pe carnivorii din pădure, până îi adusese în situația de a ieși din bârlogurile lor ca să ia cu asalt orașul. Când unul dintre agenții speciali șopti cuvântul „canibalism”, se decise să se pună capăt investigațiilor.

Cu o strângere de inimă, Peggy Sue află că nici Sonia Lewine, nici Dudley nu-și mai aminteau cine era ea. Băiatul își recăpătase chipul uman imediat ce se stinsese soarele albastru. În ce-l privea pe Seth Brunch, el uitase de escapada îngrozitoare în mijlocul lincșilor înfomețați și de lansarea rachetei. Toți o priveau pe Peggy ca pe o „micuță nouă”, o străină recent venită în oraș. Era în ei o ciudată oboseală și o silă care-i făceau taciturni.

„Ai zice că sunt convalescenții dintr-un parc al unei clinici, gândi fata. Nu li se vorbește de teama de a nu-i obosi.”

Încercase să stabilească un contact cu Sonia, dar adolescenta se ținea la distanță.

Era trist să vezi că toți acești oameni cu care ea împărțise atâtea aventuri se comportau ca niște necunoscuți.

— E vremea să plecăm, decretă mami, într-o bună dimineață. Orașul ăsta îmi face pielea ca de găină. N-am nicio amintire despre ce ni s-a întâmplat aici, dar noaptea am coșmaruri groaznice.

— Și eu, recunosc Julia. Cred că trebuie s-o ștergem cât mai repede.

— În orice caz, am vorbit cu tatăl vostru la telefon, anunță mami. A terminat treaba pe șantier, ne așteaptă la Magarethville, la cinci kilometri de aici.

Peggy Sue n-avea nimic de obiectat. Dacă se gândea mai bine, își dădea seama că n-avea absolut niciun chef să mai rămână în Point Bluff.

Ceva îi spunea că locuitorii oraşului or să rămână multă vreme abonaţi la coşmaruri sau la nopţi albe.

Familia Fairway porni la drum imediat ce autorităţile ridicară barierele cordonului sanitar.

În timp ce maşina încetinea ca să cotească spre şosea, Peggy Sue zări o siluetă mică pe patru labe, care şchiopăta pe o pajişte. Era câinele albastru... plin de noroi, acoperit de muşcături, mergând cu urechile pleoştite.

Inima fetei începu să bată mai repede. Fără să stea pe gânduri, deschise portiera. Privirea ei o întâlni pe cea a micului animal. O secundă mai târziu, corcitura îi sări pe genunchi.

Mami întoarse capul, cu sprâncenele încruntate.

— Ce faci? şuieră ea. Doar n-o să mă obligi să...

Dar nu continuă şi cuvintele i se opriră în gât.

Tocmai îşi încrucişase privirea cu cea a câinelui. Imediat, furia i se spulberase în mod misterios.

Chiar Julia, de obicei atât de critică faţă de sora ei, se abţinu de la orice comentariu. Peggy se ntrebă ce le apucase.

— Nu vă temeţi, spuse ea, indiferentă. O să am eu grijă de el.

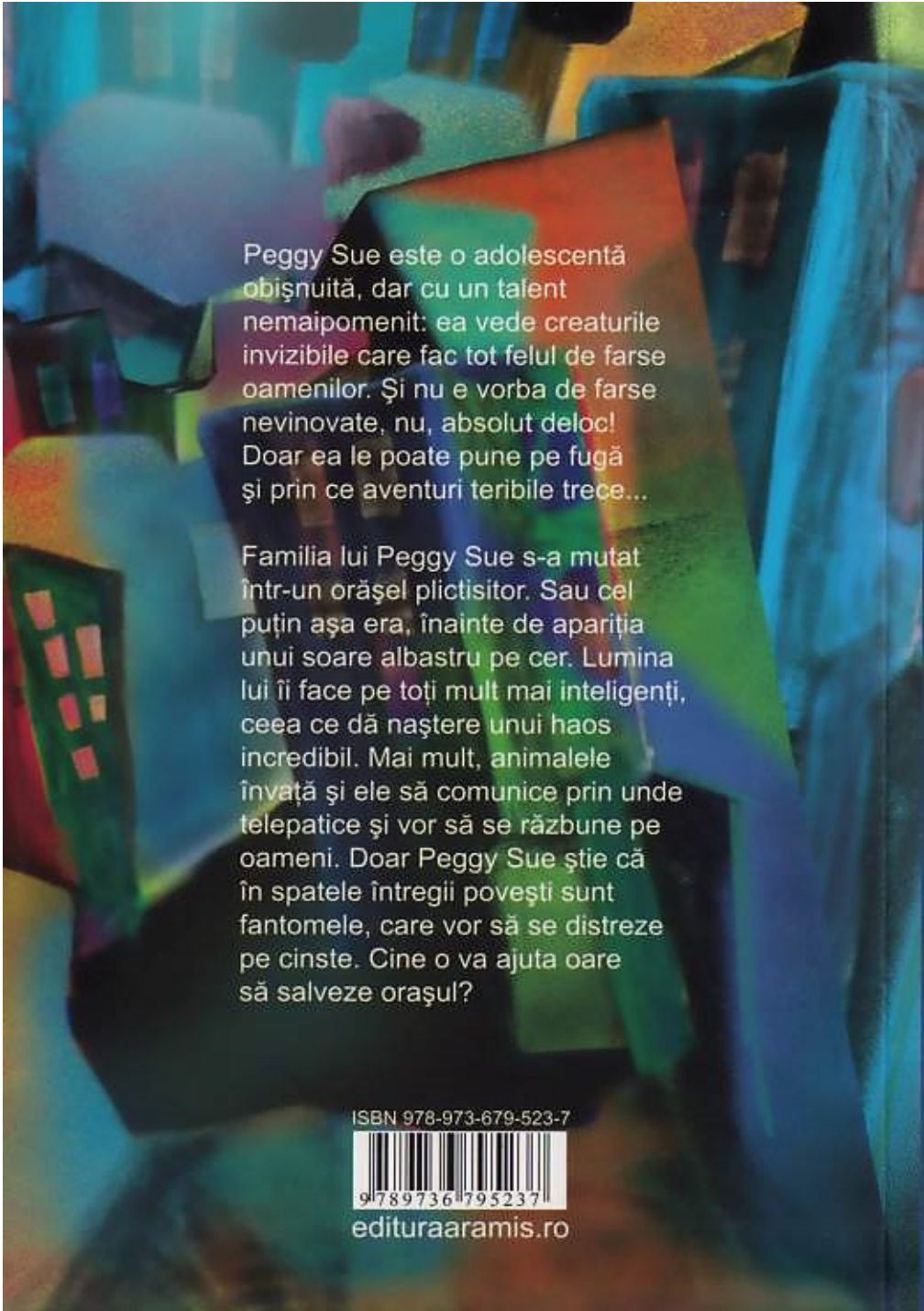
Nici mami, nici Julia nu obiectară nimic, amândouă părând că uitaseră de existenţa câinelui. Peggy Sue îşi mută atenţia la micul animal ghemuit pe genunchii ei. Fără frumoasa lui culoare indigo, îşi recăpătase aspectul unui biet câine maidanez. În jurul gâtului, îi atârna o fâşie de ţesătură neagră, tot ce mai rămăsese din cravata pe care altădată era atât de mândru s-o poarte. Tremura de frig, cu limba scoasă. Peggy îl scărpină între urechi.

— Deci ai scăpat, suspină ea. Sunt foarte bucuroasă.

Atunci, foarte adânc în fundul minţii ei, îl auzi pe câine, care-i spunea:

— *Şi eu sunt foarte bucuros.*

Saint-Malo, 15 februarie 2001

Peggy Sue este o adolescentă obișnuită, dar cu un talent nemaipomenit: ea vede creaturile invizibile care fac tot felul de farse oamenilor. Și nu e vorba de farse nevinovate, nu, absolut deloc! Doar ea le poate pune pe fugă și prin ce aventuri teribile trece...

Familia lui Peggy Sue s-a mutat într-un orașel plictisitor. Sau cel puțin așa era, înainte de apariția unui soare albastru pe cer. Lumina lui îi face pe toți mult mai inteligenți, ceea ce dă naștere unui haos incredibil. Mai mult, animalele învață și ele să comunice prin unde telepatice și vor să se răzbune pe oameni. Doar Peggy Sue știe că în spatele întregii povești sunt fantomele, care vor să se distreze pe cînste. Cine o va ajuta oare să salveze orașul?

ISBN 978-973-679-523-7

edituraaramis.ro

